

ΕΡΕΥΝΑ

တၢ်ဂၢၤ

**BURMESE
CLASSIC**

[illegible]

ထုတ်ဝေသူ-

ဦးစာတင်တော်မြင့်အေး (မြ-၀၄၀၀၀)

လာဘ်မှီးရွှေစာပေ

ပုံနှိပ်သူ-

ဦးစည်သူကိုကို (မြ-၁၀၉၈၀)

တော်ဝင်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်

မျက်နှာစုံပန်းချီ

ဒကာလတ်၊ နောင်အိမ်ခန့်

မျက်နှာစုံပန်းချီ

ယပုံစံ

အတွင်းသရုပ်ဖော်

ဒကာလတ်

ကွန်ပျူတာစာပို့

ဇာနည်မော်

မျက်နှာစုံဖလင်

EAGLE

အတွင်းဖလင်

ရာဇာမျိုးဝင်း

စာအုပ်ချုပ်

ဇာနည်

အုပ်စု - ၁၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

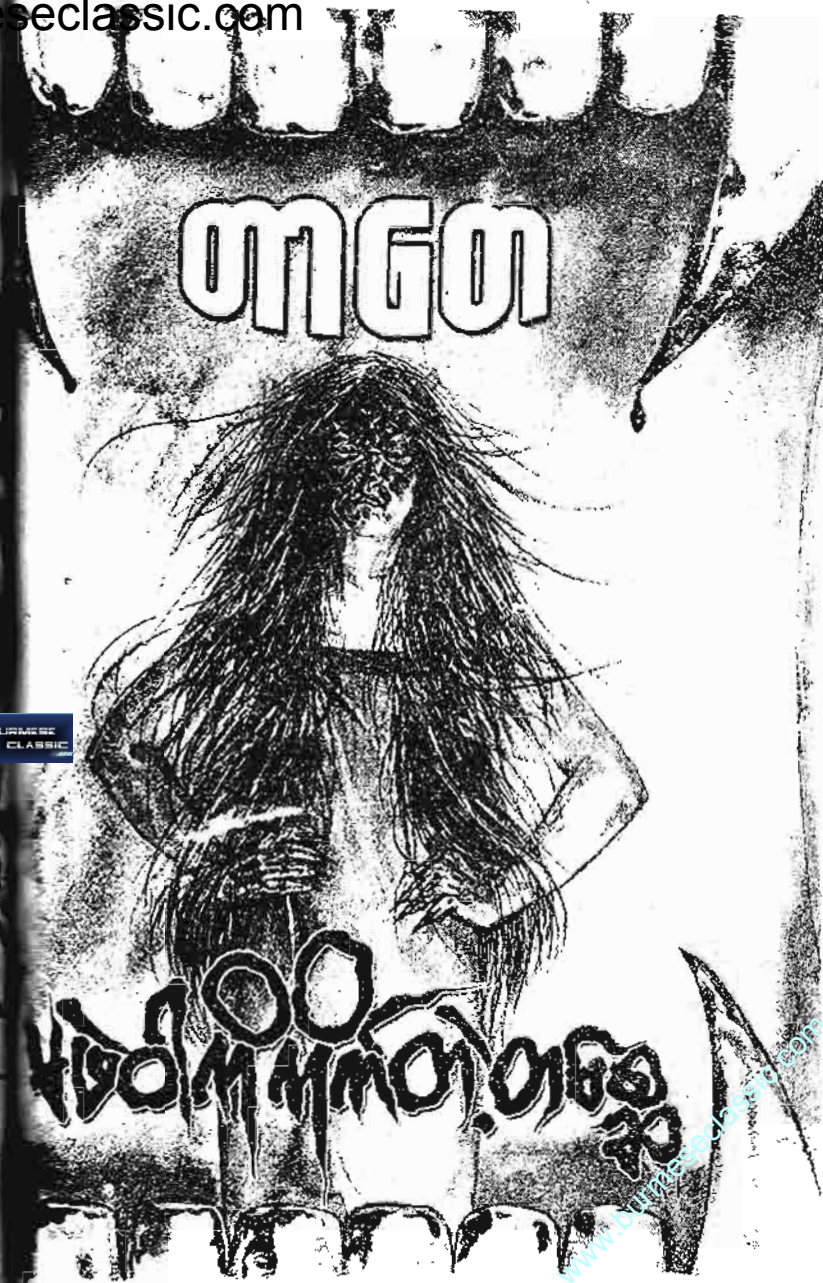
အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အမှတ် (၂၈)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

စုန်း-၀၉၇၃၁၇၁၃၈၃၊ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄

BURMESE
CLASSIC

မာတိကာ

၁။ မှန်ထဲက တာတေ	၅
၂။ လက်ပြတ်ကြီး.....	၄၂
၃။ မဖဲဝါကို ကိုက်တဲ့တစ္ဆေ.....	၇၂
၄။ မော်ဆရာ ဝိညာဉ်.....	၁၀၆
၅။ ကျောက်တလားချောင်း.....	၁၃၆

မှန်ထဲက တာတေ

တာတေတို့နေတဲ့ ထောင်းကုန်းကနေ ဆရာမနိုင်ကို သွားတဲ့အခါ လှည်းလမ်းကြောင်းမှာ ကုက္ကိုခွတို့၊ သစ်ရာတောတို့၊ သီးတောတို့၊ ထိန်ကုန်းတို့၊ ညံတောတို့ဆိုတဲ့ ရွာတွေကို ဖြတ်သွားရတာဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ညံတောဆိုတာ ရှေးရွာဟောင်းကြီးပျ။ ဘယ်လောက်
 ဘောင် ရှေးကျတယ်တော့ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူးပျ။ ဒါပေမဲ့
 အဲဒီဘက်က ယာတောတွေထဲမှာ ရှေးခေတ်က အုတ်ခဲအကြီးကြီး
 တွေနဲ့ တည်ထားတဲ့ ဘုရားပျက်တွေ အတော်များများ ရှိတယ်။
 အဲဒီက ယာတောတွေကို ခေါ်တာတောင် ဘုရားငုတ်တိုအကွက်
 တို့၊ ဘုရားပျက်ကုန်းတို့၊ ဘုရားအိုယာကွက်တို့၊ ဥစ္စာသိုက်ကုန်း
 တို့ ခေါ်တာပျ။

ညံတောမှာ ယာထွန်ရင်း ရှေးဟောင်းဒင်္ဂါးတွေ ရဖူးတဲ့
 သူတွေ ရှိတယ်။ ရှေးခေတ်ကသုံးတဲ့ အိုးတွေ၊ ခွက်တွေကတော့
 ခဏခဏကို တွေ့ကြတာပျ။

ရွာထဲမှာ ဆိုရင်လည်း ရှေးခေတ်က အိမ်ဟောင်းတွေ၊
 အိမ်ပျက်တွေ ပေါ်မူပေါ်ပျ။ ပြီးတော့ သူတို့ရွာထဲမှာ တစ္ဆေလိုလို၊
 ဥဋ္ဌာစောင့်လိုလို၊ သရဲလိုလိုတွေလည်း မကြာမကြာ မြင်ကြရတယ်
 ဆိုပဲ။

ညံတောဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတွေဆိုရင် တော်တော်
 ကို ရှေးကျတဲ့ ကျောင်းကြီးတွေပျ။ ကျောင်းဝိုင်းကြီးတွေကလည်း
 ကျယ်ပါပျ။ အုတ်ပုံကြီးတွေ ဖြစ်နေတဲ့ ဘုရားပျက်တွေလည်း
 ရှိသပျ။ ညံတောကို ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့အခါတိုင်း စိတ်ထဲမှာ
 ယိုင်းယိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီးကို ဖြစ်ရေပျ။ ဟိုဟာ လွမ်းသလို၊ ဒီဟာ
 လွမ်းသလိုနဲ့ ဘယ်လိုကိုပြောရမှန်းမသိတော့ပါဘူးပျ။

အခုလည်း ကျုပ် ညံတောမှာ ရောက်နေတာပျ။ ညံတော
 မှာ ထူးခြားတဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခု ရှိတယ်။ လူတွေနဲ့ ဒိုးတူပေါင်
 ဖက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ နွားကြီးတွေ အသက်ကြီးလာပြီဆိုရင်
 ဘေးမဲ့ပေးတဲ့ အစဉ်အလာပျ။ နှစ်တိုင်းရှိတာတော့လည်း မဟုတ်
 ဘူး။ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတဲ့ နွားကြီးတွေ ရှိလာမှ ဘေးမဲ့ပွဲ
 လုပ်ကြတာ။

တစ်ခါတလေများဆိုရင် သူ့အိမ်က တစ်ကောင်၊ ငါ့အိမ်
 က တစ်ကောင်နဲ့ ငါးကောင်၊ ခြောက်ကောင်တောင် ဖြစ်သွား
 တာပျ။

ဒီနှစ် ညံတောမှာ ဘေးမဲ့ပွဲရှိသတဲ့ဆိုရင် အနီးအနားက
 ရွာတွေက လည်းတွေနဲ့ သွားကြသပျ။ အနည်းဆုံး ဆိုင်းပွဲတော့
 ပါတာပျ။ နွားဘေးမဲ့လွှတ်တဲ့သူတွေက ငွေကို မတည်ပြီး ရွာထဲ
 က တတ်နိုင်တဲ့လူတွေကလည်း ငွေတွေ ဝိုင်းထည့်ကြတာပေါ့ပျ။
 ရှင်ပြုပွဲလိုပဲပျ။ ရံထိုးပြီးတော့ကို ထမင်း၊ ဟင်း ကျွေးတာပျ။
 ဒါပေမဲ့ ဘေးမဲ့ပွဲမှာ ကျွေးတာက သက်သတ်လွှတ်ချည်း ကျွေး
 တာပျ။

ကျွေးမွေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဘေးမဲ့လွှတ်တဲ့ နွား
 ကြီးတွေအတွက် ကုသိုလ်လုပ်တာပျ။ ရွာထဲက ငွေကြေးမတတ်
 နိုင်တဲ့လူတွေကလည်း သူတို့စိုက်ခင်းထဲက ခရမ်းခေါင်းသီးတွေ၊
 ခရမ်းချဉ်သီးတွေ၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီး၊ ပဲ စတဲ့ သီးနှံတွေ

ထည့်ကြသဗျ။

တချို့ကလည်း ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ ထင်းတွေ လာပို့ကြတယ်။ ဟိုရွာ၊ ဒီရွာက လာတဲ့လူတွေကလည်း လက်ချည်းလာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ငွေကြေးကစပြီး ဆန်တို့၊ ပဲတို့၊ ဆီတို့၊ အသီးအနှံတို့ ပါအောင်ယူလာကြတာ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူတို့ရွာက ဘေးမဲ့ပေးမယ့် နွားတွေပါ ဆွဲလာပြီး ညံတော ဘေးမဲ့ပွဲမှာ တစ်ခါတည်းပေါင်းပြီး ဘေးမဲ့ပေးကြတာဗျ။

ဘေးမဲ့ပေးပြီးရင်တော့ အဲဒီနွားအိုကြီးတွေကို အိမ်မှာပဲ ကျကျနန ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကြတာ။ ဘာမှ မခိုင်းတော့ဘူးဗျ။ သေသွားရင်လည်း အသားပေါ်ပြီး မစားကြဘူးဗျ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြေထဲမြှုပ်ကြတာ။

အဲ...ပြောရဦးမယ်ဗျ။ မသမာတဲ့သူတွေက ညဘက်လာပြီး နွားသေကို ဖော်ပြုယူပြီး အသားဖျက်မှာစိုးလို့ မြေမြှုပ်တဲ့အခါ ရေနံဆီလောင်းပြီးမှ မြှုပ်ကြတာ။ ညံတောသားတွေ နွားချစ်ပုံကတော့ ထူးချွန်ဗျာ။

ဒီအစဉ်အလာကလည်း ဘယ်တုန်းကတည်းက ရှိလာမှန်းကို မသိတာဗျ။

ညံတောဘေးမဲ့ပွဲက ကခုန်လပြည့်နေ့မှာ လုပ်ကြတာဗျ။ ကျုပ်ငယ်ငယ်ကတော့ အဲဒါတို့၊ အမေတို့နဲ့ တစ်ခါနှစ်ခါ ရောက်...ဗျ။ မရောက်တာတော့ ကြာပါပြီ။

အရှောက်ကောင်းကင်

ဒီနှစ်တော့ ကျုပ်အကောင်နှစ်ကောင် ပူစာတာနဲ့ ရောက်လာတာဗျ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိလေ။

“ကိုကြီးတာတေ...ညံတောဘေးမဲ့ပွဲ သွားကြရအောင်ဗျာ။ ဒီနှစ် နွားဆယ့်ငါးကောင်တောင် ဘေးမဲ့ပေးမှာတဲ့ဗျ။ ဆိုင်းပွဲကလည်း ကောင်းမှာလို့ ပြောတယ်ဗျ။”

ကျုပ်လည်း ဒီကောင်နှစ်ကောင် လွှတ်သွားချင်နေမှန်းသိလို့ မငြင်းတော့ပါဘူးဗျာ။

“အေးလေ...ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဒီကောင်တွေ တော်တော်ပျော်သွားတာဗျ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက ကလေးသာသာ အရွယ်တွေမို့လား။ ညံတောပွဲသွားရမယ်ဆိုတော့ ပျော်တာပေါ့ဗျာ။

ညံတောမှာက ကျုပ်နဲ့ လူခင်တွေ ရှိတယ်ဗျ။

ကိုမင်းယာတို့ ညီအစ်ကိုတွေ၊ ကိုဖိုးဆန်းတို့ ညီအစ်ကိုတွေ၊ ပြီးတော့ ကိုရင်မောင်တို့၊ ကိုရင်ကောင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ။ အဲ...ပြောရဦးမယ်ဗျ။ ကိုရင်ကောင်ဆိုလို့။

ညံတောဘေးမဲ့ပွဲကို အမြဲတမ်း ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ပေးတဲ့ အလှူဒကာကြီး ဦးဘိုးပရဲသားတွေဗျ။ အကြီးက ကိုရင်မောင်တဲ့၊ အငယ်က ကိုရင်အောင်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ညံတောသားတွေက ချစ်စနိုးနဲ့ ရင်အောင်ကို ရင်ကောင်ပဲ ခေါ်ကြတာဗျ။ ရင်မောင်ညီ ရင်ကောင်လို့ နောက်ရင်းပြောင်ရင်းကနေ ရင်ကောင်ပဲ ခေါ်

အရှောက်ကောင်းကင်

နေကြတာ။

သူတို့အဖေ ဦးဘိုးပက လူချမ်းသာကြီးဗျ။ ယာတွေမှ လက်ညှိုးထိုးလိုက် မလွဲဘူးဆိုပဲ။ ထန်းတောကြီးလည်း ပိုင်တယ်တဲ့ ဗျ။ ပြီးတော့ အမွေကလည်း နှစ်မွေခံဆိုလား၊ သုံးမွေခံဆိုလားဗျာ။

လူဆိုတာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိတာဗျနော။ လူချမ်းသာ တိုင်း လှူကြတန်းကြတာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ ကိုရင်မောင်တို့ အဖေ ဦးဘိုးပကတော့ အားကြီးလှူတာ၊ တန်းတာဗျ။ စီးပွားက လည်း လှူလေ တက်လေဆိုပဲ။ ဦးဘိုးပရဲ့မိန်းမ ဒေါ်ဖွားအိ ဆိုတာကလည်း သူ့ယောက်ျား ဦးဘိုးပလိုပဲ အလှူအတန်း အား ကြီးရက်ရောသတဲ့ဗျား။

ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘုန်းကြီးတွေ တရားဟောသလို စဲဗျ။ ဒုက္ခဘုံကြီးဆိုတာလေ။ အဲဒါ ဟုတ်မယ်ဗျ။ ဦးဘိုးပတို့မှာ စိတ်ထားရော၊ ဥစ္စာနေရော ဘာမှကို ပြောစရာမရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မိသားစုမှာလည်း ဒုက္ခတော့ မကင်းဘူးဗျာ။

ကျုပ်စောစောကပြောတဲ့ ကိုရင်မောင်ရဲ့ညီ ကိုရင်ကောင် က ရူးနေတာဗျ။

ရူးတာမှ သွက်သွက်လည်အောင်ကို ရူးတာဗျ။ အစက အကောင်းပါဗျာ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနဲ့ လူခန့်တွေဗျ။ ညံတောက အဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ ညီအစ်ကိုပေါ့ဗျာ။

အရှောက်ကောင်းကင်

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကမှ ရူးသွားတာဗျ။ အကောင်း ကနေ ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားတာတဲ့။ ကိုရင်ကောင် ရွာကနေ နှစ်ရက်လောက် ပျောက်သွားသတဲ့။ ရွာလည်း ပြန်ရောက်လာ ရော သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေတာတဲ့ဗျ။ ဒီကနေ့အထိကို ဘာဖြစ်မှန်း မသိကြတာ။

အမျိုးမျိုးတော့ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ ကိုရင်ကောင် ဆေး ခတ်ခံရတာလို့ ပြောလိုပြော၊ ပြုစားခံရတယ်လို့ ပြောလိုပြောဗျ။ ကိုရင်မောင်ဆိုတာလည်း နယ်တကာလှည့်ပြီး ဆရာရှာလိုက်၊ သူ့ညီကို ကုလိုက်နဲ့ အားရတယ်ကို မရှိပါဘူးဗျာ။

ကဆုန်လပြည့်မတိုင်ခင် အဖိတ်နေ့မနက်အစောကြီး ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကိုခေါ်ပြီး လှည်းမောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ လှည်း မောင်းတယ်သာဆိုတာပါဗျာ။ အဘွားကြီးနှစ်ကောင်က မောင်း ရတယ် မရှိပါဘူးဗျာ။ လှည်းလမ်းကြောင်းရောက်တာနဲ့ တန်းသွား တော့တာဗျ။

“ကိုကြီးတာတေ...ပေး၊ ကျုပ်မောင်းမယ်”

ကျောက်ခဲက ကျုပ်လက်ထဲက ကြိုးနဲ့ နှင်တံကို တောင်း တယ်။

“နေပါ ကျောက်ခဲရာ။ ဒီကောင်ကြီးတွေက မောင်းရ တာမှ မဟုတ်တာကွာ”

“ဟာ...ကိုကြီးတာတေကလည်း၊ ကျုပ်ကိုပေးမှာသာ

အရှောက်ကောင်းကင်

ပေးစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်တစ်လှည့်၊ သံမဏိတစ်လှည့် မောင်းမှာပါ။
ကိုကြီးတာတေ အေးအေးသာ ထိုင်လိုက်ပါဗျာ”

ကျောက်ခဲက ဇွတ်ဗျ။ ကျုပ်လက်ထဲက လှည်းကြိုးနဲ့
နှင်တံကို ဇွတ်ဆွဲယူတာဗျ။ ကျုပ်လည်း အားသွားတော့ လှည်း
ရုံတိုင်ကိုမှီထိုင်ပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိဖွာတာပေါ့ဗျာ။

ညံတော့ကိုရောက်တော့ ၈ နာရီလောက် ရှိသေးတာဗျ။
ရွာတောင်ပိုင်းက ကိုမင်းယာတို့ဝိုင်းကို တန်းမောင်းခဲ့တယ်။ ကိုရင်
မောင်တို့ဝိုင်းကို သွားလည်းရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်မျိုးမှာ
သူတို့အိမ်က လူဝင်လူထွက် သိပ်များမှာဗျ။ ဒါကြောင့် ကိုမင်းယာ
တို့ဝိုင်းပဲ လာခဲ့တာ။

“ဟာ...ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားကွ တာတေရ”

ဝိုင်းထဲဝင်တာနဲ့ ကိုမင်းယာရဲ့ အသံသြကြီးကို ကြားရ
တော့တာပဲဗျ။

“ဟေ...ထနောင်းကုန်းက တာတေလားကွ”

အိမ်ပေါ်က အသံတစ်သံ ကြားလိုက်တယ်။ ဘယ်သူ
အသံမှန်းတော့ မသိဘူးဗျ။

“ဟုတ်ပဗျာ။ ညံတော့ဘေးမဲ့ပွဲ မရောက်တာကြာလို့
သက်သက်ကို လာခဲ့တာဗျ။ ဟောဒီမှာ ကျုပ်ညီနှစ်ယောက်လည်း
ပါသဗျ”

“ဟာ...ကောင်းတာပေါ့ တာတေရ။ ဒီနှစ် လွှတ်စည်

မှာဗျ။ လွှတ်နွားချည်း ဆယ့်ငါးကောင်ဗျ။ ငါတို့အိမ်က တစ်
ကောင်ပါတယ်ကွ”

“ဟာ...ဟုတ်လားဗျ”

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မမြင်တာကြာပေါ့”

ကိုမင်းယာရဲ့ညီ ကိုမင်းဒင်ဗျ။ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေက
ကျုပ်ထက်တော့ လေးငါးနှစ် ကြီးကြတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
မြို့ကျောင်းမှာတက်တုန်းက ကိုမင်းဒင်နဲ့ အတူတူဗျ။ သူက ကျုပ်
ထက် နှစ်တန်းကြီးတယ်။

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းဒင်ရေ။ ယာထဲ အဘနဲ့ လိုက်တဲ့
အခါလိုက်၊ ရပ်ရေးရွာရေးလုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်တာပါပဲဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့လား...တာတေရ။ ငါကြားတာတော့
ဒါလောက် မကဘူးနော်။ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေတောင် မင်းက နှင်
ထုတ်နိုင်နေတယ်ဆို”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကျုပ်က ဘာမှ တတ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းယာရယ်။ ဆရာတွေနဲ့လိုက်ပြီး အကူအညီ
ပေးတာပါဗျာ”

ကျုပ်တို့ လှည်းပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ကိုမင်းယာက...

“ကျော်မိုးရေ...ဒီကိုလာဦးဟေ့။ ကိုကြီးတာတေတို့
လှည်းကို ဖြုတ်ကွာ။ နွားတွေကို နောက်ထောင့်က စားခွက်မှာ
သီးသန့်ကျွေးဟေ့။ တော်တော်ကြာ ဒီကကောင်တွေနဲ့ ရန်လုပ်နေ

ကြဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးမင်းယာ”

“တာတေ...မင်း ကျော်မိုးကို သိလား”

“မသိဘူး ကိုမင်းယာရဲ့။ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ကြည့်နေတာ။ မျက်နှာပေါက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ တူသားဗျ”

“ဟား...ဟား...တူဆို တူအရင်းကိုကွ တာတေရ။ ငါတို့အစ်မ မမယ်လှရဲ့သားလေကွာ”

“ဟာ...ဟုတ်လား။ နို့...အစ်မမယ်လှတို့ရော ကျန်းမာကြရဲ့လားဗျ”

“အေ...အေး၊ ကျန်းမာကြပါတယ်ကွ တာတေရ။ ကဲ...ကဲ၊ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး နားကြရအောင်။ ကလေးတွေလည်း ခေါ်ခဲ့ဟေ့”

ကိုမင်းယာက အိမ်ပေါ်တက်သွားတော့ ကျုပ်ရော၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရော တက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ...နွားတွေအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့။ ငါတူ ကျော်မိုး ကြည့်လိမ့်မယ်ဟေ့”

ကိုမင်းဒင်က အိမ်ပေါ်ထပ်ကို လှေကားကတက်နေဆဲ ကျုပ်ကို နောက်ကနေ လှမ်းပြောတာဗျ။

“ဟာ...ကိုစံမိုးကြီးပါလား”

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုစံမိုးကို သွားတွေ့တာဗျ။ ကိုစံမိုး

ဆိုတာက ကိုမင်းယာသူငယ်ချင်းလေ။ ဒီညတောသားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကိုပြောင်းသွားပြီး မြို့မှာပဲ အိမ်ထောင်ကျနေတာဗျ။ အခု ညတောဘေးမဲ့ပွဲကို ပြန်လာတာဖြစ်မယ်။

“စောစောက မင်းကို လှမ်းမေးတာ ငါလေကွာ”

“ဪ...ဒါကြောင့် ကျုပ်စဉ်းစားနေတာဗျ။ ဒီအသံ ကြားဖူးပါတယ်လို့”

မတွေ့တာ ကြာနေကြတော့ ဟိုလူသတင်းမေး၊ ဒီလူသတင်းမေးနဲ့ စကားဝိုင်းက စည်နေရောဗျို့။

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကတော့ ကိုမင်းယာတို့ညီအစ်ကို ချကျွေးတဲ့ မုန့်ဆီကြော်တွေကို အားရပါးရ စားတော့တာဗျို့။ ကျုပ်တို့အညာမှာက ဒီလို အလှူအတန်းများရှိလို့ကတော့ မုန့်ဆီကြော်က တန်းကြော်တော့တာဗျို့။

“နို့...ကိုမင်းယာတို့ အဘနဲ့ အမေရော မမြင်ပါလား”

“ဟာ...တာတေကလည်း၊ ဒီလိုရက်မျိုးမှာ ဘယ်မြင်လိမ့်မတုံး။ ဘေးမဲ့ပွဲလုပ်မယ့် ရှေးကျောင်းကြီးမှာ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်နေပြီလေကွာ။ ဒီမနက်စာကစပြီး ထမင်းကျွေးရတာကွ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

“ဒီည ဆိုင်းက မန္တလေးက စိန်ဟန်မောင်ဆိုင်းလေကွာ။ နာမည်ကြီးကွ တာတေရ။ ဒီနှစ် ဘေးမဲ့ပွဲက လူတော်တော်လာ မှာကွ။ စောစောက မင်းဒင်ပြန်လာတော့ ရှေးကျောင်းကြီးမှာ

လှည်းခိုင်းချထားတာ မနည်းဘူးဆိုပဲ”

“ဟင်...ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်တို့လည်း စကားပြောကြဆိုကြနဲ့ ထမင်းစားချိန် ရောက်တော့ ကိုမင်းဒင်နဲ့ ကျော်မိုးက ထမင်းပွဲကြီး ပြင်ရောဗျ။

“တာတေရေ...ဟင်းကတော့ သက်သတ်လွတ်ပဲကွ။ ဒီရက်တွေဆိုရင် တို့တစ်ရွာလုံး သက်သတ်လွတ်စားကြတာလေကွာ”

“ဟာ...ကိုမင်းဒင်ကလည်း၊ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ။ ကဲ...လာဟော...ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ”

ကျုပ်တို့လည်း လှည်းစီးလာရတာဆိုတော့ ဗိုက်ဆာတာပေါ့ဗျာ။ သီးစုံဟင်းကလည်း ကောင်းပါ့ဗျာ။ ငံပြာရည်ချက် စပ်စပ်ကလေးနဲ့၊ သရက်သီးစိတ်ကလေးနဲ့ စားကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အညာလေပေါ့ဗျာ။ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်ခဲ၊ မြေပဲကြော်၊ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလိုလေဗျာ။

ဗိုက်ကလေးကလည်း တင်းသွားတော့ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာလိုက်တာနဲ့ မျက်စိကလေးကလည်း စင်းလာရောဗျား။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတဲ့သူတွေဆိုတော့ စကားကလေး တပြောပြောနေကြတာပေါ့ဗျာ။

အရှောက်ကောင်းကင်

“တာတေ...တာတေ...မင်းရောက်နေတယ်ဆို”

“ဟင်...ဘယ်သူတုံးဗျ ကိုမင်းယား၊ ကျုပ်ကိုခေါ်နေတာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမင်းယားက အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်ကနေ ငုံ့ကြည့်တယ်။

“ဟာ...ဟေ့ကောင်တွေ၊ အထူးအဆန်းပဲကွ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့တုံးဟ မင်းယားရဲ့”

ကိုစိန်မိုးက ကိုမင်းယားကို မေးတာဗျ။

“တာတွေကို လာခေါ်တာ ဘယ်သူလို့ထင်တုံး”

“ဟာ...မသိဘူးလေကွာ။ ဘယ်သူခေါ်တာတုံး”

“ရင်ကောင်ဗျ၊ ရင်ကောင်”

“ဟေ...ရင်ကောင် ဟုတ်လား။ ရင်မောင်ညီ ရင်ကောင်မို့လား။ ဟ...ဒီကောင် ရူးနေတယ်ဆို”

ကိုစိန်မိုးက အံ့သြသွားသဗျ။ ကျုပ်ကလည်း အံ့သြတာပေါ့ဗျာ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကလည်း အရူးလာခေါ်တာဆိုတော့ အံ့သြနေကြတာပေါ့ဗျာ။

“ဒါဆို ခေါ်လိုက်ဗျာ”

ကျုပ်က ကိုမင်းယားကို ပြောတော့ ကိုမင်းယားက...

“ဟာ...တာတေ၊ ရင်ကောင်က ဘယ်သူ့အိမ်မှ တက်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါခေါ်လည်း လာမှာမဟုတ်ဘူး။ လာ...မင်း

အရှောက်ကောင်းကင်

လာကြည့်”

ကျုပ် ကိုမင်းယာဘေးကနေ ရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။
ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ပျံ့။ ဆံပင်တွေက ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကျနေတယ်။
ဗျတ်တွင်းက ဟောက်ပက်နဲ့။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကလည်း တော်
တော်ရှည်နေပြီ။

“ဟာ...ကိုရင်ကောင်ကို ကျုပ် လုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူး
ဗျ။ ပုံပျက်ပန်းပျက်ကို ဖြစ်နေတာပါလား”

“ဪ...တာတေကလည်း၊ ရူးနေပါတယ်ဆိုမှကွာ။
ဘယ်မှာ နဂိုရုပ် ရှိတော့မှာလဲကွာ”

ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းဝန်းနေ မော့ကြည့်နေတာဗျ။ ဝိုင်းထဲ
လည်း ဝင်မလာဘူး။ ပုဆိုးက ဒူးခေါင်းလောက် ဝတ်ထားတာ။
အပေါ်က ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်ကို အပြင်ချပြီး ဖား
လျားကြီး ဝတ်ထားတယ်။

“တာတေ...အောက်ဆင်းခဲ့ဦး”

သူ ကျုပ်ကို လှမ်းခေါ်နေတာ။ ကျုပ်ချက်ချင်းပဲ
ကားက ဆင်းခဲ့တယ်။

“ကိုကြီးတာတေ...သတိထားနော်”

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို လှမ်းပြီး သတိပေးတယ်။ ကျုပ်
ဝိုင်းထဲရောက်တော့ ကိုရင်ကောင်က ကျုပ်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်
နေတယ်ဗျို့။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပုံပဲဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“တာတေ...မင်းက ဒီပုံအတိုင်းပါပဲလားကွ”

ကျုပ် ကိုရင်ကောင်ကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“ကိုရင်ကောင် တော်တော်ပိန်သွားတာပဲ”

ကျုပ်က စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်က လွှတ်
ခနဲ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဟကောင် တာတေရ၊ ငါက ရူးနေတာလေကွာ။
ထမင်းမှန်း၊ ဟင်းမှန်းမသိအောင်ကို ရူးနေတာဆိုတော့ ပိန်တော့
တာပေါ့ကွာ”

“ဗျာ...”

ကျုပ်တော်တော်အံ့သြသွားတယ်ဗျ။ ကိုရင်ကောင်
အကြည့်တွေ၊ ပြီးတော့ ပြောတဲ့စကားတွေက အရူးပုံစံမဟုတ်ဘူး
ဗျ”

“မင်း ငါနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ကွ တာတေ။ ငါ မင်းကို ပြော
စရာတွေ ရှိနေလို့ကွ။ ဒီရက်မှာမှ မင်းရောက်လာတာ ငါတော်
တော်ကို ဝမ်းသာနေတာကွ”

“ကိုရင်ကောင် ခင်ဗျားနေကောင်းနေတာလား”

“အေး...ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငါ နေကောင်းသွားတာ
တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွ။ ဘယ်သူမှတောင်
မသိကြသေးဘူး။ မသိဆို အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး
လေကွာ။ ဘေးမဲ့ပွဲကိစ္စနဲ့ အဘတို့၊ အမေတို့ရော၊ ကိုကြီး

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ရင်မောင်ရော အလုပ်များနေကြတာမို့လား။ ငါပြန်ကောင်းနေတာ သူတို့တောင် မသိသေးဘူးကွ”

“ကိုရင်ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုံးဗျ”

“ငါ အဲဒီအကြောင်းတွေ မင်းကို ပြောပြချင်လို့ လာခေါ်တာကွ။ ငါတို့အိမ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ကွာ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူးကွ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ညကတည်းက သွားအိပ်ကြတာ။ အိမ်မှာက ငါတစ်ယောက်ပဲ ကျန်နေတာ။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်လို့ လာခေါ်တာကွ”

“နို့...ကျုပ်ရောက်နေတာ ကိုရင်ကောင် ဘယ်လိုသိတုံး”

“ငါတို့ဝိုင်းရှေ့က ဈေးဆိုင်မှာ မင်းယာရဲ့တူ ကျော်မိုးနဂါးဆေးပေါ့လိပ်တို့၊ လက်ဖက်တို့၊ လာဝယ်ရင်း ပြောနေတာ ကြားလိုက်လို့ကွ။ ထနောင်းကုန်းက ဧည့်သည်ရောက်လို့ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲလို့ မေးတယ်။ ကျော်မိုးက ကိုတာတေတဲ့ဗျလို့ ပြန်ပြောတာ ငါကြားလိုက်လို့ မင်းရောက်နေမှန်း ငါသိတာကွ”

“ကိုမင်းယာရေ...ကျုပ် ကိုရင်ကောင်တို့အိမ်ကို ခဏလိုက်သွားဦးမယ်ဗျို့”

ကျုပ်က ပြတင်းပေါက်မှာရပ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ ကိုမင်းယာကို မော့ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုရင်ကောင်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့လူတွေက အရူးနဲ့ စကားတပြောပြော

လုပ်ပြီးလျှောက်လာတဲ့ ကျုပ်ကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ ဟိုလူကြည့်၊ ဒီလူကြည့်နဲ့ဗျ။

ကိုရင်ကောင်တို့အိမ်က အကြီးကြီးဗျ။ လူချမ်းသာရဲ့အိမ်ကိုဗျ။

“ရော...သောက်ဟေ့ တာတေ။ မင်းက နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကြိုက်တယ်ဆိုတာ စောစောက ကျော်မိုးပြောလို့ ငါသိတာ။ ကိုရင်မောင်ကလည်း နဂါးသောက်တယ်လေကွာ”

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး ဖွာလိုက်တယ်။ မီးခိုးတွေကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကိုရင်ကောင် ပြောဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ။ ကျုပ်က တော်တော်ကို သိချင်နေပြီဗျ”

ကိုရင်ကောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်တယ်။

“အင်း...မနက်ဖြန် ကဆုန်လပြည့်နေ့နော် တာတေ”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုရင်ကောင်”

“အဲဒီလိုလပြည့်ညမှာ ငါရူးသွားတာပေါ့ကွ တာတေရဲ့”

“ဟာ...ဟုတ်လား ကိုရင်ကောင်”

“ဒီလိုကွ တာတေရ။ ငါတို့ရွာရဲ့ မြောက်ဘက်က ယာတောတစ်ခုထဲမှာ အိမ်ဝိုင်းကြီးတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုဗျ ကိုရင်ကောင်ရဲ့။ အိမ်ဝိုင်းက ရွာပြင်မှာဟုတ်လား။ ရွာထဲမှာ မ(ဟုတ်ဘူးလား)”

“ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ရွာပြင်မှာကွ။ ဝိုင်းက အကျယ် ကြီးပဲ။ အထဲမှာ တိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းအောက်ဘက်မှာ ပျံ့ကျနေတဲ့ တန်းလျားလိုလို တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ ဝိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးကတော့ မရန်းပင်တွေ၊ သရက် ပင်တွေ၊ ခွေးချိုပင်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာကွ။ အပင်ကြီးတွေမှ နည်း တဲ့ လုံးပတ်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ အသီးတွေဆိုတာလည်း သီးလိုက်သမှ ပြတ်ခဲနေတာကွ။ တစ်ဝိုင်းလုံးမှာ ချုံတွေကလည်း ပြည့်နေတာပေါ့ကွ။ လူသူအသွားအလာမှ မရှိတာ”

“ဟင်...အဲဒီအထဲက သစ်သီးဝလံတွေကို သွားပြီးမခူး ကြဘူးလားဗျ”

“ဟာ...ဒါတော့ ခူးကြတာပေါ့ကွ။ နေ့ဘက်ကို လူစု ပြီး သွားကြတာပေါ့။ မှောင်လာရင်တော့ အဲဒီဝိုင်းကြီးနားကို ဖြတ်လျှောက်ရဲတဲ့လူတောင် မရှိဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုရင်ကောင်ရဲ့”

“အို...ဘာဖြစ်ရမှာတုံး တာတေရဲ့။ အင်မတန် သရဲ ခြောက်တယ်လို့ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက် လူတိုင်းသိတာကွ”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ တကယ်ခြောက်တာရော ဟုတ် ရဲ့လားဗျ”

“တကယ်ခြောက်တာပေါ့ကွ။ ခြောက်လို့ ငါရူးသွား တာလေ”

“ဗျာ...ကိုရင်ကောင်ရူးသွားတာ အဲဒီဝိုင်းထဲက သရဲ ခြောက်လိုက်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငါပြောပြမယ်။ အဲဒီဝိုင်းကြီးက ချစ်တီးကုလားကြီး ဝိုင်းတဲ့ဝိုင်းကွ။ အဲဒီဝိုင်းထဲမှာ အစက ဆီကြိတ် တဲ့စက် ရှိတယ်တဲ့။ ငါတို့တော့ ဘယ်မိမလဲ။ လူကြီးတွေ ပြန် ပြောကြတာပေါ့ကွ။ ချစ်တီးက ဗမာမနဲ့ ညားတာတဲ့ဟေ့။ အဲဒီ ချစ်တီးသေသွားတော့ ဗမာမက ဒီမှာပဲ ဆက်နေတာတဲ့။ သူ့ အမျိုးအဆွေတွေနဲ့ပဲ ဆီဆုံကို ဆက်လုပ်နေတာဆိုပဲ။ အခုလို ကဆုန်လပြည့်ညမှာ သူ့အိမ်သားတွေက ရှေးကျောင်းကြီးက ဘေးမဲ့မှာ အငြိမ့်သွင်းတော့ တစ်အိမ်လုံး ပွဲသွားကြည့်ကြတာတဲ့။ အိမ်မှာ အဲဒီ ချစ်တီးမိန်းမကြီးပဲ ကျန်ခဲ့တာဆိုပဲ။ ဒီမှာတင် ဓားပြတိုက် ခံရတာတဲ့ဟေ့။ ဓားပြက ပစ္စည်းတွေတောင်းမှာပေါ့ ကွ။ ဒီမိန်းမက မီးခံသေတ္တာသော့ ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို မပြော ဘူးထင်ပါတယ်။ ဓားပြက ဆန်ကောကို ဖောက်ပြီး စိန်လည်ဂျာ လှည့်တော့တာပေါ့ကွ။ ရွာထဲမှာကလည်း ရွာလုံးကျွတ် ပွဲသွား ကြည့်နေကြတာဆိုတော့ အော်သံဟစ်သံလည်း ဘယ်သူမှ မကြား ကြဘူးပေါ့ကွ။ နောက်တော့လည်း ဒီမိန်းမကြီးက မခံနိုင်တော့ သော့ပေးလိုက်ရမှာပေါ့ကွ။ မနက်မိုးလင်းခါနီးလောက် သူ့အိမ် သားတွေ ပြန်လာတော့ မီးခံသေတ္တာလည်း ဟောင်းလောင်းကြီး ပွင့်လို့တဲ့။ မိန်းမကြီးလည်း စိန်လည်ဂျာလှည့်ထားတဲ့ လည်ပင်း

ထ ဆွေးထွက်လွန်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးကျပြီး သေနေရောတဲ့
သွေး သူ့ကို စိန်လည်ဂျာလှည့်တဲ့နေရာက ဒီမိန်းမကြီးအိပ်တဲ့ အိပ်
ခန်းကြီးထဲမှာတဲ့ကွ။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီးမှ
လှည့်တာတဲ့ဟေ့။ အဲဒီရှေ့တည့်တည့်မှာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတစ်
ချပ်ကလည်း ရှိတယ်တဲ့။

ထူးဆန်းတာက အဲဒီမှန်ကြီးမှာ အက်ကြောင်းတွေ ထင်
နေသတဲ့ကွ။ လူတွေက ထင်တာကတော့ ဒီမိန်းမကို ဓားပြက
ရိုက်ပုတ်မေးရင်းမြန်းရင်းနဲ့ တစ်ခုခုနဲ့ ထိမိသွားတာဖြစ်မယ်လို့
ထင်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက အဲဒီမှန်ကြီးက
အဲဒီအချိန်ကစပြီး အရိပ်မပေါ်တော့ဘူးကွ”

“ဗျာ...ဘယ်လို...ဘယ်လိုဗျ ကိုရင်ကောင်”

“အဲဒီမှန်မှာ ဘာပုံရိပ်မှ မပေါ်တော့ဘူးကွ တာတေရ။
မှန်ရှေ့မှာ မင်းရပ်ရင်လည်း မင်းပုံမပေါ်ဘူး၊ ငါရပ်ရင်လည်း
ငါပုံမပေါ်ဘူးကွ။ ဒါကိုပြောတာ...”

“ဟာ...ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ မှန်ပါဆိုနေမှတော့ ပုံမပေါ်
ဘဲ ရှိပါ့မလားဗျ”

“ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငါတို့ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက
လူစုပြီး အဲဒီတိုက်ပျက်ကြီးကို သွားကြတာ။ အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုတက်
ပြီး အက်ကြောင်းတွေပြည့်နေတဲ့ မှန်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်ရပ်ပြီး ကြည့်
ကြတာ...ဘယ်သူ့အရိပ်မှ မပေါ်ဘူးကွ”

“ဟင်...အဲဒီမှန်ကြီးက အခု ဘယ်ရောက်သွားတုံးဗျ”

“ဘယ်မှ မရောက်ဘူးလေကွာ။ အဲဒီအိမ်ပျက်ကြီးရဲ့
အပေါ်ထပ်မှ အခုထိ ရှိနေတာပဲလေ”

“နို့...ကိုရင်ကောင် ရူးသွားတာက ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဘယ်
လိုပတ်သက်တာတုံးဗျ”

“အဲဒီနှစ်က ဘေးမဲ့ပွဲက ဒီနှစ်လိုပဲ လွတ်စည်တာကွ။
ကဆုန်လပြည့်ညမှာ ပွဲလာကြည့်တဲ့ ထိန်ကုန်းက ငါ့သူငယ်ချင်း
အောင်သန်းကို ရွာပြင်ဘက်လိုက်ပို့တာပေါ့။ အောင်သန်းကို ပို့
ပြီးတော့ ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီဝိုင်းကြီးဘက်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်မိတာကွ”

“ဟင်...ကိုရင်ကောင် ဘာတွေ့လို့တုံး”

“မီးရောင်ဟေ့...မီးရောင်။ တိုက်ပျက်ကြီးအပေါ်ထပ်
က ပြတင်းပေါက်မှာ လင်းနေတာကွ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အဲဒီတိုက်
ပျက်ကြီးဆီ သွားကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“နို့...ကိုရင်ကောင် မကြောက်ဘူးလား”

“ငါမကြောက်တတ်ဘူးကွ တာတေရ။ ငယ်ငယ်တည်း
ကကို ငါမကြောက်တတ်ဘဲ။ ငါသစ်သားလှေကားကြီးကနေ
အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့တာ။ လှေကားကြီးကလည်း ဟောင်းနေ
တော့ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နဲ့ကွ။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အလင်း
ရောင်က အိပ်ခန်းထဲက ထွက်နေတာကွ။ ငါလည်း အိပ်ခန်းလဲ

ဝင်ကြည့်တာပေါ့”

“ဟင်...ဘာတွေတုံးဗျ”

“ဖယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင် ထွန်းလို့ကွ။ ဖယောင်းတိုင်မှ သေးသေးမဟုတ်ဘူးဟေ့။ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးကွ။ ဘယ်သူများ ရှိနေတုံးဆိုပြီး ငါအိမ်ကြီးထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ လူရှိလားဗျို့လို့ ငါအသံပြုကြည့်သေးတယ်။ ဘာသံမျှ မကြားဘူးကွ။ ရွာထဲက ပွဲက ဆိုင်းသံကလည်း ဆူနေတော့ ငါအသံပဲ မကြားလို့လားဆိုပြီး သုံးလေးခါ အော်ကြည့်တာကွ”

“နို့...နေပါဦးဗျ။ ဖယောင်းတိုင်က ဘယ်မှာထွန်းထားတာတုံးဗျ”

“အက်ကြောင်းတွေထနေတဲ့ မှန်ကြီးရှေ့မှာကွ။ သံပြားကလေးခံပြီး ထွန်းထားတာ။ အဲဒီမှာ ငါလန့်သွားတာပေါ့”

“ဟင်...ဘာကိုတုံးဗျ”

“ငါတို့ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက လာလာကြည့်နေတဲ့ မှန်ကြီးက ဘယ်တုံးကမှ ပုံရိပ်ပေါ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အခုကြည့်လိုက်တော့ မှန်ကြီးထဲမှာ ငါ့ပုံက အထင်းသားကြီး ပေါ်လို့ဟေ့”

“ဟာ...ဟုတ်လားဗျ”

“ငါအံ့ဩပြီး ကြည့်နေတုန်းမှာကွာ မှန်ထဲက ငါ့ပုံက ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြတယ်ကွ”

“ဟင်...ခင်ဗျားပြုံးလို့ မှန်ထဲက ပြုံးတာနေမှာပေါ့ဗျ။

မှန်ပါဆိုမှ ကိုရင်ကောင်ရာ...”

“ဘယ်က ပြုံးရမှာတုံးကွာ။ ငါအရမ်းအံ့ဩသွားပြီး မှန်ထဲက ငါ့ပုံကို သေသေချာချာကြည့်မိတယ်ကွ။ ပါးစပ်က ပြုံးနေရာကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဟလာရောဟေ့။ သွားတွေ တဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်လာလိုက်တာကွာ အစွယ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာရောဟေ့။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း အကြီးကြီးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ငါကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေတာ။ လှုပ်ကို မလှုပ်မိဘူး။ နောက်တော့ လည်ပင်းပတ်ပတ်လည်မှာ အနီစင်းကြီးပေါ်လာပြီး သွေးတွေ စီးကျလာတာ ဗလဟောပါပဲကွာ။ ဟာ...ဒီတော့မှ ငါချက်ချင်းသတိရသွားတာပေါ့။ ဒါ လူကြီးတွေပြောဖူးတဲ့ စိန်လည်ဂျာအလှည့်ခံရတဲ့ ချစ်တီးမိန်းမကြီးပဲလို့ ငါလှည့်ပြေးမယ်လုပ်တော့ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတာက လှုပ်လို့တောင် မရဘူး တာတေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဒီတုန်းမှာပဲ မှန်ထဲကနေ လက်ကြီးဖောက်ထွက်လာပြီး ငါ့ကိုဆွဲတော့မယ်အလုပ်မှာ ငါ တအားလန့်ပြီး အသံကုန်အော်လိုက်မိတာကွ။ ဒီမှာတင် ငါလှုပ်လို့ရသွားပြီး ချာခနဲ လှည့်ပြေးတော့တာပေါ့။ လှေကားကြီးကနေ ပြေးအဆင်းမှာ ခြေချော်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ခေါင်းကို ဘာနဲ့ဆောင့်လိုက်တယ် မသိပါဘူးကွာ။ သတိလစ်သွားတယ်။ သတိပြန်ရတော့ ငါဝိုင်းကြီး

ထဲကနေ ပြေးထွက်လာတာကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ သတိမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်ဘက်ကို ပြေးနေမှန်းကို မသိတာ။ နောက်တော့ ငါခေါင်းတွေမူးပြီး လဲကျသွားရောဟေ့။ ငါသတိရတော့ အနောက်ဘက်က တောထဲရောက်နေတာကွ။ ငါတောထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သတိမေ့နေလဲတော့ မသိဘူး။ ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ ငါ့ရွာကလူတွေကို တစ်ယောက်မှကို ငါ့မှတ်မိတော့ဘူး။ ငါမြင်ခဲ့တာတွေကိုလည်း ဘာမှ သတိမရဘူး။ ငါ့အိမ်ကိုတောင် ငါမှတ်မိဘူးကွ။ အဲဒီကတည်းကစပြီး ငါသွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွားတာပေါ့ကွာ။ ပြန်ကောင်းသွားတာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ငါ့အိမ်ကလူတွေတောင် ငါကောင်းသွားတာ မသိကြသေးဘူးတာတေ”

“မနက်ဖြန် လပြည့်ညပဲဗျ ကိုရင်ကောင်ရဲ့”

“အဲဒါကြောင့် မင်းရောက်လာတာ ငါဝမ်းသာသွားတယ်လို့ ပြောတာကွ”

“နီ...ကိုရင်ကောင်က ဘာများလုပ်ချင်လို့တုံး”

“ငါ အဲဒီမှန်ထဲက သရဲမကြီးကို ရှင်းပစ်ချင်တယ်။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဒီရွာကလူတွေ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ငါ့လို ထပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ် တာတေ”

“ဪ...ဒီလိုကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ် တာတေ။ ဒါပေမဲ့ ငါနားမလည်တာက

မှန်ထဲကို ဒီသရဲမကြီး ဘယ်လိုရောက်နေတာတုံးဆိုတာပဲကွ”

“ဒါက ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုရင်ကောင်ရ။ ကျုပ်ကို ကျုပ်ဆရာကြီး စိုင်းနွဲ့ဖ ပြောပြဖူးတယ်။ သေခါနီးလူတစ်ယောက်ဟာ မှန်ထဲက သူ့ပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ သေသွားရင် အဲဒီမှန်မှာ ဖျတ်ခနဲ အက်ကြောင်းတွေထပြီး ဝိညာဉ်က မှန်ထဲကို ဝင်သွားရောတဲ့ဗျ။ ဒါကြောင့် သံတဲ့လူတွေက အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် သေတော့မယ်ဆိုရင် အိမ်မှာရှိတဲ့ မှန်တွေကို အဝတ်တွေနဲ့ လိုက်ပြီး အုပ်ကြတာပေါ့ဗျ”

“ဟေ...အဲဒီလိုလားကွ တာတေရ။ ငါက ဒါတွေကို သိမှမသိတာ”

“ကိုရင်ကောင်ဟို့ ငယ်ငယ်က ဒီမှန်ကြီးကို သွားသွားကြည့်ကြတာ အရိပ်မပေါ်ဘူးဆို”

“အေးလေ...ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီကတည်းက ဒီမှန်ကြီး ထူးနေပြီဆိုတာ သိရမှာဗျ”

“ဟာ...ထူးနေတာတော့ သိတာပေါ့ တာတေရ။ ဒီမှန်ထဲမှာ သရဲမကြီးရှိနေမယ်လို့တော့ ဘယ်သူမှ မတွေးမိဘူးလေကွာ။ နီ...ဖယောင်းတိုင်က ဘယ်သူလာထွန်းတာတုံးကွ”

“အဲဒါကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေတာဗျ။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီမိန်းမကြီး လူ့ဘဝတုန်းက ညံတောက ဘေးမဲ့ပွဲမှာ ကုသိုလ်အမြဲလုပ်ဖူးတယ်နဲ့ တူတယ်ဗျ။ ဒီကုသိုလ်

ကြောင့် ဒီလို ဆေးမဲ့လုပ်တဲ့ ကဆုန်လပြည့်ညမှာ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် အလိုလိုပေါ်လာတာနဲ့တူတယ်။ ပြီးတော့ မှန်ထဲကနေ အပြင်ကို ဒီတစ်ညမှာ ထွက်လို့ရတယ်နဲ့ တူတယ်ဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တာတေရာ။ မနက်ဖြန် ကဆုန်လပြည့် ညမှာ မင်းနဲ့ငါ အဲဒီမှန်ကြီးကို သွားပြီးရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ကြရအောင် ကွာ။ ဘယ်နှယ်တုံး...”

“ဒီကိစ္စကို မနက်ဖြန်ညမှာ ကျုပ်လုပ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရမ်းလုပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ တော်တော်ကြာ အဲဒီမှန်ထဲကနေ ထွက်သွားပြီး ရွာထဲက တခြားမှန်တွေထဲ လျှောက်ဝင်နေမှ ဒုက္ခ တွေဖြစ်ကုန်မှာ ကိုရင်ကောင်ရဲ့”

“ဟေ...ဒါဆိုရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး”

“ကျုပ်လုပ်မယ် ကိုရင်ကောင်။ မနက်ဖြန်ညတော့ ခင်ဗျားဘယ်မှမသွားနဲ့။ ဒီအိမ်ကပဲ ကျုပ်ကိုစောင့်နေ။ ကျုပ်လာ ခေါ်မယ်။ ကျုပ်လာမခေါ်မချင်း ခင်ဗျားဘယ်မှမသွားနဲ့နော် ကိုရင်ကောင်”

“အေးပါကွာ”

“ဪ...နေဦးဗျ။ ခင်ဗျားကောင်းသွားတာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ဦး။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေဦး ကိုရင်ကောင်”

“အေး...အေး၊ ငါသဘောပေါက်တယ် တာတေ”

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ကျုပ် ကိုမင်းယာတို့အိမ်ကို ပြန်ဦး”

မယ်”

ကိုမင်းယာတို့ ပိုင်းထဲကို ကျုပ်ပြန်ရောက်တော့ အားလုံး က ကျုပ်ကို စောင့်နေကြတာဗျ။

“ဟာ...တာတေရာ၊ ငါတို့မှာ မင်းအတွက် စိတ်ပူနေ ကြတာကွ။ မင်းကလည်း အရူးရင်ကောင် ခေါ်တာပဲ လိုက်သွား ရတယ်လို့ကွာ”

ကိုမင်းဒင်က ကျုပ်ကို ပြောသဗျ။ ကျုပ်က အဖြစ်အပျက် တွေကို ခပ်တိုတိုပဲ သူငယ်တို့ကို ပြောပြတယ်။ သူတို့လည်း တော် တော်ကို အံ့သြနေကြတာပေါ့ဗျ။

“တာတေ...မင်းသတင်းကိုတော့ ငါတို့ ကြားပြီးသား ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီကိစ္စ နိုင်ပါ့မလား”

“ဟာ...ရတယ် ကိုမင်းယာ။ ကျုပ်စောစောကပြော သလို ကြက်တစ်ကောင်သာ ရှာပေးဗျ။ ပြီးရင် ထမင်းတစ်အိုး ချက်မယ်ဗျ”

“ဟာ...ဒီအငွေ့ကတော့ မင်းဘာမှမပူနဲ့။ မင်းစောစော က ပြောပြီးကတည်းက မင်းဒင်နဲ့ ကျော်မိုးနဲ့ ရွာထဲသွားကြပြီ။ မင်းလိုတာတွေအားလုံး ငါတို့ အဆင်သင့်လုပ်ပေးမယ်။ မင်းဒင် က ငှက်ပျောဖက်ပါ တစ်ခါတည်း ခုတ်လာမှာကွ။ မပူနဲ့ တာတေ”

ကိုစိန်မိုးကလည်း ဝင်ပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကောင်တွေ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကတော့ ပျော်နေကြတာပေါ့ဗျ။ ဒီကောင်

တွေက ဒီပွဲမျိုးတွေ သိပ်ကြုံချင်ကြတာမို့လား။ အခုတော့ တည တညကို တိုးနေပြီလေ။

ညရောက်တာနဲ့ ကျုပ်လိုချင်တာတွေ အားလုံးရောက်လာတာမျိုး။ ထမင်းတောင်းထဲမှာ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ထမင်း ထုပ်ကြီးဗျ။ ကြက်သားဟင်းနဲ့ကတော့ ငှက်ပျောဖက်ကို ပေါက်ထွက်နေတာမျိုး။ မွေးချက်ဗျာ ...။

ည ၉ နာရီလောက်ရောက်တော့ ကျော်မိုးက နတ်ဝင်သည်ကြီးခေါ်ပြီး ရောက်လာရောဗျ။ နတ်ဝင်သည်ကြီးက ထိန်ကုန်းကလို့ ပြောတယ်။ နာမည်က ဒေါ်လုံးကြည်တဲ့။ ကျုပ်က ဒေါ်လုံးကြည်ကို အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်တော့ ဒေါ်လုံးကြည်ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါပါပဲဗျာ။ သူကူညီမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကိုမင်းယာရယ်၊ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ဒေါ်လုံးကြည်ရယ် ညံတောသင်္ချိုင်းထဲကို ရောက်လာရောဗျ။ ညံတောသင်္ချိုင်းက အကျယ်သားဗျ။ ရှေးဟောင်းရွာကြီးရဲ့ သင်္ချိုင်းဆိုတော့လည်း အုတ်ဂူတွေက များသားဗျ။ ဂူပျက်၊ ဂူဟောင်းတွေရော၊ ဂူသစ်တွေပါ မနည်းပါဘူးဗျာ။

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြတယ်။ ကျုပ်က ခပ်ကြီးကြီး ဂူတစ်လုံးကို ရွေးလိုက်တယ်။ ရှေ့မှာက မြက်ခင်းကလေးနဲ့ဆိုတော့ ဒေါ်လုံးကြည်အတွက် ထိုင်လို့ပြုလို့ ကောင်း

တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က သံမဏိဆီက ထမင်းတောင်းယူပြီး ဂူပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ ဒေါ်လုံးကြည်ကတော့ ဂူရှေ့မှာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဆံပင်ကို ဖားလျားဖြန့်ချပြီး လက်အုပ်ကလေးချီနေတယ်။ ကျုပ်က ရေဖလားနဲ့ ရေတစ်ခွက်လည်း ဂူပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂူထိပ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းပြီး စိုက်လိုက်တယ်။

မဖဲဝါကို ကျုပ်ပင့်ပြီပေါ့ဗျာ။

“အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါကွန်၊ မြောက်စုဝံအတွင်း မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိလို့နေသည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်တာတေက ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ ထမင်းပွဲ၊ ဟင်းပွဲများနဲ့ ကြိုနေပါတယ်။ အမြန်ဆုံးသာကြွခဲ့ပါ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါဗျာ”

ကျုပ်က မဖဲဝါကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပင့်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခေါက် ...။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ဒေါ်လုံးကြည် လက်ကြီးတွေ ကွေးကောက်လာပြီး ပါးစပ်ကလည်း တဟီးဟီးနဲ့ အသံကြီးထွက်လာတယ်ဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ ဖားလျားချထားတဲ့ ဆံပင်ကြီးတွေ ကြားကနေ အုတ်ဂူပေါ်မှာပြင်ထားတဲ့ ထမင်းတွေ၊ ဟင်း

တွေကို ကြည့်နေတယ်ဗျ။

ဟော...ခုန်ပြီဗျို့၊ ခုန်ပြီ။ မဖဲဝါ ဂူပေါ်ကို လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားပြီ။ ဟာ...စားပြီဗျို့။ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကို ပြိုက်ခနဲ ပြိုက်ခနဲ ကုန်အောင်ကို စားနေတာဗျ။ စားရင်းနဲ့ ကျုပ်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ဒီလိုပါ မဖဲဝါ။ ညံတောရွာပြင်က တိုက်ပျက်ကြီးထဲ မှာ မှန်ကြီးတစ်ချပ်ရှိတယ်။ မှန်က ကွဲအက်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်တော့ မရောက်သေးပါဘူး။ အဲဒီမှန်ထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးရှိနေတယ်လို့ ညံတောက ကိုရင်ကောင်က ပြောလို့ လူတွေအန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ရှင်းပစ်ချင်လို့ပါဗျာ”

“အရူးရင်ကောင် ပြောတာမှီလား။ ဟုတ်တယ်...။ ဒီကောင်မ ရင်ကောင်ကို ခြောက်လိုက်တာ။ ရင်ကောင် သွက်သွက်လည်ရှူးသွားတယ်။ အဲဒါ ချစ်တီးမယား သရဲမ။ စားပြကလည်ပင်းကို စိန်လည်ဂျာလှည့်ပြီး သတ်သွားတာ။ ဒီကောင်မ မှန်ထဲမှာ အောင်းနေတယ်။ မှန်ရှေ့မှာလာရပ်လို့ ပုံပေါ်တဲ့လူရဲ့ ပုံရိပ်ထဲကို သူ့ဝိညာဉ်ဝင်ပူးပြီး ခြောက်လှန့်တာ။ တာတေ...နင် ရှင်းချင်ရင် သိမ်ဝင်အပ်ချည်နဲ့ မှန်ကို နာနာပတ်ပြီး မှန်ကို ငါ့ဆီယူခဲ့။ ဒီအတိုင်း မှန်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်လို့ကတော့ ရွာထဲက မှန်တွေထဲဝင်ပြီး သောင်းကျန်းမှာသေချာတယ်။ ကြားလား...”

“ကြားပါတယ် မဖဲဝါ။ ဒါဆိုရင်...မနက်ဖြန်ည

သန်းခေါင်ကျော်ရင် ကျုပ် အဲဒီမှန်ကို ဒီညတောသင်္ချိုင်းထဲ ယူခဲ့ပါ့မယ်။ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးကိုယ်တိုင် ဒီသရဲမကို ရှင်းပေးပါ”

မဖဲဝါက ခေါင်းညိတ်တယ်ဗျ။ ထမင်းတွေလည်း ကုန်သွားပြီဆိုတော့ ရေခွက်ထဲက ရေတွေကိုသောက်ပြီး အပေါ်ကို မော့ကြည့်တယ်။ ဟော...မဖဲဝါ သွားပြီဗျို့။ ဒေါ်လုံးကြည် နောက်ကိုလှန်ကျသွားပြီ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုမင်းယာက ဒေါ်လုံးကြည်ကို ပြေးပွေ့ပြီး လှုပ်နှိုးရတယ်။

ကျော်မိုးက ဒေါ်လုံးကြည်ကို ညတွင်းချင်း ထိန်ကုန်းကို လှည်းနဲ့ ပြန်ပို့တယ်။ ကျုပ်က ဒေါ်လုံးကြည်သုံးဖို့စွဲဖို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကိုမင်းယာက သိမ်ဝင်အပ်ချည်လုံးတစ်လုံး ပေးတယ်ဗျ။ သိမ်ဝင်အပ်ချည်လုံးဆိုတာက ရဟန်းလောင်းသိမ်ဝင်ရင် ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အပ်နဲ့ အပ်ချည်ပေါ့ဗျာ။

ကဆုန်လပြည့်ည ၁၀ နာရီထိုးတော့ ကျုပ်ရယ်၊ ကိုရင်ကောင်ရယ်၊ ကိုမင်းယာရယ်၊ ကျုပ်ကောင် ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိရယ် ရွာပြင်က တိုက်ပျက်ကြီးရှိတဲ့ ဝိုင်းကြီးကို လာခဲ့ကြတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ ဝိုင်းထဲကို ချက်ချင်းမဝင်ဘူးဗျ။ အပြင်ကပဲ အရိပ်အခြည်ကြည့်နေကြတာ။ ၁၂ နာရီထိုးတော့မှ...

“ဟာ...ကိုကြီးတာတေ၊ ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

ကျောက်ခဲက ခပ်တိုးတိုး ပြောရောဗျ။

“ဘာတုံး ကျောက်ခဲ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ အိမ်ပျက်ကြီးက မီးလင်းသွားပြီးဗျ”

ဟာ...ဟုတ်သားဗျ။ တိုက်ပျက်ကြီးအပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်က အလင်းရောင်ထွက်လာတယ်။

“ကဲ...ဒါဆို သွားကြစို့”

ကျုပ်တို့အုပ်စု ဝိုင်းထဲဝင်ပြီး တိုက်ပျက်ကြီးထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်နေတဲ့ လှေကားကြီးပေါ်ကို တစ်ယောက်ချင်း တက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အလင်းရောင်ထွက်နေတဲ့ အိပ်ခန်းကြီးထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဟာ...ကိုရင်ကောင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲဗျ။ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင် သံပြားကလေးပေါ်မှာ ထွန်းထားတယ်။ ဘယ်သူထွန်းထားတာလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျ။

သူတို့လေးယောက် မှန်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွားရပ်ကြတယ်။ ဘယ်သူမှ အရိပ်မပေါ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်က နောက်ဆုံး။ ကျုပ်မှန်ရှေ့မှာ သွားရပ်တယ်။ ဟာ...ကျုပ်ပုံကြီးက မှန်ထဲမှာ ထင်းလိုဗျ။ မှန်က ကိုယ်လုံးပေါ်ဗျ။ နံရံမှာ ဒီအတိုင်း ထောင်ထားတာ။ အက်ရာတွေကတော့ မှန်ပေါ်မှာ အပြည့်ပဲဗျ။

“ကဲ...နောက်ဆုတ်ကြ”

ကျုပ်ကပြောတော့ အားလုံး ဘေးတစ်ဖက်စီ ဆုတ်သွား

ကြတယ်။ မမဲဝါပြောတဲ့ သိမ်ဝင်အပ်ချည်လုံးကို အိတ်ထဲက အဆင်သင့်ထုတ်ယူလိုက်တယ်။

ဟော...စပြီဗျ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုပဲလှုပ်လှုပ် မှန်ထဲက တာတေက တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လိုဗျ။ ဘာမှ မလှုပ်ဘူး။ ကျုပ်က ခြေထောက်မြှောက်တယ်။ သူက မမြှောက်ဘူးဗျ။ ကျုပ်က လက်မြှောက်တယ်။ မှန်ထဲက တာတေက မမြှောက်ဘူးဗျ။ ကျုပ်က နောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ မှန်ထဲက တာတေက မလှည့်ဘူးဗျ။

“ဟာ...”

ဒီတော့မှ ကိုမင်းယာတို့၊ ကျောက်ခဲတို့၊ သံမဏိတို့ တော်တော်ကို အံ့သြသွားကြတာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်က ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်တယ်။ ဟာ...မှန်ထဲက တာတေက ခါးတောင်းမကျိုက်ဘူးဗျ။

“ကဲ...မြင်ပြီမို့လား တာတေ။ သတိထားနော်”

ကိုရင်ကောင်က ကျုပ်ကို သတိပေးပြီဗျ။ ဟော...လုပ်ပြီဗျ။ လုပ်ပြီ။ ပါးစပ်ကြီးဟာပြီး အစွယ်တွေထုတ်ပြနေပြီဗျ။

ကျုပ် မှန်ရှေ့ကို လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက သိမ်ဝင်အပ်ချည်ကို ဆွဲယူပြီး မှန်ကို ခပ်သွက်သွက်ပတ်တယ်။ တစ်ပတ်၊ နောက်တစ်ပတ်၊ ပြီးတော့...နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ်။ ကျုပ်ဘယ်နှပတ်တောင် ပတ်လိုက်မှန်း မသိပါဘူးဗျ။ မှန်တောင်

ပျောက်သွားတာမျိုး။ ဒီတော့မှ ကျုပ်က ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးကို လှဲပြီး ပခုံးပေါ်တင်ထမ်းတယ်။ ကိုရင်ကောင်ပြေးလာပြီး တစ်ဖက်က ဝင်ထမ်းတယ်ဗျ။

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက သူတို့ထမ်းမယ်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ကောင်က...

“ဖယ်ကြစမ်း ကောင်လေးတွေ။ ငါ့ကို ရှုံးအောင်လုပ်တဲ့ ဟာမကို မမေဝါလက်ထဲ ငါ့ကိုယ်တိုင် အပ်မယ်ကွ”

လို့ အော်ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ မှန်ထဲက သရဲမက ကျုပ်တို့အကြံကို သိသွားပုံပဲဗျ။

“ဂုန်း... ခုန်း... ခုန်း...”

ဟာ... မှန်ထဲကထွက်လာတဲ့ အသံတွေဗျ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်နေတဲ့ အသံမျိုးမျိုး။

“ဂလွမ်း... ဂလွမ်း... ခုန်း...”

အို... ဘာတွေများ တွန်းလှဲနေသလဲ မှတ်ရတယ်။ မှန်ထဲကနေ အသံမျိုးစုံ ထွက်လာတာမျိုး။ ဒါပေမဲ့ သိမ်ဝင်အပ်ချည်ကို ဖောက်ပြီးထွက်နိုင်ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ။

ကျုပ်နဲ့ ကိုရင်ကောင်က မှန်ကြီးထမ်းပြီး ညံတောသချိုင်းရောက်အောင် ပြေးကြတာပေါ့ဗျ။ ကိုမင်းယာတို့ကလည်း နောက်က ပြေးလိုက်လာကြရတာပေါ့။ ရွာဦးက ရှေးကျောင်းကြီးက ဆိုင်းသံကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းထားတာပေါ့ဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

သချိုင်းထဲရောက်တော့ ကျုပ်က မှန်ကို ထနောင်းပင်ပျိုကလေးမှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ မျက်ကွင်းဆေးကို ကျုပ်ယူလာတဲ့ ကျောက်ပြားလေးမှာ ရေပုလင်းကလေးဖွင့်ပြီး ရေထည့်သွေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိတွေကို ကွင်းလိုက်တာပေါ့ဗျ။ ဒီပွဲမျိုးကို ကျုပ်ဘယ်လက်လွှတ်ခံမှာတဲ့ဗျ။ ဒီပစ္စည်းတွေက ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲမှာ အမြဲပါနေကျဗျ။

“သချိုင်းရှင်မကြီး မမေဝါခင်ဗျာ။ မှန်ချပ်ကြီးကို ကျုပ်ယူလာပါပြီ။ အမြန်ဆုံးကြွလာခဲ့ပါခင်ဗျား”

“ဂူး... ဂူး... ဂူး... ဂူး... အီ... အီ... အီ...”

ဟော... မမေဝါက ကျုပ်တို့ကို စောင့်နေပုံပဲဗျ။ ချက်ချင်းကို ရောက်လာတာ။ ဟော... ဟော... လာပြီဗျ။ ဂူတွေအပေါ်က ရွေ့လာတာ။ သူ့ခွေးကြီးကတော့ နားပေါက်လောက်ရှိတဲ့ ကောင်ကြီးဗျ။ ဂူတွေကြားက လျှောက်လာတာမျိုး။ မမေဝါက မှန်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သူကြည့်တာကို ကျုပ်ချက်ချင်းသဘောပေါက်တယ်။ မှန်မှာ ကျုပ်ပတ်ထားတဲ့ သိမ်ဝင်ကြိုးတွေကို ဖြတ်ခိုင်းတာလေ။

ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲက ဓားကလေးထုတ်ပြီး ချက်ချင်း ပြေးဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြိုးတွေအားလုံး ပြတ်သွားပြီး ထနောင်းပင်ပျိုကလေးမှာ ထောင်ထားတဲ့ အက်ရောတွေနဲ့ မှန်ချပ်ကို မမေဝါ

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

က ခိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဂူပေါ်မှာရပ်နေတဲ့ မဖဲဝါက ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ဆယ့်သုံးပေလောက် မြင့်နေတာမျိုး။ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချထားတာ ကလည်း အရှည်ကြီးပျ။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း လက်ဖက် ရည်ပန်းကန်လောက်ရှိမှာ။ နီရဲပြီး မှောင်ထဲမှာ အရောင်တွေ တောက်နေတာမျိုး။

ဟော...မဖဲဝါ လက်တစ်ဖက် ရှေ့ကိုဆန့်ထုတ်လိုက် တယ်။ မှန်ဘက်ကို ခိုက်ကြည့်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေတာပျ။ ကျုပ် လည်း မှန်ကို သေသေချာချာကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ။

ဟာ...မှန်ထဲက ထွက်လာပြီဗျို့။ ခြေထောက်ကြီးပျ။ ခြေထောက်ကြီး လှမ်းထွက်လာတာ။ ဟော...နောက်ထပ်ခြေ ထောက်တစ်ဖက်။ ဟာ...တစ်ကိုယ်လုံးထွက်လာပြီဗျို့။ ဆံပင် ဖားလျားကြီးချထားတဲ့ မိန်းမကြီး။ ထဘီက ဒူးခေါင်းအပေါ် လောက်အထိ တိုတိုကြီးဝတ်ထားတာမျိုး။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...အိ...အိ”

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက ရုတ်တရက် ထအူလိုက်တာ ကျုပ် တောင် လန့်သွားတာမျိုး။ ကြက်သီးတွေဆိုတာ ဖြန်းခနဲနေအောင် ထသွားတာ။

မဖဲဝါက မှန်ထဲက ထွက်လာတဲ့ သရဲမကို တစ်ချက်စိုက် ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။ သရဲမကြီးက မဖဲဝါနောက်ကို လိုက်သွားပြီဗျို့။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး”

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီးက သရဲမကြီးရဲ့နောက် ခပ်လှမ်း လှမ်းက အူပြီးလိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေတာမျိုး။ ဟော...ပျောက်သွားပြီဗျ။ အားလုံးပျောက် သွားကြပြီ။

ကျုပ်တို့လည်း သင်္ချိုင်းထဲမှာ မြေကျင်းတစ်ကျင်းတူးပြီး မှန်ချပ်ကို ထုခွဲမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် ကိုရင် ကောင် နေကောင်းသွားတဲ့သတင်းဟာ ညံတောတစ်ရွာလုံးကို ပြန့်သွားတော့မှာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့လည်း ညံတောဘေးမဲ့ပွဲကို ရောက်တယ်ဆိုရုံပါ ပဲဗျာ။ မနက်ဝေလီဝေလင်းမှာ လှည်းကောက်ပြီး ထနောင်းကုန်း ကို ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြတယ်။

တာတေ

(မှတ်ချက် ။ စိန်လည်ဂျာဆိုတာ ဆန်ပြာတဲ့ ဆန်ကော ကို အလယ်ကောင်က အပေါက်ဖောက်၊ ခေါင်းကနေ စွပ်ချလိုက် ပြီးတော့ လည်ပင်းကို ဆန်ကောနဲ့ လှည့်တာ လည်ပင်းက သွေး ကြောတွေ ပြတ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။ အင်မတန်မှ ရက်စက်တဲ့ ဓားပြ တွေသုံးလေ့ရှိတဲ့ နည်းတစ်ခုပေါ့ဗျာ။)

လက်ဖြတ်ကြီး

ပြာသိုလလေဗျာ။ လွတ်အေးတဲ့ လပေါ့။

ကျုပ်တို့အညာသားတွေ နှမ်းရိုးနဲ့ မီးလှုံကြရတဲ့ လပေါ့ဗျာ။ စောင်ခြုံလို့ လုံတာမှ မဟုတ်တာ။ မီးလှုံမှုကို နွေးတာဗျာ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဝိုင်းထဲမှာ မီးလှုံကြရင်း အကြမ်းစာလေးသောက်၊ လက်ဖက်ကလေးစား၊ ဆေးလိပ်ကလေးဖွာ၊ ဟိုအကြောင်း သည် အကြောင်း ပြောကြနဲ့ ပြာသိုလရဲ့ အညာသားစည်းစိမ်ပေါ့ဗျာ။

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကတော့ ကျုပ်တို့ဝိုင်းကို ညတိုင်း လာပြီး မီးလှုံတာဗျာ။ လူတွေကြည့်လိုက်ရင် ခေါင်းစွပ်ကြီးတွေ စွပ်လို့။ ဂွမ်းစောင်ကြီးတွေ ကိုယ်မှာပတ်လို့။ ခြေအိတ်ကလည်း စွပ်ကြရသေးဗျာ။

ဒီညတော့ ကျုပ်တို့ စကားပြောရင်း ကျုပ်က ကျောက်ခဲ နဲ့ သံမဏိကို လူတွေ သရဲ၊ တစ္ဆေမွေးတဲ့အကြောင်း ပြောပြနေတာဗျာ။

ကျုပ်ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ ဆိတ်ဖလူးပင်ကို ကြက်လည်လှီးပြီး ကျလာတဲ့သွေး ခံစိုက်တဲ့ ကျုပ်တို့ရွာက ကိုနီတာအကြောင်း၊ ထောင်ထဲမှာ သေဒဏ်ချတဲ့ ကြိုးနဲ့ ခြံကာပြီး သရဲမွေးတဲ့ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသား ဦးဘိုးထင်အကြောင်း၊ ဂျပန်သတ်လို့ သေတဲ့ သူခိုးကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းခွံကို ဆေးစီရင်ပြီး သရဲမွေးတဲ့ ငွေတွင်းကုန်းက ကိုမင်းဒင်တို့အဘိုး ဦးအိုအကြောင်းတွေ ပြောပြတာပေါ့ဗျာ။

(ဒီအကြောင်းတွေကို ငနက်ကြီးရဲ့ဆရာ၊ စောရဦးခေါင်း၊ ကြိုးနဲ့ကာတဲ့မြ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေမှာ ဖတ်ပါ။)

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိဆိုတဲ့ကောင်တွေ လက်ဖက်တောင်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဆက်မစားဘဲ ငြိမ်ပြီးနားထောင်ကြတာမျိုး။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ခွေးကြည့်ပါဦးကွ”

“ဟင်...ဘယ်သူတုံးဗျ။ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ ခွေးမှမရှိတာ”

“ဟေ...ဟုတ်လားကွ။ ဒါဆိုရင် ဝင်ခဲ့ပြီဟေ့”

ညဘက်ကြီးလာတဲ့ စဉ့်သည့်ဆိုလို့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ပဲ ရှိတာပါ။ ဘယ်သူတုံးဆိုတာ ကျုပ်မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကိုသိန်းမောင်ကြီးပါလား။ ဘယ်နှယ် အချိန်မတော်ကြီး ရောက်လာရတာတုံး။ ၁၁ နာရီတောင် ထိုးပေါ့ ကိုသိန်းမောင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပကွာ။ အရေးရှိတော့လည်း အချိန်ရှိရတော့တာပတာတေရာ...”

“ဟင်...ဟုတ်လား ကိုကြီးသိန်းမောင်ရဲ့။ လာလေဗျာ၊ လာ...ဒီခုံမှာထိုင်ဗျ။ မီးလုံရင်း ပြောကြတာပေါ့။ ဒီပြာဘိုက အတော်အေးသားဗျနော”

“အေးတယ်ကွ တာတေရ။ အဘတို့၊ အရီးတို့ကော နေကောင်းကြလား”

“ကောင်းတယ် ကိုကြီးသိန်းမောင်ရဲ့။ စောစောကပဲ အိမ်ပေါ်တက်သွားကြတာ”

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိပြီး ကမ်းပေး

လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့အရပ်ကတော့ နဂါးပဲ အသောက်များတာဗျ။

ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ပြီးမှ ကိုသိန်းမောင်ကြီးက စကားကို စပြောဖို့ ပြင်တာဗျ။

ကိုကြီးသိန်းမောင်က ကျုပ်ထက် ဆယ်နှစ်တော့ ကြီးမှာဗျ။ အရပ်ပုပျပ်ပျပ်၊ ဗလကောင်းကောင်းဗျ။ အိမ်ထောင်လည်း မပြဘူး။ မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ လူပျိုကြီးဗျ။ သဘောမနောကလည်း လွတ်ကောင်းတာဗျ။ ငွေတွင်းကုန်းသားတွေက ကိုသိန်းမောင်ကြီးဆို လွတ်ခင်ကြတာမျိုး။

“ပြောပါဦး ကိုကြီးသိန်းမောင်ရဲ့။ ညဘက်ကြီး ပေါက်ချလာတဲ့ ကိစ္စကို”

ကျုပ်ကပဲ စကားစပေးလိုက်တော့တာမျိုး။

“ငါတို့ရွာမှာတော့ ဗြောင်းဆန်နေပြီ တာတေရေ”

“ဗျာ...ငွေတွင်းကုန်းမှာ ဗြောင်းဆန်နေပြီ ဟုတ်လား။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့တုံးဗျ”

“သရဲကွ တာတေရ...သရဲ။ အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ် အုန်းခနဲ ခုန်ချ။ ခေါင်မိုးတွေပေါ် လျှောက်ပြေး၊ အိမ်စေ့ထဲဝင်၊ ပစ္စည်းတွေ တွန်းချနဲ့ကွ”

“ဗျာ...ဘယ်လိုသရဲတုံးဗျ။ လူကိုခြောက်တာလှန့်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ခြောက်နေတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးကွ”

“နို့...ဘယ်အိမ်တွေကို ခုန်ချတာတဲ့”

“ဒီညနဲ့ပါဆိုရင် သုံးညရှိပြီကွ။ ရွာထဲက အိမ်တွေစေ့တော့မယ်။ အိမ်တိုင်းလို ရောက်လာပြီး အိမ်ထဲတွေ ဝင်မွှေတော့တာပဲကွ။ ငါတို့ ငွေတွင်းကုန်းသားတွေလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ရွာကနေ ထွက်ပြေးရတော့မလိုကို ဖြစ်ကုန်ပြီဟေ့”

ကိုကြီးသိန်းမောင်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာတယ်ဗျ။ ပြီးမှတော့မှ...

“ငါတို့အားလုံး တိုင်ပင်ထားတာကွ။ ဒီည ဆက်ဖြစ်ရင်တော့ မင်းကိုလာခေါ်မယ်ဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေကြတာကွ။ ဇွဲ နာရီလည်းထိုးရော ရွာအနောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်တော့တာပဲကွ။ ဒါနဲ့...လည်းကောက်ပြီး မောင်းချလာတာကွ”

“ဟင်...ကိုကြီးသိန်းမောင် တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့နှစ်ယောက် ပါတယ်။ ဘာတွေ့စံမြဲတို့ဝိုင်းမှာ လှည်းဖြုတ်ပြီး ဒီကောင်နှစ်ယောက် နေခဲ့တယ်။ ငါကသာ မင်းအိပ်သွားမှာစိုးလို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့တာကွ”

ကျုပ်စဉ်းစားတယ်။ ဒါဘာဖြစ်တာလဲပေါ့ဗျာ။

“ဒီကိစ္စဖြစ်ခင်က ကိုကြီးသိန်းမောင်တို့ရွာမှာ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်တာ ဘာရှိတုံးဗျ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးကွ။ ဘိုးစံရင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး

တစ်ယောက် ဆုံးတာကော့ ရှိတယ်ကွ”

“နို့...ဆုံးသွားတဲ့ ဘိုးစံရင်က ဘာတွေ ထူးခြားတာရှိတုံးဗျ”

“ဘာမှတော့...ထူးခြားတာ မရှိပါဘူးကွ။ နှစ်လ၊ သုံးလလောက် အိပ်ရာထဲမှာ နာတာရှည်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာပါ။ လူကြီးနာပေါ့ တာတေရ။ အသက်က ရှစ်ဆယ်လေကွ။ ဘိုးစံရင်ကတော့ သရဲဖြစ်သွားတောင် တစ်ရွာလုံး အိမ်အောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး ကွ”

ကျုပ်ခေါင်းညှိလိုက်တယ်။

“အဲဒီ ဘိုးစံရင်က ငယ်ငယ်တုန်းက အထက်လမ်းဆရာတွေ ဘာတွေ လုပ်ဖူးလားဗျ။ အထက်လမ်းမဟုတ်လည်း အောက်လမ်းပေါ့ဗျာ”

“ဟာ...မလုပ်ဖူးပါဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးစံရင် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ လက်ဝှေ့တွေဘာတွေ ထိုးဖူးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘိုးစံရင်က လက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းတည်းလို့ ပြောတယ်ကွ။ လက်သီးအား ပြင်းတယ်ဆိုပဲ။ ဒါကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ထိုးတာဖြစ်မှာပါ။ နောက်တော့လည်း ဘိုးစံရင်က ယာပဲလုပ်နေတာ တွေတာပါကွ”

ကျုပ်လည်း ဘာမှမထွေးတတ်တော့ဘူးဗျ။

“မနက်ဖြန်တော့ မင်းကို တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့ဖို့ ရွာက

လူတွေက သေသေချာချာ မှာလိုက်တယ်ကွ တာတေရ။ တို့ရွာ
သားတွေက မင်းကို အတော်လေး အားကိုးကြတာကွ”

“ကျုပ်လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ ကိုကြီးသိန်းမောင်ရာ။ ဒါပေမဲ့
အဘတို့၊ အမေတို့က အိပ်သွားပြီဆိုတော့ မနက်မှ အကျိုး
အကြောင်းပြောရမှာဗျ။ ဒီတော့ မနက် ၉ နာရီလောက်မှ ထွက်
ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်နှယ်တုံး...”

“ဟာ...တာတေကလည်း၊ ငါ့တာဝန်က မင်းကို ပါ
အောင်ခေါ်ဖို့ပါ ဆိုနေကွာ။ မင်းကြိုက်တဲ့အချိန်သာ သွားကွာ။
မင်းလိုက်လာရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို မနက် ၉ နာရီသွားမယ်ဗျာ”

“အေး...အေး၊ ဒါဆိုရင် ဒီကပဲ စောင့်နေ။ ငါ့လည်း
ကို ဒီဝိုင်းအထိ မောင်းလာပြီး မင်းကို လာခေါ်မယ်။ ကံ...
ငါသွားမယ် တာတေ။ ဘထွေးစံမြတို့ ငါ့ကိုစောင့်နေကြမှာ”

ကိုကြီးသိန်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို ဝိုင်းဝကို ထွက်သွား
ရောဗျ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက ကျုပ်နဲ့ ဆက်ပြီးစကားပြောနေ
သေးတာ။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့မှ ဒီကောင်နှစ်ကောင်လည်း
ပြန်သွားရောဗျ။

မနက်ကျတော့ အဘနဲ့ အမေကို အကျိုးအကြောင်းပြော
ပြီး ကိုကြီးသိန်းမောင်လည်းနဲ့ ငွေတွင်းကုန်းကို လိုက်ခဲ့တယ်။
မီးလောင်ကုန်းကနေ တောင်ကိုချိုးပြီး လှည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်ချ

သွားရင် ငွေတွင်းကုန်းကို လှည်းနဲ့ တစ်နာရီပဲ သွားရတာဗျ။

ငွေတွင်းကုန်းမှာက ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေ အများချည်းဗျ။
အားလုံး လူခင်တွေချည်းပဲ။ ကျုပ်လိုက်လာတော့ တော်တော်ကို
ဝမ်းသာသွားကြတာဗျို့။

“ဟာ...တာတေ၊ မတွေ့တာတောင် ကြာပေါ့”

“ဟာ...တာတေက ပို ချောလာပါလားကွ”

“မဖဲဝါက တာတေကို ပီယဆေးပေးထားလားမှ မသိ
တာ”

လှည်းပေါ်ကတောင် မဆင်းရသေးပါဘူးဗျာ။ ငွေတွင်း
ကုန်းသားတွေ ကျုပ်ကို ဝိုင်းစကြပါရောဗျာ။ လူခင်တွေဗျ။ ချစ်ညှို့
တို့၊ ဝင်းမြင့်တို့၊ အောင်ဗလတို့ဆိုတဲ့ ကောင်တွေလေဗျာ။ ဟုတ်
တော့ ဟုတ်လားဗျ။ ဒီကောင်တွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မတွေ့တာ ကြာပေါ့။

“ဟကောင်...ချစ်ညှို့ရ၊ ကိုကြီးသိန်းမောင် ပြောပါ
ကောလားကွ။ မင်းတို့ရွာမှာ ညဘက် ညဘက် သန်းခေါင်စာရင်း
လိုက်စစ်လို့ဆို”

ကျုပ်က လှည်းပေါ်ကဆင်းရင်း ချစ်ညှို့ကိုစလိုက်တာဗျ။

“ဟာ...တာတေရာ၊ သန်းခေါင်စာရင်းစစ်ချက်ကတော့
ကွာ။ ငါတို့မှာ ညဘက် ကောင်းကောင်းမအိပ်ရတာ နှစ်ည၊
သုံးည ရှိပြီကွ”

ကိုကြီးသိန်းမောင်တို့အိမ်ကနေ ကျုပ်ကို လာစောင့်နေ

ကြတာမျိုး။ ငွေတွင်းကုန်းက ကာလသားတွေ ခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်လောက်မျိုး။

ကျုပ်ကိုလာခေါ်တဲ့ ကိုကြီးသိန်းမောင်ရဲ့ တူနစ်ယောက်က လှည်းဖြုတ်ပြီး နွားတွေဆွဲသွားသမျှ။

“လာ...တာတေ၊ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်”

ကိုကြီးသိန်းမောင်တို့အိမ်က နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဗျ။ ခေါင်နှစ်ခုနဲ့လေ။ လွှတ်ကျယ်တာပေါ့ဗျ။ ဒီအိမ်မျိုးက ကျုပ်တို့အညာမှာ လူချမ်းသာတွေပဲ ဆောက်ကြတာပေါ့ဗျ။ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ်တစ်ခြမ်းကို တစ်ထပ်လုပ်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ခြမ်းကတော့ ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားတာဗျ။ အဲ...ဒီနေရာမှာတော့ ကျုပ်တို့အညာ ခုလှေပေါ့ဗျ။ တန်းလျားနှစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ သစ်သားကုလားထိုင် သုံးလေးလုံး ချထားတာပေါ့ဗျ။

သစ်သားလှေကားကြီးကနေ ကျုပ်တို့က အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ငွေတွင်းကုန်းက ကာလသားတွေလည်း တက်လိုက်လာကြတယ်။

အိမ်ကြီးပေါ်ကလည်း ကျယ်ပါဗျ။

“လာဟေ့...တာတေ၊ မင်းလည်း ငွေတွင်းကုန်းဘက် မရောက်လာတာ ကြာပေါ့”

ကိုကြီးသိန်းမောင်ရဲ့အဘ ဦးငွေတိုးဗျ။ ဘိုးငွေတိုးကြီးက ကျုပ်ကို လွှတ်ခင်တာမျိုး။

အရှောက်ကောင်းကင်

“ဟုတ်ပဲ အဘရယ်။ ကျုပ်လည်း အဘနဲ့ ယာထဲဆင်းနေရတာမျိုး”

“ဟာ...အေးပေါ့ကွ တာတေရ။ မင်းက တစ်ဦးစာည်းသောသားလေကွာ။ မင်းမလုပ်ရင် ဘယ်သူလုပ်မတုံး။ နို့...ကိုကြီးညာဏ်တို့၊ အစ်မငွေစိန်တို့ နေကောင်းကြလား”

“ကောင်းပါတယ် အဘရဲ့”

“အေး...အေး၊ အဘက သတင်းမေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ ကျုပ်ပြောလိုက်ပါမယ်”

“အေး...အေး၊ ထိုင်ပြီး အကြမ်းလေးဘာလေး သောက်၊ ဆေးလိပ်လည်း သောက်ကွ”

“နို့...အရီးကျောရော မမြင်ပါလား အဘ”

“ဟာ...တာတေရ။ မင်းအရီး အနောက်ပိုင်းသွားလို့ဟေ့။ အဲဒီမှာ ငသယ်တို့ ဝက်ပေါ်တယ်ကြားလို့ ဝက်သားလေးဘာလေး ဆုံဖို့သွားတယ်ကွ။ မင်းအရီးက မင်းလာမယ်ဆိုတာ သိလို့ပေါ့။ ငါ့တူတာတေ မလာတာကြာပြီ၊ ရောက်သခိုက်မှာ ဝက်သားဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးရဦးမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတာဟေ့။ မင်းအရီး လာခါနီးပါပြီ”

ကျုပ်နဲ့ ငွေတွင်းကုန်းသားတွေ အကြမ်းပိုင်းမှာ ဝိုင်းစုဝိုင်းမိကြတော့ ညကကိစ္စတွေ ကျုပ်ကို ပြောပြကြတာပေါ့ဗျ။

အရှောက်ကောင်းကင်

“ညကတော့ ရွာအရှေ့ပိုင်းက စဖြစ်တာကွ တာတေရ။ အရှေ့ပိုင်းက ဘိုးရွှေဝတို့ ဝိုင်းထဲက မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်ကနေ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ခုန်ချတာကွ။ ‘အုန်း’ ဆိုတဲ့အသံကြီးမှ အကျယ် ကြီးပါကွာ”

“ခုန်ချပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်တဲ့ဗျ”

“ဒီလိုလေကွာ။ ပထမနှစ်ည ဆက်တိုက်ဖြစ်ထားတော့ ငါတို့ရွာက ကာလသားတွေ ကင်းတွဲပြီး ညကစ ကင်းစောင့်ကြ တာလေကွာ။ ကင်းတစ်တွဲကို နှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် တွဲပြီး တစ်ယောက်က လောက်လေးခွနဲ့ လောက်စာလုံးအိတ် လွယ်လို့၊ နောက်တစ်ယောက်က ရေထမ်းပုံးနဲ့ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်လို့ ပေါ့ကွ။ ညက အရှေ့ပိုင်းမှာ ကင်းကျတာက သာတင့်နဲ့ ငမောင် ကွ။ ဘိုးရွှေဝတို့ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ‘အုန်း’ ဆို ခုန်ချလိုက်တဲ့အသံ ကြားတာနဲ့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ပြေးလာပြီး တစ်ယောက်က လေးခွနဲ့ ရမ်းပစ်တာပေါ့ကွာ။ တစ်ယောက်က သံပုံးကို ဒုန်းခနဲ ဒုန်းခနဲ မြည်အောင် ဆက်တိုက်တီးတာဟေ့။ ဒီတော့ အဲဒီကောင် က ဘိုးရွှေဝတို့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲမြည်အောင် ပြေးတော့တာကွ။ ဘိုးရွှေဝတို့အိမ်ကနေ အရိုးမယ်မြတို့အိမ်ခေါင် ပေါ် အုန်းခနဲ ခုန်ကူးပြီး ဆက်ပြေးတယ်။ နောက်တော့ ကိုဘခင် တို့ ခေါင်မိုးကို ခုန်ကူးပြီး ဆက်ပြေးပြန်တယ်။ သာမောင်တို့က လည်း သံပုံးဆက်တိုက်တီးပြီး လေးခွနဲ့ လိုက်ပစ်တော့တာဟေ့။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အရှေ့ပိုင်းက ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေကြားတော့ ကျန်တဲ့ကင်း သမားတွေကလည်း သံပုံးတွေတီး၊ အိမ်တွေကလည်း သံပုံးတွေ တီးနဲ့ တစ်ရွာလုံးကို ညသွားရောပေါ့ကွာ။ အဲဒါလည်းပြီးရော ကိုသိန်းမောင်လည်း လှည်းကောက်ပြီး မင်းဆီ တန်းမောင်းတော့ တာပေါ့ တာတေရ”

“ညက ဒီတစ်ခါပဲလား။ ထပ်ဖြစ်သေးလား”

“ဟာ...ဖြစ်ပါပြီလားကွ။ မိုးလင်းခါနီးအထိ လေးခါ ထပ်ဖြစ်တယ်။ အနောက်ပိုင်းမှာဖြစ်လိုက်၊ တောင်ပိုင်းဖြစ်လိုက်၊ အလယ်ပိုင်းဖြစ်လိုက်နဲ့ကွ။ တို့တစ်ရွာလုံးလည်း ညမအိပ်ရတာ သုံးညရှိပြီကွ”

ကျုပ်ကို ပြောပြနေတာက ကိုကြီးသိန်းမောင်ရဲ့ သူငယ် ချင်းဗျ။ ကိုကြီးကျော်စိန် ပြောပြတာ။ ကိုကြီးကျော်စိန်ကို ငွေတွင်း ကုန်းသားတွေက ကျော်စိန်လို့ခေါ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး ဗျာ။ ‘ဒူးရှည်’ လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ။ လူငယ်တွေကလည်း သူ့ကို ကိုကြီးဒူးရှည်၊ ကိုဒူးရှည်ပဲ ခေါ်ကြတာဗျ။ လူက ခြေရိုးတံ ရှည်ရှည်ကြီးဗျ။ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ခေါ်တာပါပဲ။ ကိုဒူးရှည်က ဒီရွာက ကာလသားခေါင်းဗျ။ ကျုပ်တို့အညာဓလေ့ကတော့ မြောက်ခေါင်းခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ ရွာမြောက်ပိုင်းက ကာလသား ခေါင်းမို့လို့ မြောက်ခေါင်းလို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ဗျို့...ကြာ လာတော့လည်း အကျင့်ပါသွားကြတာဗျ။ မျက်စိအကျင့်၊ ဝမ်း

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အချင်းဆိုပေမဲ့ ပါးစပ်ကလည်း အကျင့်ပါတာပါပဲဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆိုတော့ တောင်ပိုင်းက ကာလသားခေါင်းဖြစ်လာရင်လည်း ပါးစပ်က အကျင့်ပါနေကြတော့ မြောက်ခေါင်းပဲ ခေါ်ကြတာပါ။ ဘယ်သူမှ တောင်ခေါင်းလို့ မခေါ်ကြဘူးဗျာ။

ငွေတွင်းကုန်းမှာတော့ 'မြောက်ခေါင်းဒူးရှည်' ဆိုရင် မသိတဲ့လူ ရှိမလားဗျာ။ ပြီးတော့ ကိုဒူးရှည်က သြဇာလည်း သောင်းဗျာ။ လူချစ်လူခင်ကလည်း လွတ်ပေါ့တဲ့လူ။

“နေပါဦး ကိုဒူးရှည်ရဲ့။ ကိုကြီးသိန်းမောင်ပြောတော့ အိမ်တွေထဲလည်း ဝင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပဲ တာတေရာ။ အိမ်တွေထဲဝင်ရုံတင်မကဘူးဗျာ။ ဟိုဟာလုန့်၊ ဒီဟာလုန့်၊ ဟိုဟာတွန်းလှဲ့၊ ဒီဟာတွန်းလှဲ့နဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကို ကြုံရောကွာ”

“ဟင်...ဘယ်လိုသရဲမျိုးတုံးဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူးဗျာ”

“ရှာဖွေရေးတွေ၊ ဘာတွေ သေပြီး သရဲဖြစ်တာလားမှ မသိတာ ကိုကြီးတာတေရ”

ခေါင်းကြီးဆိုတဲ့ကောင်က မျက်စိလေး ပေကလပ်၊ ပေကလပ်နဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

“ဟာ...ဒီကောင် ခေါင်းကြီး၊ လူကြီးတွေ စကားပြောနေတာကို ဝင်နှောက်စရာလား”

ကိုသိန်းမောင်က ခေါင်းကြီးကို ငေါက်တယ်ဗျာ။ ခေါင်းကြီးငြိမ်သွားတယ်။ ခေါင်းကြီးပြောတာလည်း ဟုတ်သားဗျာ။ သရဲက အိမ်တွေထဲဝင်ပြီး ဟိုရှာ၊ ဒီရှာ လုပ်နေတယ်ဆိုတော့လည်း စဉ်းစားစရာပဲပေါ့ဗျာ။

“နို့...ကိုဒူးရှည်တို့ရွာထဲမှာ ပရိတ်တွေ၊ ဘာတွေ ရွတ်ကြည့်သေးလားဗျ”

“ဟာ...တာတေရာ၊ နှစ်ညဆက်တိုက်ကြီး ဖြစ်ပြီး ကတည်းက နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသုံးကျောင်းက သံဃာတွေ အကုန်ပေါင်းပြီး ရွာထဲမှာ တစ်လမ်းဝင်၊ တစ်လမ်းထွက်နဲ့ တစ်လမ်းမကျန်အောင် ပရိတ်တွေရွတ်တာကွ။ မင်းကို သိန်းမောင် မပြောဘူးလား”

“အေး...အဲဒါ ငါပြောဖို့ မေ့နေလို့ကွ ဒူးရှည်ရ”

“ဟာ...သိန်းမောင်ရာ။ ဒါတွေမေ့လို့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ။ တာတေကို အကုန်ပြောပြရမယ်။ ဒါမှ တာတေက ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မှာပေါ့ကွ”

“ဪ...ဒါတောင် ထပ်ဖြစ်နေသေးတာကိုး”

“ကဲ...ဒီတစ်ညတော့ ကျုပ်စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျာ။ မနက်ဖြန်မှပဲ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“မင်းကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ကွာ။ လိုတာရှိရင် ဘာမဆို ပြောဟေ့ တာတေ”

အဲဒီည ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ကိုသိန်းမောင် ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ကိုဒူးရှည်ရယ် ကိုသိန်းမောင်တို့အိမ်အောက်က စားပွဲမှာ အကြမ်းအိုးနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်လေးတွေ ဖွာနေကြတာဗျ။ ကိုဒူးရှည်ကတော့ ကာလသားတွေကို တစ်ရွာလုံးအနှံ့ ကင်းချထား ပြီးပြီဗျ။ အသံကို သူနားတစွင့်စွင့်လုပ်နေတာ။

တောလေ့ဆိုတော့လည်း ည ၉ နာရီဆို လူခြေတိတ် ရောပေါ့ဗျာ။

“ဟော...သိန်းမောင်၊ နားထောင်စမ်း။ ပုံးတီးသံမို့လား။ ဒါ...တောင်ပိုင်းက အသံကွ”

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...”
မကြာပါဘူးဗျာ။ တစ်ရွာလုံး သံပုံးသံတွေ ညံသွားတော့ တာဗျို့။ ကျုပ်တို့သုံးယောက်လည်း သံပုံးထုသံတွေ ကြားရတဲ့ ရွာတောင်ပိုင်းကို ဓာတ်မီးတွေထိုးပြီး ပြေးရတာပေါ့ဗျာ။

“ဟေ့ကောင်...ငပု၊ ဘာဖြစ်တုံး”
“ကိုစံမောင်ကြီးတို့ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ခုန်ချတာဗျ ကိုကြီး ဒူးရှည်ရ”

“ခုဘယ်ရောက်သွားတုံး”
“မရောက်ဘူးဗျ။ အုန်းဆိုတဲ့ အသံတစ်သံပဲ ကြားပြီး ငြိမ်သွားတာ”

ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးအဆင်သင့်ကွင်းထားပြီးသား

လေဗျာ။ ကျုပ်အသာကလေး ရှေ့တိုးပြီး ကိုစံမောင်တို့ ဝိုင်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ ဝိုင်းထဲမှာ လူလေးငါးယောက်ဗျ။ သံပုံးတီးတဲ့ လူကတီး၊ ဓာတ်မီးနဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ထိုးကြည့်တဲ့လူက ကြည့်နေကြတာ။ ကျုပ်က ကိုဒူးရှည်လက်ထဲက ဓာတ်မီးကိုယူ ပြီး ကိုစံမောင်တို့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ...တွေ့ပြီဗျို့။ ကျုပ်တွေ့ပြီ။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ မားမားကြီး ရပ်နေတာဗျို့။ ဟင်...ဘယ်လိုဟာပါလိမ့်။ အို...လက်ကြီးတစ် ဖက် ပြတ်နေပါလား။ လက်ကောက်ဝတ်သာသာလောက်ကကို ပြတ်နေတာဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးတွေ ဖုံးနေတာဗျို့။ ဟော... ဟော...ကျုပ်ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်ပြီဗျို့။ ကျုပ်က လည်း ဓာတ်မီးကို မပြတ်ထိုးထားတာဗျ။

ဟာ...လူဝံကြီးပါလား။ သရဲက လူသရဲမှ မဟုတ်တာ။ လူဝံသရဲကြီးဗျ။ အစွယ်ကြီးတွေမှ ဖွေးနေတာဗျို့။ မျောက်မျက်နှာ ကြီးနဲ့ အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးတွေဗျို့။ မျက်လုံးကြီးတွေမှ ရဲတောက်နေ တာပါပဲဗျာ။

ဒါ...ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး။
“ငပု...ငါဓာတ်မီးထိုးထားတဲ့နေရာကို လေးခွနဲ့ ဆက် တိုက်ပစ်စမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုကြီးတာတေ”
ငပုဆိုတဲ့ကောင်က မြန်လိုက်တာဗျာ။ ချက်ချင်းကို ပစ်

တော့တာဗျို့။

“ဒုန်း...ဒုန်း”

အိမ်ခေါင်မိုးကို လောက်စာလုံးမှန်တဲ့ အသံဗျို့။ ဟော...

ပြေးပြီဗျို့၊ ပြေးပြီ။ ဟာ...ခုန်ပြီ။

“အုန်း...”

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

ကိုစံမောင်နဲ့ ကပ်လျက်က အိမ်ခေါင်ပေါ်ကို လှမ်းခုန်ပြီး အနောက်ပိုင်းကို ပြေးတော့တာဗျို့။

“ဟာ...ပြေးပြီဟေ့၊ ပြေးပြီ”

ရွာထဲက လူတွေရော၊ ငပုတို့ရော အသံကြားတဲ့ဘက်ကို သံပုံးတွေတီးပြီး ပြေးလိုက်ကြရောဗျို့။

“ကဲ...ကိုဒူးရှည်၊ ကျုပ်တို့ ကိုသိန်းမောင်တို့အိမ် ပြန်ကြစို့ဗျာ”

“ဟေ...ပြန်မယ် ဟုတ်လား တာတေ။ အနောက်ပိုင်းကို မလိုက်တော့ဘူးလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူးဗျာ”

“မင်းမြင်လိုက်ပြီလား တာတေ”

“ကျုပ်မြင်လိုက်ပါပြီဗျို့။ အိမ်ရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဪ...အေး...အေး”

ကျုပ်တို့အိမ်ရောက်တော့ ဘိုးငွေတိုးရော၊ အရီးကျော့ရော မအိပ်ကြသေးဘူးဗျို့။

“တာတေ...ထူးလားကွ”

ဘိုးငွေတိုးက ကျုပ်ကို ဆီးပြီးမေးသဗျို့။ ကျုပ်တို့အားလုံး အိမ်ကြီးပေါ်မတက်ဘဲ ပိုင်းထဲက တန်းလျားမှာပဲ အကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောကြတာ။

“ထူးတယ် အဘရဲ့။ ထူးသမ္ပ တော်တော်ကိုထူးတာ”

“ဟေ...ဟုတ်လား တာတေရဲ့။ ပြောပြပါဦးကွ”

ကိုကြီးသိန်းမောင်ရော၊ ကိုဒူးရှည်ရောက ကျုပ်ကို ငေးကြည့်ပြီး ဘာပြောမလဲလို့ စောင့်နေကြတာဗျို့။

“သရဲက လက်ကြီးတစ်ဖက် ပြတ်နေတယ်ဗျို့။ ပြီးတော့ ဟုတ်ဘူး၊ လူဝံကြီးဗျ”

“ဟေ”

“ဟာ”

“ဘုရား...ဘုရား”

အားလုံး အံ့သြကုန်တာပေါ့ဗျာ။ ကိုဒူးရှည်ကတော့ မိမောင်ကြီးကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်ဗျို့။

ဘိုးငွေတိုးကတော့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ထား မီးညှိုလိုက်တယ်။

“ဘိုးစံရင်ယာထဲက လက်ပြတ်ကြီးကိုး။ ဘယ်လိုဖြစ်

ပြီး လူဝံကြီးဖြစ်နေရတာတဲ့”

ကိုဒူးရှည်က စကားကို ခပ်လေးလေးကြီး ပြောတယ်။

“ဟင်...လက်ပြတ်ကြီးကို ခင်ဗျားတို့ သိတယ်ဟုတ်လား ကိုဒူးရှည်”

ကျုပ်က အံ့သြပြီး မေးလိုက်တော့ ကိုဒူးရှည်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတယ်။

“ငွေတွင်းကုန်းတို့၊ မီးတောင်ကုန်းတို့၊ ဆပ်သမြောင်တို့က လူတွေ တော်တော်များများ လက်ပြတ်ကြီးကို သိကြတယ်တာတေ။ ညဘက် အချိန်မတော် ဘိုးစံရင်ယာထဲကို ဖြတ်လျှောက်တာတို့၊ မြေပဲခိုးနတ်တာတို့၊ နှမ်းတောင်ခိုးတာတို့ လုပ်မိလိုက်တော့ လက်ပြတ်ကြီးလိုက်လို့ လျှာထွက်မဟတ် ပြေးကြရတာချည်းပဲဟေ့”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် လက်ပြတ်ကြီးက ဘိုးစံရင်ယာတေကိုစောင့်တဲ့ အစောင့်သရဲပေါ့။ ဟုတ်လား ကိုဒူးရှည်”

“အေး...ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငွေတွင်းကုန်းမှာ လက်ပြတ်ကြီး အလိုက်ခံရဖူးတဲ့သူတွေ လေးငါးယောက် ရှိတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးမည်းမည်းကြီးတွေ ဖုံးနေတဲ့ သရဲကြီး။ လက်ကြီးတစ်ဖက် ပြတ်နေတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းအခုတွေ့သလူဝံကြီးဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး တာတေရ။ မင်းလိုက်တော့မှ ငါလည်း တော်တော်ကို ခေါင်းခြောက်သွားတယ်”

ဒီအဟိတ်တိရစ္ဆာန်သရဲကြီးကို ပရိတ်ရွတ်တော့ကော သိမတဲ့လား။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပေးလို့လည်း သိမှာမှမဟုတ်တာ။ ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ကြံစမ်းပါဦး ငါ့ညီဧရာ။ မင်းကိုပဲ အားကိုးပါတယ် တာတေရ”

ဘိုးငွေတိုးက သေးလိပ်ကလေးကို ဆက်တိုက်ဖွာနေရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဘိုးစံရင်လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေပေါ့ကွာ။ သူမသေခင် ရှင်း၊ အောင်လင်းအောင် လုပ်၊ သွားတော့ ရွာပါနာပြီပေါ့ကွာ”

“ဗျာ...ဘိုးစံရင် လုပ်တာ ဟုတ်လားအာ”

ကိုသိန်းမောင်က သူ့အဘကို တအံ့တသြနဲ့ မေးတာမျိုး “ဟုတ်တယ် လူကလေး။ ဒီကိစ္စတွေကို အဘရဲဘထွေး ဘိုးညိုမောင်ပြောပြလို့ သိတာ။ ဘိုးညိုမောင်လည်း ရှိတော့တာမဟုတ်တော့ ဘယ်သူမှ မေးလို့မရတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“အဘကို ဘိုးညိုမောင်က ဘာတွေပြောလို့တဲ့”

“ဒီလိုကွ။ ဘိုးစံရင်က ငယ်ငယ်က လက်တွေ့သမားဆိုပဲ။ ငါ့ဘထွေးနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေကွာ။ ဘိုးစံရင်က ရွာစဉ် လှည့်ပြီး လက်တွေ့ကြေးစားထိုးဆိုပဲ။ သူ့သွားထိုးတိုင်း ဘထွေးက အဖော်လိုက်ရတာတဲ့ကွ။ တစ်နေ့တော့ မြောက်ဘက်က ရွာတွေမှာ ဆက်တွေသွားထိုးပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်အလာ ရိုးမတော့ထဲဖြတ်တော့ လူဝံကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးရောဆိုပဲ”

“ဒီလူဝံက ဘယ်ကများရောက်လာတာတဲ့ ဘကြီးရဲ့”
ကိုခူးရှည်က ဝင်မေးတာဗျ။

“ငါ့ဘထွေးပြောတော့ ဟိမဝန္တာဘက်မှာ တအားအေးလို့
ဒီဘက်ကို ဆောင်းခိုဖို့ ရောက်လာတာဆိုပဲ ခူးရှည်ရဲ့။ အမြဲလာတာ
တော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့ကွ။ တစ်ခါတလေ နယ်ကျွံပြီး ရောက်လာတာ
ဖြစ်မယ်တဲ့ကွ”

“ဟင်...ဒီတော့ ဘိုးစံရင်က လူဝံကြီးကို ဘာလုပ်လိုက်
ကုံးဗျ”

“ဘိုးစံရင်က လုပ်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ လူဝံက ဘိုးစံရင်
ကို တွေ့တယ်ဆို ပြေးပြီးထိုးတာဆိုပဲကွ။ ဒီမှာတင် ဘိုးစံရင်က”

“ဟေ့ကောင်...ညိုမောင်၊ မင်းဝေးဝေးသွားနေ၊ ငါ
အခြေအနေမကောင်းရင် မင်းလွတ်အောင်ပြေးပေတော့” လို့ ပြော
သတဲ့။ ဘထွေးကလည်း...

“ဟာ...စံရင်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့
ငါ့ပါဝင်ချမယ်”

“မင်း ဒီကောင်တွေအကြောကို နားမလည်ပါဘူး။ ခေး
ဝေးသာသွားနေစမ်းပါ”

ငါ့ဘထွေးလည်း မလှမ်းမကမ်းက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
နောက်ကနေ ပုန်းပြီး ကြည့်နေတာဆိုပဲ။ လူဝံကလည်း လက်
တတ်တယ်တဲ့ဟေ့။ လူဝံက ဘိုးစံရင်ကို ပြေးပြီးထိုးတိုင်း ဘိုး

ရင်က လွတ်အောင်မနည်းရှောင်ရတာတဲ့။ လူဝံလက်သီးတစ်ချက်
မိလိုက်ရင် သတိလစ်သွားမှာတဲ့ကွ။ အဲဒီလို ရှောင်ရင်းနဲ့ လူဝံရဲ့
မိုက်ကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ထိုးလိုက်ရတာတဲ့ဟေ့။

ဘထွေးကပြောတယ်။ လူဝံက လူလိုတော့ အသိဉာဏ်
မရှိဘူးတဲ့ကွ။ သူထိုးဖို့ပဲ သိတာတဲ့။ ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့ နားမလည်
ဘူးတဲ့ကွ။ ဘိုးစံရင်ထိုးသမျှ ထိတာချည်းပဲတဲ့။

နောက်တော့ ဘိုးစံရင်က လူဝံကြီးကို သစ်ပင်ကြီးတွေရှိ
တဲ့ဘက်ကို မျှားခေါ်သွားတာတဲ့ဟေ့။ သစ်ပင်အကြီးကြီးတစ်ပင်
နားမှာ ကပ်ပြီး လက်ဝှေ့ရေးပြသလို လုပ်တော့ လူဝံကြီး ဒေါသ
တအားဖြစ်လာရောတဲ့ကွ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ခေါင်းကြီးဖိုက်
ပြီး ဘိုးစံရင်ရဲ့ရင်ဝကို သူခေါင်းကြီးနဲ့ တရကြမ်းပြေးပြီးဆောင့်
တာတဲ့ဟေ့။ ဘိုးစံရင်က ဘေးကို ဖျတ်ခနဲခုန်ရှောင်လိုက်တော့
သစ်ပင်ကို ခေါင်းကြီးနဲ့ ပြေးဆောင့်မိပြီး နောက်ကို ပက်လက်လန်
ကျသွားရောတဲ့ဟေ့။ ခေါင်းကြီးကွဲပြီး တွေးတွေ ဖျာခနဲ ထွက်ကုန်
ရောတဲ့ကွ။ ဒီမှာတင် ဘိုးစံရင်က လူဝံကြီးရင်ဘတ်ကို ခွစီးပြီး
ရင်ဘတ်တစ်နေရာတည်းကိုချည်း ဆက်တိုက်ထိုးတာတဲ့။

“ဘုန်း...ဘုန်း...ဘုန်း”

ဘိုးစံရင်ရဲ့လက်သီးနဲ့ လူဝံကြီးရဲ့ ရင်ဘတ် ထိတဲ့အသံ
ပြီးက တောထဲမှာကို ဟိန်းထွက်နေတာတဲ့ကွ။ ပထမတော့
လူဝံကြီးက ဘိုးစံရင်ကို ခံထိုးသေးတာတဲ့။ နောက်တော့ နှလုံး

ကွဲသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ။ လူဝံကြီး ငြိမ်သွားရောတဲ့။ ဒီမှာတင် ဘိုးစံရင်က ဘာထွေးဆီက ဓားမြှောင်ကိုတောင်းပြီး လူဝံရဲ့ ရင်ကိုခွဲ ပြီး သည်းခြေကို ထုတ်ယူတယ်။ ပြီးတော့ ဘာထွေးပခုံးမှာ လွယ် လာတဲ့ ဓားရှည်ကို တောင်းပြီး လူဝံရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လက် ကောက်ဝတ်သာသာလောက်ကနေ ခုတ်ဖြတ်ယူလိုက်တယ်။

“ညှိမောင်...ဒါမျိုးဆိုတာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲကွ။ ဝံလက် ကို ဝံသည်းခြေနဲ့ စီရင်တတ်ရင် မင်းတစ်သက်လုံး ဒီကောင့် ဝိညာဉ်ကို ခိုင်းစားလို့ရတယ်ကွ”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ မင်းလုပ်တတ်သလား စံရင်”

“ဟာ...လုပ်တတ်တာပေါ့ ညှိမောင်ရဲ့။ ငါ့အဘိုး ငါ့ကို သင်ပေးသွားတာကွ။ ငါ ဒီကောင်ကြီးကို စီရင်မှာ။ နောက်တော့ မင်းကြားရမှာပေါ့ကွာ”

လို့ ပြောပြီး လူဝံသည်းခြေနဲ့ လူဝံလက်ပြတ်ကြီးကို ငှက်ပျောဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး ဘိုးစံရင် ယူသွားတာတဲ့ဟေ့။ နောက် မကြာခင်မှာပဲ ဘိုးစံရင်တို့ယာတောမှာ လက်ပြတ်သရဲကြီး လို့ လို့ဆိုပြီး ပြောသံဆိုသံတွေ ကြားရတော့တာပဲတဲ့ဟေ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ဘိုးစံရင်လည်း လက်စွဲမထိုးဘဲ ဘဲ သူမိဘအမွေပေးတဲ့ ယာမှာပဲ လုပ်ကိုင်နေတော့တာတဲ့”

“ဟာ...ဘိုးစံရင်ကလည်း သူမသေခင် ဒါကြီး လွှတ်ပေးခဲ့ရမှာဗျ။ အခုတော့ ဒါကြီးက ကျုပ်တို့ရွာမှာ မွေ

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ လူစကားလည်း နားလည်တာမဟုတ်တော့ လည်း ခက်သားလားဗျ”

ကိုသိန်းမောင်က စိတ်ညစ်တဲ့အသံကြီးနဲ့ ပြောတာဗျို့။

“နေပါဦး ကိုကြီးသိန်းမောင်ရယ်။ ကျုပ် မဖဲဝါနဲ့ တွေ့ ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဟေ...မဖဲဝါ ဟုတ်လား တာတေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုကြီးသိန်းမောင်။ မနက်ဖြန် ညမိုး ချုပ်ခင် ကြက်တစ်ကောင်နဲ့ ဆန်တစ်ပြည် ချက်ပြီး ထမင်း တောင်းတစ်တောင်း အဆင်သင့်လုပ်ပေးကြဗျာ။ ပြီးတော့ နတ်ဝင် သည်တစ်ယောက် ရှာပေးဗျာ”

“ဟာ...ရှိတယ် ရှိတယ်။ မီးလောင်ကုန်းက ဒေါ်တုတ် ခေါ်ပေးမယ်လေကွာ။ ဒေါ်တုတ်က မင်းအထာကို သိပြီးသားမို့ ထားကွ”

“ဒေါ်တုတ်ဆိုရင်တော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ။ ဒေါ်တုတ်က မဖဲဝါပင့်နေကျဗျ”

နောက်တစ်နေ့ည ၉ နာရီလောက်မှာ ကိုဒူးရှည်ရယ်၊ ကိုသိန်းမောင်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ဒေါ်တုတ်ရယ် ငွေတွင်းကုန်းသမီးခိုင်း ဆို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုသိန်းမောင်ကိုယ်တိုင် ထမင်းတောင်း ထမ်းလို့ဗျ။

“အုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

ကျုပ်တို့ ရွာအနောက်က ထွက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ရွာထဲက သံပုံးတီးသံတွေ ကြားရတော့တာပါပဲဗျာ။ ငွေတွင်းကုန်းသန့်ရှင်း ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်က ထမင်းထုပ်ကို ဂူကြီးတစ်လုံး ပေါ်မှာ ဖြေပြီး စားပွဲသောက်ပွဲ ပြင်တယ်။ ဒေါ်တုတ်ကလည်း လုပ်နေကျဆိုတော့ အဆင်သင့်ပဲဗျ။

“သုသာန်တစ်၊ သန့်ရှင်းဝက သန့်ရှင်းရှင်မ မဖဲဝါဗျာ။ ကျုပ်တာတေက စားပွဲသောက်ပွဲများနဲ့ ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ ကြွပါဗျာ၊ ကြွပါ။ အခုချက်ချင်း လှမ်းကြွခဲ့ပါဗျား”

မြန်တယ်ဗျို...မြန်တယ်။ ငွေတွင်းကုန်းသန့်ရှင်းမြောက် ဘက်က မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးအူသံကို ကြားရတယ်ဗျို။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး...အီး...အီး”

ဟော...ဝင်ပြီ၊ ဝင်ပြီ။ ဒေါ်တုတ်အသားတွေ တဆတ် ဆတ်တုန်နေပြီဗျို။ ဟာ...ခုန်ပြီဗျာ။ လွှားခနဲပဲဗျ။ ဒေါ်တုတ် ဂူကြီးပေါ်ရောက်သွားပြီ။

အို...ဝူပေါ်ရောက်တာနဲ့ စားတော့တာပဲဗျာ။ ဆံပင် ဖားလျားကြီးနဲ့ ခူးကြီးတွေထောင်ပြီး စားတော့တာဗျ”

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

ကြက်ရိုးတွေများ ကိုက်လိုက်တာဗျာ...ခွပ်ခနဲ ခွပ်ခနဲ နေတာပဲဗျို။ ပြီးတော့ အရိုးတွေ ထွေးထုတ်တာလည်း မတွေ့ရ ဘူး။ အရိုးတွေပါ မဖဲဝါ စားပစ်တာဗျို။

ဟော...ဟော...ကျုပ်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေ ပြီဗျ။

“သန့်ရှင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါ၊ ဟောဒီငွေတွင်းကုန်းရွာမှာ ညဘက်ဆိုရင် သရဲကြီးတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေပါတယ်ဗျာ။ အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးပြီး အိမ်တွေထဲလည်း ဝင်လို့ တဲ့ဗျာ”

“တာတေ...အဲဒါ လူဝံကြီး။ စံရင်သတ်ပြီး ဆေးစီရင် ထားတာ။ စံရင့်ယာကိုစောင့်တဲ့ အကောင်။ ဒီအကောင်က သိပ် ဆိုးတာ။ တစ်ခါတလေ စံရင့်ယာထဲကို ဖြတ်သွားမိရင် ငါ့ကို တောင် လိုက်ဆွဲတာ။ ငါတစ်ခါနှစ်ခါ ရိုက်ထားလို့ နောက်မဆွဲ တော့တာ။ ဒီအကောင်က စံရင်သေရင် ထွက်သွားရမှာ။ ဘာလို့ မသွားသေးတာလဲဆိုတော့ စံရင် ဆေးစီရင်ထားတဲ့ သူ့လက်ပြတ် ကြီး ပြန်မရသေးလို့ဟဲ့။ အဲဒီလက်ပြတ်ကြီးကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟာ...ဘိုးစံရင်အိမ်မှ မရှာဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရွာထဲမှာ လိုက်ရှာနေတာတုံးဗျ”

“စံရင်အိမ်မှာရှာတာ မတွေ့လို့ဟေ့။ နင် အဲဒါကို အခု ချက်ချင်းသွားရှာပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်ရင် သူရွာထဲက ချက်ချင်း ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလူဝံကြီး သူလာခဲ့တဲ့ ဟိမဝန္တာကိုပြန်မှာ”

“ဟင်...အဲဒီလူဝံရဲ့ လက်ပြတ်ကြီးကို ကျုပ်ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာတုံးဗျ မဖဲဝါရဲ့”

“စံရင်အိမ်ဝိုင်းထဲက ဆိပ်ဖလူးပင်ကြီးအောက်တည့်တည့် တောင်ဘက်မှာတူး၊ သေတ္တာနဲ့ထည့်ပြီး မြှုပ်ထားတယ်။ အဲဒါပေးလိုက်၊ ချက်ချင်းထွက်သွားလိမ့်မယ်”

မဖဲဝါစားသောက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဒေါ်တုတ်ကို ပြန်ခေါ်ပြီး ကျုပ်တို့ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ ကိုဒူးရှည်ရယ်၊ ကိုသိန်းမောင်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ် တူရွင်းတစ်ယောက်တစ်ချောင်းယူပြီး မြောက်ဝိုင်းက ဘိုးစံရင်ရဲ့ ဝိုင်းကို လာခဲ့ကြတယ်။

ဘိုးစံရင်ရဲ့ အိမ်သားတွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး မဖဲဝါပြောတဲ့ ဆိပ်ဖလူးပင်ကြီးရဲ့ အောက်တည့်တည့် တောင်ဘက်မှာ ကျုပ်တို့ တူးကြတယ်ဗျို့။ သိပ်ကြာကြာ မတူးလိုက်ရဘူးဗျ။

“ဒုတ်...”

“ဒုတ်...”

“ဟော...တွေ့ပြီဟေ့၊ တွေ့ပြီ”

ကိုကြီးသိန်းမောင်က အရင်ဆုံးမိတာဗျ။ ကျုပ်တို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ တူးကြတော့တာပေါ့ဗျ။ နှစ်တောင် မရှိတရှိမှာ သွားတွေတာဗျ။ ဘိုးစံရင်တို့ အိမ်သားတွေကလည်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို မီးပြပေးတယ်ဗျ။

ဟော...ပေါ်လာပြီ၊ ပေါ်လာပြီ။ အောင်မယ်...ကြေးသေတ္တာလေးဗျ။ တစ်တောင်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။

ကျုပ်က သေတ္တာသော့ကို ကလန်ဖွင့်လိုက်ပြီး သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဟာ...ဟုတ်ပဲဗျ။ လူဝံကြီးရဲ့ လက်ပြတ်ကြီးဗျ။ အမွေးမည်းမည်းကြီးတွေနဲ့ဗျို့။ သေသေချာချာကို ခြောက်အောင်လုပ်ထားတာ။ လက်ပြတ်ကြီးရဲ့နားမှာ ပုလင်းတစ်လုံးလည်း တွေ့တယ်ဗျ။ ဒါကတော့ လူဝံသည်းခြေထည့်ထားတာထင်တယ်ဗျ။

ကျုပ်လူဝံရဲ့ လက်ပြတ်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။

“ကဲ...ကိုဒူးရှည်၊ ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်”

ကျုပ်တို့ ဘိုးစံရင်ရဲ့ ဝိုင်းထဲက ထွက်လာပြီး ကင်းသမားတွေကို မေးရတာပေါ့ဗျ။ ဘယ်ဘက်မှာ အသံကြားတုံးဆိုတော့ ရွာတောင်ဘက်မှာတဲ့ဗျ။ လူဝံကြီးကတော့ သူ့လက်ကြီးမရမချင်း ညတိုင်းကို မွေ့မယ့်ပုံပဲဗျ။

“ကိုကြီးတာတေ...လာ...လာ၊ အရီးလုံးတင်တို့ အိမ်ခေါင်ပေါ်ကို အခုပဲ ခုန်ချသွားတာဗျ”

ကင်းစောင့်နေတဲ့ ငပုက ရှေ့ကသွား၊ ကျုပ်တို့က နောက်ကလိုက်ကြတာပေါ့ဗျ။ အရီးလုံးတင်တို့ ဝိုင်းထဲကိုရောက်တော့

“မီးထိုးစမ်းဗျာ...ကိုဒူးရှည်”

ကျုပ်က မိုးချုပ်ကတည်းက မျက်ကွင်းဆေးကွင်းထားတာဗျို့။ ဟော...တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ။ ကိုဒူးရှည် ထိုးလိုက်တဲ့ ဓာတ်မီးမီးရောင်အောက်မှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ကြည့်နေ

တာဗျ။

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

သံပုံးတီးသံတွေကတော့ ညံနေတာပေါ့ဗျာ။ တစ်ရွာလုံးကို ဆူနေတာဗျို့။

ကျုပ်က လူဝံကြီးရဲ့ လက်ပြတ်ခြောက်ကြီးကို ဓာတ်မီး ရောင်အောက်မှာ ထောင်ပြလိုက်တယ်။ ဟာ...လူဝံကြီး သေသေ ချာချာကြည့်နေတယ်ဗျို့။ ဟော...ဟော...လျှောက်လာပြီ။ ဟာ...ခုန်ချပြီ၊ ခုန်ချပြီဗျို့။

“ဘုန်း”

မြေကြီးပေါ်ကို အိမ်ခေါင်ပေါ်ကနေ ခုန်ချတာ... ကိုဒူး ရှည်က အသံကြားတဲ့ဆီကို ဓာတ်မီးထိုးပြထားတယ်။ လူဝံကြီးက ကျုပ်ကိုငံထားတဲ့ သူ့လက်ပြတ်ကြီးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ။

“ကိုဒူးရှည်...မီးကို ငြိမ်ပြီးထိုးထား”

ကျုပ်က သူ့လက်ပြတ်ကြီးကို မြှောက်ပြီး သူ့ဆီကို ပစ် ပေးမလိုလုပ်ပြတယ်။ လူဝံကြီးကလည်း ကျန်နေတဲ့ လက်တစ်ဖက် နဲ့ ကမ်းမလိုလုပ်တယ်။ တစ်ခါနှစ်ခါ လုပ်ပြပြီးတော့ ကျုပ် လက်ပြတ်ကြီးကို သူ့ဆီပစ်ပေးလိုက်တယ်။

ဟော...ဖမ်းတယ်ဗျို့၊ ဖမ်းတယ်။

မိသွားပြီဗျ။ လက်ပြတ်ကြီးကိုကိုင်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဟော...

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

နောက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပြေးပြီဗျို့။ ဝိုင်းထဲကနေ ပြေးထွက် သွားပြီ။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး”

ဟော...ခွေးတွေ အူပြီဗျို့။ သည်တော့မှပဲ ခွေးတွေလည်း အူရဲတာဗျ။ စောစောကတော့ အသံတောင်မကြားရဘူး။ ငြိမ်နေ ကြတာ။ ဒါဆိုရင်တော့ လူဝံကြီးထွက်သွားတာ သေချာပြီပေါ့ဗျာ။ မဖဲဝါပြောသလိုဆိုရင်တော့ ဒီကောင်ကြီး ဟိမဝန္တာကို ပြန်တော့ မှာပေါ့လေ။

တာတေ

□ □ □

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

မမေဝါကို ကိုက်တဲ့ တစ္ဆေ

တစ္ဆေတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်
ရတယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားယုံပါ့မလား...။
မယုံမရှိနဲ့ဗျို့၊ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ...။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဆရာတွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဘယ်
လိုနှင်နှင်၊ ဘယ်လိုထုတ်ထုတ် ရွာထဲကကို မထွက်တာဗျို့။

အို...နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ။

အဲဒီတစ္ဆေက...

မမေဝါကိုတောင် ကိုက်တဲ့ တစ္ဆေဗျို့။

ကဲ...ခင်ဗျား အံ့သြသွားပြီမို့လား။ မအံ့သြနဲ့ဗျို့။ အဲဒါ
ကျုပ်ကိုယ်တွေ့မှ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့။

ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လိုပဲ စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊
သရဲတွေ၊ မြေဖုတ်ဘီလူးတွေ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေကို စိတ်ဝင်
စားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဒီအကြောင်းပြောပြ
ချင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုဗျို့။ ဒီသတင်းကို ကျောက်ခဲသယ်လာတာ။
ကျောက်ခဲဆိုတဲ့ကောင်က ဟိုသွား၊ ဒီသွားနဲ့ နေရာအနှံ့ ရောက်တဲ့
ကောင်လေဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ...ဘန်ဘွေးကုန်းကသတင်း ကြားပြီး
ပြီလား။”

“ကျောက်ခဲကလည်း၊ ငါ ဒီနေ့မှပြန်ရောက်တာလေ။
ဘယ်ကြားဦးမလဲကွ။ နို့...ဘာဖြစ်လို့တုံး”

ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကျုပ်မန္တလေးကို သွားနေတာ တစ်လ
လောက်ကြာတယ်ဗျို့။ မန္တလေးမှာ ကျုပ်ဘထွေးတစ်ယောက် ဆေး

အရောက်ကောင်းကင်

ခုံတတ်တာ သွားပြီးပြီပေးနေရတာဗျ။ ခုတော့ သက်သာသွား
ပါပြီ။ ဆေးရုံလည်း ဆင်းရပြီလေ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း ရွာ
တို့ ပြန်လာခဲ့ရတာ။

ကျုပ်က မန္တလေးကပါလာတဲ့ ထိုးမုန့်နဲ့ ကျုပ်ကောင်
ကျောက်ခဲကို စဉ်းခံတယ်ဗျ။ ကျောက်ခဲက ထိုးမုန့်စားပြီး ရေဈေး
သောက်တယ်။ ပြီးတော့မှ...

“အဖြစ်ကတော့ တော်တော်ကို ဆန်းတာဗျ”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဆန်းတာတုံးကွ ကျောက်ခဲ
ရ...”

“ဘန်ဘွေးကုန်းမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင် ရောက်နေလို့ဗျ”

“ဟာ...ကျောက်ခဲကလည်း၊ တစ္ဆေတစ်ကောင်ရောက်
တာများ အဆန်းလုပ်လို့ကွာ”

“ဆန်းတယ်ဗျ ကိုကြီးတာတောရဲ့။ ဒီတစ္ဆေက ရိုးရိုးတစ္ဆေ
မဟုတ်ဘူးဗျ။ နေ့ရော၊ ညရော ခြောက်တဲ့ တစ္ဆေဗျ”

“ဟေ...ဟုတ်လားကွ ကျောက်ခဲရ။ ဘယ်လိုတွေ
ခြောက်လို့တုံး”

“အိမ်ထဲကို ကျောက်စရစ်ခဲ သေးသေးလေးတွေ ဆုပ်ပြီး
ဖြန်းခနဲ ပစ်ထည့်တာတဲ့။ တစ်ခါတလေကျရင် အိမ်ထဲမှာ လူတွေ
ဝိုင်းထိုင်ပြီး အကြမ်းတွေ ဘာတွေ သောက်နေတုန်း ရေနဲ့ ဝေါခနဲ
လှမ်းပက်တာတဲ့ဗျာ”

အရှောက်ကောင်ကောင်

“ဟေ...ဟုတ်လား။ ဒီလိုခြောက်တာ တစ်ခါမှ မကြား
ဖူးပါလား”

“ဒါတင်မကသေးဘူးဗျ။ ညဘက် ခေါင်မိုးပေါ်ကို အုန်း
ခနဲ ခုန်ချတာတဲ့။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်က ပစ္စည်းတွေကို ဝှမ်းခနဲ
နေအောင် တွန်းချ။ တွန်းလှဲတဲ့ ကိုကြီးတာတောရေ”

“ဟင်...ဒါဆိုရင် ဒီသရဲက ဘာကိုလိုချင်လို့တုံး”

“ဘာလိုချင်ရမှာတုံးဗျ။ စားချင်တာလေ။ အဲဒီလို
အခြောက်ခံရတဲ့အိမ်က အမဲသားဝယ်ပြီး ကျွေးရတယ်တဲ့။ အမဲ
သားကလည်း နည်းနည်းကျွေးလို့ မရဘူးတဲ့ဗျ။ သုံးပိဿာ၊
လေးပိဿာ ကျွေးရတာတဲ့”

“ဟေ...စားလှချည်လားကွ ဒီသရဲက...”

“ဟုတ်ပဗျာ။ အဲဒါ ဘယ်လိုအချိန်မှာ ကျွေးခိုင်းတယ်
ထင်တုံး”

“ဘယ်လိုအချိန် ကျွေးရတာတုံးကွ”

“ဒီတစ်ဝိုက်က ရွာတစ်ရွာမှာ အမဲသားပေါ်တဲ့အခါတဲ့
ဗျား”

“ဟေ...ဒီသရဲက ဘယ်လိုများသိတုံး”

“ဘယ်လိုသိလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုကြီးတာတော
ရေ။ သိတာတော့ လွတ်သိတာဗျ။ မီးလောင်ကုန်းက ဘယ်သူတွေ
အမဲပေါ်မယ်၊ ငါ့ကိုလေးပိဿာကျွေး။ ငွေတွင်းကုန်းက ဘယ်သူ

အရှောက်ကောင်ကောင်

တွေ အမဲပေါ်မယ်၊ ငါ့ကို သုံးပိဿာဝယ်ကျွေးဆိုပြီး ဝင်ပူးပြောတာတဲ့ဗျ။ ပြီးရင် အဲဒီဝင်ပူးပြီးပြောတဲ့အိမ်ကို ကျောက်ခဲတွေ၊ သဲတွေနဲ့ပစ်၊ ရေနဲ့ပက် လုပ်တော့တာတဲ့ဗျ။ အိမ်ခေါင်ပေါ်တက်ပြီး ခုန်ချတဲ့။ အဲဒီအိမ်ကလူက ပိုက်ဆံယူပြီး သွားဝယ်တော့မှပဲ ငြိမ်သွားတာတဲ့ဗျ။ ပြီးရင် အမဲသားတွေကို ခြံစည်းရိုးမှာ ချိတ်သာထား။ မိုးချုပ်စဆို ပျောက်သွားရောတဲ့ဗျာ”

“ဟာ...အစိမ်းကျွေးရတာလားကွ။ ချက်ကျွေးရတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မချက်ရဘူးဗျ။ အစိမ်းကျွေးခိုင်းတာတဲ့”

“ဟေ...ဒါဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျ...ကိုကြီးတာတောရ”

“အစိမ်းစားတဲ့ သရဲဆိုတာ တော်တော်ကို ရိုင်းတာကွ။ သူတို့ကိုနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဟေ့”

“ဟုတ်ပဗျား။ ဒီသရဲ ဘန်ဘွေးကုန်းကို ရောက်နေတာတစ်လလောက်ရှိပြီဗျ”

“ဟင်...ဒါဆိုရင် ငါမန္တလေးသွားတဲ့ရက်ကတည်းက ဖြစ်နေတာနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သူတို့ ကိုကြီးတာတောရ လာရှာကြသေးတယ်။ ကိုကြီးတာတော မရှိဘူးဆိုတော့မှ ဘန်ဘွေးကုန်းက ဦးငွေပေါကြီး ဦးဆောင်ပြီး ဆရာသွားရှာတာ။ အခုဆို

ရင် ဆရာသုံးယောက်၊ လေးယောက် ရှိသွားပြီဗျ”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပဗျား။ ဆရာတွေ ထွက်ပြေးရတာချည်းပဲဗျ။ ဆရာတစ်ယောက်ဆိုရင် အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးသွားတာ ဆေးစွယ်အိတ်တွေရော၊ သူဆေးကြိမ်လုံးကြီးရော ကျန်ခဲ့လို့ ကျုပ်ဆိုယ်တိုင် ရွာပြင်လိုက်ပေးလိုက်ရတာ”

“ဘာ...မင်းသွားကြည့်တယ် ဟုတ်လား ကျောက်ခဲ”

“ကိုကြီးတာတောကလည်း...ကျုပ်က ဒီကိစ္စဖြစ်စာတည်းက ဘန်ဘွေးကုန်းကို တစ်ရက်ခြားသွားနေတာဗျ။ ဘန်ဘွေးကုန်းမှာ ကျုပ်အရီးလေး ဒေါ်ကျောစိန် ရှိတယ်လေဗျ။ ဘစ်ခါတလေ အရီးလေးတို့အိမ်မှာပဲ ညအိပ်ပြီး ဆက်ကြည့်တာဗျ”

“အင်း...ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တော်တော်ကို ဆိုးနေပြီဗျ။ နို့...ရွာထဲက ခွေးတွေရော အူတာတွေ၊ ဟောင်တာတွေ ဆုပ်ဘူးလား”

“ဘန်ဘွေးကုန်းက ခွေးတွေလား။ ဟောင်ဖို့နေနေသာသာ ညနေစောင်းပြီဆိုကတည်းက လုံခြုံမယ့်နေရာရှာပြီး ပုန်းနေကြတာဗျ။ အသံတောင်မထွက်ဘူး။ တချို့ခွေးတွေဆိုရင် ညမိုးချုပ်တာနဲ့ တအိအိအော်ပြီး အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေတာဗျ”

“အင်း...ခွေးမအူရဲဘူးဆိုရင်တော့ တော်တော်ကြီးတဲ့ သရဲပဲ ဖြစ်မယ်ကွ”

“ဟာ...သရဲဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်ဗျို့။ ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ ဆရာက ဦးပိုးတဲ့ဗျို့။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ဗျို့။ သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့ဗျို့။ မျက်လုံးကလည်း ပြူးပြူးကြီးဗျို့။ ရုပ်ကလည်း တော်တော်ဆိုးတာပါဗျာ။ သူ့မျက်နှာမြင်ရတာကိုက တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းနေတာ ကိုကြီးတာတေရေ။ အဲဒီဦးပိုးက သရဲကိုခေါ်ပြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးခိုင်းတယ်”

“အေး...သရဲက ဝင်ပူးရောလား”

“ဟာ...ဝင်တာပေါ့ ကိုကြီးတာတေရေ။ ဝင်လည်းဝင်ရော ဆရာပိုးက သရဲကိုမေးတယ်”

“မင်းဘယ်ကသရဲလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“ဖျန်း”

သူ့ဆေးကြိမ်လုံးကြီးကို ဖျန်းခနဲမြည်အောင် ကြမ်းပြင်ကို ရိုက်လိုက်တယ်။ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေဆိုတာ လန့်ပြီး အော်တဲ့လူကအော်၊ ငါဟ၊ လူဟနဲ့ ဆဲတဲ့လူက ဆဲပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း တုန်သွားလိုက်တာ ကိုကြီးတာတေရေ။ ဒီမှာတင် သရဲက ဆရာပိုးပါးကို ဖျန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်လိုက်တာဗျ”

“ငါ့ကို သရဲမခေါ်နဲ့။ ငါသရဲမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းက ဘာကောင်တဲ့”

“ငါက တစ္ဆေကွ၊ တစ္ဆေ။ ငါ့ကို တစ္ဆေလို့ခေါ်”

ဆရာပိုးက အရိုက်ခံရတဲ့ပါးကလေး ပွတ်ပြီး မေးသဗျို့။

“မင်းက တော်တော် အပါးဝတဲ့ တစ္ဆေပဲ”

လို့ ဆရာပိုးကပြောရင်း လက်ထဲက ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ တွယ်မလို့ မြှောက်လိုက်ရုံရှိသေးတယ်။

“ဈုတ်...ဈုတ်...ဈုတ်”

ဆရာပိုးလက်ထဲက ဆေးကြိမ်လုံး အပိုင်းပိုင်း ကျိုးသွားတာဗျို့။

“ဟာ”

ကြည့်နေတဲ့လူတွေဆိုတာ လန့်ပြီး နောက်ကိုဆုတ်သွားကြရောဗျို့။

ဆရာပိုးဆိုတဲ့လူကလည်း ဒေါသတော်တော်ကြီးတာဗျို့။ လက်ထဲက ကြိမ်လုံးလည်း ကျိုးသွားရော ဆရာပိုးက သရဲကို လက်သီးနဲ့ ဝင်ထိုးတော့တာပဲဗျို့။ သရဲဝင်ပူးနေတဲ့ မိန်းမကြီးက ဝိန်းဝိန်းသေးသေးလေးဗျို့။ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချလို့။ အဲဒီမိန်းမကြီးကလည်း ဝန်းခနဲထပြီး ဆရာပိုးကို ပြန်ထိုးတာဗျို့။ ဆရာပိုးဆိုတဲ့လူက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးဗျို့။

“ဟာ...အဘွားကြီးတော့ သေတော့မှာပဲ”

ဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေ အော်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဗျို့။ သရဲပူးနေတဲ့ အဘွားကြီးက လွှားခနဲခုန်ပြီး ဆရာပိုးရဲ့ သျှောင်ထုံးကြီးကို ဆွဲဖြေလိုက်တာ။

ဆံပင်ကို သူ့လက်မှာ ရစ်ထားတာမျိုး။ ပြီးတာနဲ့ ဆရာပိုးကို တရစပ် ထိုးတော့တာပဲဗျာ။ ဆရာပိုးမျက်နှာဆိုတာ ချက်ချင်းကို ဖူးရောင်လာတာမျိုး။ ဆရာပိုးလည်း ကြာကြာမခံနိုင်ပါဘူးဗျာ။

“ကြောက်ပါပြီဗျ၊ ကြောက်ပါပြီ”

လို့ ဆရာပိုးက ခူးတုပ်ပြီးတော့ကို တောင်းပန်တော့တာ ဗျ။ ဒီတော့မှ သျှောင်ထုံးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ပြောတာဗျ။

“ဟဲ့ကောင် ငပိုး၊ နင့်ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ့ကို အမဲသားငါးပိဿာ ဝယ်ကျွေး။ ဒီည ရုံးတောက ငမုန့်တို့ အမဲပေါ်လိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန် ညနေရောက်လို့မှ ငါအမဲသားမစားရရင် နင် ဒီရွာကနေ အသက် နဲ့ ပြန်မထွက်ရတော့ဘူး။ ကြားလား ငပိုး”

“ဝန်း”

ဆရာပိုးရင်ဝကို ခြေထောက်နဲ့ တစ်ချက်ကန်လိုက်တာဗျ။ ဆရာပိုး ဖင်ထိုင်ရက်ကို လဲရောဗျ။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

သရဲဝင်တဲ့ မိန်းမကြီးက တုန်တုန်ရီရီဖြစ်ပြီး လဲကျသွား တယ်။ သရဲထွက်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့မှ မိန်းမတွေက အဘွား ကြီးကို ပြေးထူကြ၊ လှုပ်နှံကြရတာမျိုး။ ဦးငွေပေါကြီးကလည်း ဆရာပိုးကို ပြေးထူပေါ့ဗျာ။

“မလွယ်ဘူး ကိုငွေပေါ။ ဒီဟာကြီးကို ကျုပ်မနိုင်ဘူးဗျ။ ရော့ရော့...အမဲသား ငါးပိဿာဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ”

“ဟာ...ဆရာမပေးပါနဲ့။ ကျုပ်ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မှာတုံး ကိုငွေပေါရဲ့။ ဒီသရဲက...အဲ...အဲ ဒီတစ္ဆေက ကျုပ်ကိုကျွေးခိုင်းတာ။ ကျုပ်မကျွေးရင် သေချာပေါက် ကျုပ်ကို သတ်တော့မှာဗျ။ အောင်မလေးဗျာ...ကျွတ်ကျွတ် ကျွတ်”

ဆရာပိုးက ဖူးရောင်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို လက်နဲ့စမ်း ကြည့်ပြီး စုတ်တသပ်သပ် လုပ်နေတာဗျ။ လူတွေက ချက်ချင်း ဆရာပိုးကို ဆားကြပ်ထုပ်ထိုးပေးကြရတာပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အစောကြီး ဆရာပိုးပေးတဲ့ ပိုက်ဆံယူပြီး ရုံးတောမှာ အမဲသား ငါးပိဿာ သွားဝယ်တာ ဘယ်သူလို့ ထင်တုံးဗျ”

“ဟေ...ဘယ်သူတုံးကွ ကျောက်ခဲရ”

“ကျုပ်လေဗျာ။ အရီးလေးတို့လှည်းနဲ့ ကျုပ်သွားဝယ် ရတာ”

“နို့...ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေက သွားမဝယ်ကြဘူး လားကွ”

“ဘယ်သူမှကို မသွားရဲကြဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်သွားဝယ် တာ။ ဟိုရောက်တော့ ကိုမှန်ကလည်း အံ့အားသင့်နေတာပေါ့ဗျာ။ သူ့နွားပေါတာကို ဘန့်ဘွေးကုန်းက သိနေတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩ ရောပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ဝယ်တာကလည်း ငါးပိဿာဆိုတော့ အလှူလုပ်ဖို့လားတို့၊ ပြန်ရောင်းဖို့လားတို့ မေးရောဗျ”

“ဒီတော့ မင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်တဲ့”

“သရဲကျွေးဖို့လို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ကိုမှန်ဆိုတဲ့လူက မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေရောဗျို့”

“ဘယ်နေရာမှာ ကျွေးတဲ့”

“ဦးငွေပေါ်အိမ်ဝိုင်းရှေ့မှာပဲ။ ဆန်ကောကြီးထဲကို အမဲသားတွေထည့်ပြီး ကျွေးတာဗျ”

“စားရောလား”

“ခေါ်တော့ ခေါ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာပိုးကိုယ်တိုင် ခေါ်ပြီးကျွေးတာဗျ။ ကျုပ်တို့က သစ်ပင်တွေနောက်မှာ ပုန်းပြီးကြည့်နေကြတာ။ အမဲသားတွေ ပြိုက်ခနဲ ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားတာဗျကိုကြီးတာတောရ...”

“နို့...နေပါဦးကွ ကျောက်ခဲရဲ့။ အမဲသား ငါးပိဿာကို ဒီသရဲက ဘယ်လောက်ကြာအောင်စားတဲ့”

“ဟာ...ခဏလေးဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ဒီသရဲက အကောင်အကြီးကြီးပေါ့ကွ ကျောက်ခဲရဲ့”

“နောက်ထပ်သွားခေါ်တဲ့ ဆရာတွေရောကွ ကျောက်ခဲရဲ့”

“နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ ဆရာတွေက ပိုတောင်ဆိုး

သားဗျား။ ဆရာပိုးကမှ သရဲနဲ့ ယှဉ်ထိုးရဲသေးတာ။ နောက်ဆရာတွေက အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီးပြေးတဲ့သူတွေချည်းပဲဗျ။ ဆေးအိတ်နဲ့ ဩမ်လုံးတောင် ကျုပ်လိုက်ပေးရပါတယ်ဆိုဗျာ”

“မင်းပြောသလိုဆိုရင် ဘန်ဘွေးကုန်းသားတွေ တော်တော် ဒုက္ခရောက်နေပြီပေါ့ကွာ”

“ဟာ...ရောက်ပါပြီလားဗျာ။ ညဆိုရင် ရွာထဲမှာ တိတ်ပြီး ကျက်သရေကို မရှိတော့တာပါဗျာ။ မိုးချုပ်တာနဲ့ အိမ်အပြင်ဘက် လူရော၊ ခွေးရော မထွက်ရဲတော့တာဗျ။ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်က သယ်ရွာမှာ အမဲပေါ်ပေါ် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်အိမ်ဝင်ပြီး ခဲတွေနဲ့စစ်၊ ခုန်ချလုပ် ဝင်ပူးပြီး ပြောတော့တာဗျ။ ဘယ်ရွာက ဘယ်သူအိမ်မှာ ဒီည အမဲပေါ်မယ်၊ ဘယ်နှပိဿာ ဝယ်ကျွေး၊ မကျွေးရင် သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို သရဲမဲကျတဲ့အိမ်ကတော့ ပိုက်ဆံကလေးကိုင်ပြီး ပြေးရတာပေါ့ဗျာ။ ညနေဆို ကျွေးရတော့တာပဲ။ အဲဒီလို တစ်ခါစားပြီးရင် ငြိမ်သွားပြန်ရောဗျ။ ညဘက်ဆိုရင် ဒီဟာကြီးက ရွာထဲလျှောက်သွားနေတာတဲ့ဗျို့။ တစ်ခါတလေ နား သစ်ပင်ကြီးတွေကို တွန်းလှုပ်နေတာ ‘‘ဝုန်းဝုန်း’’၊ ‘‘ဝုန်းဝုန်း’’ကို ဖြစ်နေတာတဲ့ ကိုကြီးတာတောရေ”

ကျောက်ခဲပြောတာတွေကို ကျုပ်စိတ်ဝင်တစားကို နားထောင်ပြီး စဉ်းစားနေတာဗျ။ စဉ်းစားရင်း ပါးစပ်က ခံတွင်းချဉ်သာတာနဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှို့ပြီး နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဆက်

ဖွာလိုက်တယ်။

“တာတေ...ဟေ့...တာတေ၊ ပြန်ရောက်ပြီဆို”

ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲက ကျုပ်ထိုင်နေကျ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်က သစ်သားကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတာမျိုး။ ကျုပ်က ပိုင်းဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘန်ဘွေးကုန်းက ကိုကြီးကျော်ဒင်မျိုး

“ကိုကြီးကျော်ဒင်လာဗျို့”

ကိုကြီးကျော်ဒင်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ကြီးမျိုး။ ခါးကလည်း နည်းနည်းကိုင်းတယ်။ ပိုင်းထဲကို တန်းဝင်ချလာပြီး သစ်သားကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်ရောမျိုး။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံပဲ။ ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိပြီး တည်လိုက်တယ်။

“ကဲ...ကိုကြီးကျော်ဒင် အမောပြေ ထိုးမှန်လေးစာပေါ့ ရေခွေးကြမ်းသောက်ဦးဗျာ”

“ဪ...အေး...အေး”

ကိုကြီးကျော်ဒင်က ထိုးမှန်တစ်ဖွန်း ခပ်စားတယ်။ ပြီးတော့ အကြမ်းဟစ်ပန်းကန် သောက်တယ်။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဆက်ဖွာလိုက်တယ်။

“ငါတို့ရွာရဲ့ ဒုက္ခတွေကိုတော့ ကျောက်ခဲပြောလို့ မင်း ပြီးရောပေါ့ တာတေရာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးကျော်ဒင်။ ခုပဲ ကျုပ်သိတာ။ ဒီကောင် ကျောက်ခဲ ကျုပ်ကို အသေးစိတ်ပြောပြနေတာဗျ”

“အေး...ဒါဆိုရင် ငါမပြောရတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ညကအဖြစ်ကိုတော့ ကျောက်ခဲသိမှာမဟုတ်သေးဘူးကွ”

“ဟင်...ညက ဘာဖြစ်လို့တုံး။ ရွာအနောက်ပိုင်းက ညိုလုံးတို့ပိုင်းထဲက နွားပေါက်ကလေးကို ဆွဲပြီးစားသွားတယ် ဆို”

“ဗျာ...ဘယ်လိုဗျ၊ ကိုကြီးကျော်ဒင်”

“ဘန်ဘွေးကုန်းအနောက်ပိုင်းမှာ လက်ပံပင်ကြီးရှိတဲ့ အိမ်လေ တာတေရာ”

“ဟာ...အဲဒါ ဘိုးစံညိုရဲ့ ပိုင်းမဟုတ်လား”

“အေးလေ...ညိုလုံးက ဘိုးစံညိုရဲ့သားပဲဟာ။ ဘိုးစံညို ခုမရှိတော့တာ၊ သေတာကြာပေါ့”

“ဪ...အဲဒီပိုင်းလား၊ ကျုပ်သိတာပေါ့ ကိုကြီးကျော်ဒင်။ နို့...ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့တုံး”

“ညနာရီပြန် နှစ်ချက်လောက်မှာ ခွေးတွေ တအိအိနဲ့ အော်ပြီး နွားတွေ တဘူးဘူးနဲ့ နာမူတ်တယ်ဆိုပဲ။ နောက်တော့ နွားတင်းကုပ်ဘက်က တိုးသံခွေသံတွေ ကြားတယ်တဲ့။ ခဏ ကြာတော့ ငြိမ်သွားတယ်။ ခုမနက်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ပိုင်း ထဲက လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ နွားပေါက်ကလေးကို စားထားတဲ့

အပိုင်းအစတွေ ကျန်နေတယ်ကွ။ ငါတောင် ဒီမလာခင် ဝင်ပြီး ကြည့်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟာ...ဒါဆိုရင်တော့ အခြေအနေတော်တော်ကို ဆုံးသွားပြီဗျ ကိုကြီးကျော်ဒင်”

“ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ။ ဒီသရဲက ဘယ်ကရောင်လားလဲ မသိဘူး။ ဘယ်ဆရာမှလည်း သူ့ကိုမနိုင်ဘူး။ ကြာရင် ရွာထဲက နွားပေါက်ကလေးတွေ ကုန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွ”

“ကျုပ် ဒီညအလုပ်လုပ်မယ်ဗျာ။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ဆီကို လာခဲ့မယ်။ အဲဒီကျတော့ အကျိုးအကြောင်း ကျုပ်ပြောမှာပေါ့”

“အေး...ဟုတ်ပြီ။ မင်းပြန်ရောက်လာတော့ အားကိုးသွားတာပဲ တာတေရ။ ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီး ဒုက္ခပေးရသလို ဖြစ်နေတာတော့ ငါမင်းကို အားနာပါတယ်ကွာ”

“ဟာ...ဗျာ...ကိုကြီးကျော်ဒင်ကလည်း၊ တာတေက ဘန်ဘွေးကုန်းသားပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့တစ်ရွာလုံး ကျုပ်စားအိမ်သောက်အိမ်ချည်းပါပဲဗျာ။ ဒီအတွက် ဘာမှ အားနာမနေပါနဲ့ ကျုပ်မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ကိုကြီးကျော်ဒင်အိမ်ကစ စောင့်နေဗျာ”

ကိုကြီးကျော်ဒင်က ကျုပ်နဲ့ တော်တော်ကြာအောင် စကားပြောပြီးမှပြန်သွားတာဗျာ။ ကိုကြီးကျော်ဒင်ပြန်သွားတော့မှ ကျုပ်က

အရောက်ကောင်းကင်

“ကဲ...ကျောက်ခဲ၊ သံမဏိကိုသွားခေါ်ကွာ။ ဒီည အလုပ်ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်”

ဒါမျိုးဆိုရင် သံမဏိတို့က လွတ်စိတ်ချရတာဗျာ။ ထွက်သွားပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာဘူး သံမဏိနဲ့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ရောက်လာရောဗျား။

“ပြော...ကိုကြီးတာတေ၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး”

သံမဏိကလည်း အဆင်သင့်ပဲဗျာ။

“ခါတိုင်းလိုပေါ့ကွာ။ ထမင်းတောင်းပြင်ရမှာပေါ့”

ကျုပ်က ကြက်ဝယ်ဖို့၊ ဆန်ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတယ်။ ကျောက်ခဲက ငှက်ပျောဖက်ခုတ်ဖို့ ဓားယူတယ်။ ဒီကောင်တွေ လုပ်နေကျဗျာ။ ပြီးတော့ နွားတင်းကုပ်တိုင်နားမှာထားတဲ့ သစ်သားသေတ္တာကို မယူလာတယ်။ သေတ္တာထဲမှာက ဆားဘူး၊ ဆီပုလင်း၊ ငံပြာရည်ပုလင်း၊ အချိုမှုန့်ဘူး၊ နနွင်းမှုန့်ဘူး အစရှိတာဗျာ။ ကျုပ်တို့ မဖဲဝါအတွက် စားပွဲသောက်ပွဲချက်ရင် အမေ့ဆီက ဘာမှမယူဘူး။ ကျုပ်တို့ပစ္စည်းနဲ့ ကျုပ်တို့ချက်တာဗျာ။

သံမဏိက ကြက်ကိုင်တဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာကြီးဗျာ။ ကြက်ကို ရေနွေးဖြော၊ အမွေးနုတ်ရာကနေပြီး ခုတ်ထစ်ပြီးတဲ့ အထိ အများဆုံးကြာရင် နာရီဝက်ပဲဗျာ။

သံမဏိက ကြက်ကိုင်နေတုန်းမှာ ကျောက်ခဲက ထမင်း

အိုးတည်တယ်။ ငရုတ်သီးတစ်ဆုံထောင်းတယ်။ ထမင်းအိုးနပ်ပြီး
ဘာနဲ့ ဟင်းတန်းချက်တော့တာဗျို့။

ချက်တာပြုတ်တာပြီးတော့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် မီးလောင်
ကုန်းကို သွားတယ်။ ဒေါ်တုတ်ကိုခေါ်ဖို့ပေါ့ဗျာ။ မမှောင်ခင်
ဒီကောင်နှစ်ကောင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒေါ်တုတ်မရှိဘူးတဲ့ဗျာ။
မြို့ကိုသွားတယ်တဲ့။ နောက်နှစ်ရက်နေမှ ပြန်ရောက်မှာတဲ့။

“ကိုကြီးတာတေ ဘယ်လိုလုပ်မှာတဲ့ဗျ။ ထမင်းတွေ
ရော၊ ဟင်းတွေပါ ချက်ပြီးနေပြီ”

ကျုပ်စဉ်းစားရတော့တာပေါ့ဗျာ။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ
ကျုပ်က ဘာမှမပြောတော့ ဒီကောင်နှစ်ယောက်က ကျုပ်ကို
အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာပုံရတယ်ဗျ။

“ကိုကြီးတာတေ ဒီလိုလုပ်ဗျာ”

“ဟေ...ဘယ်လိုတဲ့ကွ ကျောက်ခဲရ”

“ဒီည ဒေါ်တုတ်မရှိတော့ ဒေါ်တုတ်အစား ကျုပ်ကို
မဖဲဝါ ဝင်ခိုင်းဗျာ။ ကျုပ်မကြောက်ပါဘူး”

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့ ကျောက်ခဲရ။ ဒါမျိုးက လုပ်
နေကျလုပ် ကောင်းတာ။ ကိုယ့်ဝိညာဉ်ကို ငြိမ်အောင်သိပ်တတ်
ရတယ်။ ဒီတော့မှ ဟိုဝိညာဉ်က ဖျတ်ခနဲဝင်လိုက်လို့ရတာ။
ဒေါ်တုတ်တို့က ဆေးဝါးတွေလည်း ထိုးထားတာဆိုတော့ ဝိညာဉ်
ကို ချက်ချင်းသိပ်လို့ရတယ်ကွ။ အရပ်ထဲမှာတော့ လိပ်ပြာသိပ်

တယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့ကွ။ မင်းက လိပ်ပြာမသိပ်တတ်တော့ မင်း
လိပ်ပြာကို ဝင်ပူးမယ့်ဝိညာဉ်က သိပ်ပေးလိုက်ရတာ။ အဲဒီနေရာ
မှာ အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ်ကွ”

“ဒါဆိုရင် ဒီည ကိုကြီးတာတေ ဘယ်လိုလုပ်မှာတဲ့”

“ငါ့မှာ မဖဲဝါပေးထားတဲ့ ကိုယ်တူကိုယ်ခွဲ အရုပ်
ကလေးရှိတယ်။ အင်မတန်လိုအပ်မှ သုံးရမယ်လို့ မဖဲဝါက ပြော
ထားတာ။ ဒီညတော့ သုံးရတော့မှာပေါ့လေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ ကိုကြီးတာတေက ကျုပ်တို့ကို
တောင် တစ်ခါမှ မပြဘူး။ နို့...အဲဒီအရုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ
တဲ့”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်ဖို့မလိုဘူးကွ။ အဲဒီအရုပ်ကို ကိုင်ထား
တာနဲ့ မဖဲဝါပြောတဲ့စကားသံကို ငါကြားရတယ်”

“ဟာ...ဟုတ်လား။ ကိုကြီးတာတေကို မဖဲဝါ ဘယ်
တုန်းက ပေးသွားတာတဲ့ဗျ”

“သိပ်တော့ မကြာသေးဘူးကွ။ မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်ပွားအရုပ်
ကို အသက်သွင်းတဲ့ အောက်လမ်းကဝေကြီးတစ်ယောက်ကို
ရမ်းသမ်းကူညီခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီညက မဖဲဝါ ငါ့ကို သူ့ရဲ့ကိုယ်ခွဲ
ရုပ်ကလေး ပေးလိုက်တာ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ည ၉ နာရီထိုးတော့ ကျောက်ခဲက ထမင်းတောင်းကို

ထမ်းပြီး ကျုပ်တို့သုံးယောက် ရွာပြင်ထွက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ထနောင်းကုန်းသစ်ရိုးထဲကိုရောက်တော့ ခါတိုင်းပြင်နေကျ ဂူကြီးပေါ်မှာ ထမင်းတောင်းတင်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထမင်းပွဲပြင်တယ်။

ကျုပ်က ဒီမလာခင် မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းခဲ့တာဆိုတော့ နာနာဘာဝမှန်သမျှ မြင်နေရတာပေါ့ဗျာ။ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေပေါ်မှာတော့ သရဲသုံးလေးကောင် တွေ့သဗျ။ ကျုပ်တို့ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေကြတာကလွဲရင် ဘာမှမလုပ်ကြပါဘူးဗျာ။

“ကဲ...ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားနေတော့။ ဒီတစ်ခါ မမေဝက် နဂိုရုပ်နဲ့လာမှာ”

ဒီကောင်နှစ်ကောင် ကျုပ်စကားတော့ တကယ်နားထောင်ကြတာဗျ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အုတ်ဂူကြီးဘေးမှာ သွားပြီး ရပ်နေကြတယ်။

“သစ်ရိုးမှန်သမျှ အပိုင်စားရတဲ့ သစ်ရိုးရှင်မကြီး မမေဝက်ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ မမေဝက်ကို စားပွဲနဲ့ကြိုပါတယ်။ မြန်မာကြာလှမ်းကာကြွခဲ့ပါတော့ သစ်ရိုးရှင်မ မမေဝက်ဗျား”

ခဏစောင့်တယ်။ ဘာမှမထူးဘူးဗျ။ ကျုပ် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီးပင့်တယ်။ ဟော...

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...အိ...အိ...အိ...ဝူး”

မမေဝက်ရဲ့ ခွေးကြီးအသံကို ကျုပ်ကြားနေရပြီဗျ။ ဟော ဟော...ကျုပ်လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ မမေဝက်အရုပ်ကလေးက

လှုပ်နေတယ်ဗျ။

ဟာ...လာပြီဗျ။ မမေဝက်ကြီး လာပြီဗျာ။ အုတ်ဂူတွေ အပေါ်က ရွှေပြီးလာတာဗျ။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး”

ဟာ...ခွေးနက်ကြီးက ဂူတွေကြားထဲက ပြေးလာတာဗျ။ ဟော...ကျုပ်ပြင်ပေးထားတဲ့ ထမင်းပွဲကြီးကို ကြည့်နေတာဗျ။ မမေဝက်က အရင်အခါတွေတုန်းကလို ထဘီရင်လျားကြီးနဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရှေးခေတ်က အဝတ်အစားမျိုးကို ဝတ်ထားတာဗျ။ ခါးတောင်အင်္ကျီအနက်ရောင်နဲ့ အောက်က ထဘီကလည်း အနက်ပဲ။ အနက်ပေါ်မှာ အနီရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင် ကန့်လန့်စင်းနှစ်စင်းပါတယ်ဗျ။ ဆံပင်ကတော့ ဖားလျားကြီးချထားတာဗျ။ အရပ်က ဆယ်ပေကျော်လောက်ရှိမယ်ဗျ။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လောက်ရှိတဲ့ မျက်လုံးနီနီကြီးနှစ်လုံးနဲ့ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။

“သစ်ရိုးရှင်မ မမေဝက်ဗျား...ခါတိုင်းလို ရုပ်အငှားပေးတဲ့ ဒေါ်တုတ်မရှိလို့ အခုလို တိုက်ရိုက်ပင့်ရတာ စိတ်မရှိဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ သုံးဆောင်ပါ မမေဝက်”

ကျုပ်က ပြင်ထားတဲ့ အုတ်ဂူပေါ်က ထမင်းပွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ မမေဝက် ဂူပေါ်မှာထိုင်ပြီး စားတော့တာပဲဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ အငှားကိုယ်နဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ နဂိုရုပ်နဲ့ စားတာ။ တော်တော်လေး စားပြီးတော့မှ...

“တာတေ ကိစ္စကိုပြောစမ်း”

ဟာ...ကျုပ်ကြားရတယ်ဗျို့။ မဲဝါရဲ့ကိုယ်ခွဲရုပ်ကလေးကို ကိုင်ထားလို့ ကြားရတာဗျ။ အရင်ထဲက ကျုပ်ကြုံဖူးပြီးသားပါဗျာ။ ဒီအရုပ်ကလေးကို ကျုပ်ကိုပေးတဲ့ အချိန်မှာကတည်းက မဲဝါရဲ့အံသံကို ကျုပ်ကြားရတာ။

“ဒီလိုပါ မဲဝါ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ သရဲတစ်ကောင် ရောက်နေတယ်ဗျ။ တစ်ရွာလုံးကို ခြောက်လှန့်ပြီး အမဲသားအစိမ်းကို ပိဿာနဲ့ချိုပြီး ချော့ခိုင်းနေတာဗျ။ ဆရာတွေကိုတောင် ခံပြီး ရိုက်ပုတ်လုပ်ပစ်တာ။ လာသမျှ ဆရာတွေ ပြေးရတာချည်းပဲဗျာ”

မဲဝါက စားရင်းနဲ့ ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လုပ်နေတယ်ဗျ။ ဘာမျှမပြောဘူး။ ကျုပ်ပြောနေတာတွေကိုတော့ ကျောက်ခဲတို့၊ သံမဏိတို့ ကြားတာပေါ့ဗျာ။ မဲဝါပြောတာကိုတော့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ဘယ်ကြားရမှာတုံး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုနေတယ်လို့တောင် ထင်ချင်ထင်မှာဗျ။

ကျုပ်လည်း မဲဝါ ဘာများပြောမှာလဲလို့ နားထောင်နေတာဗျ။ ထမင်းတွေကုန်အောင်စားပြီးတော့မှ...

“တာတေ...အဲဒါ သဘက်ကြီးဟဲ့။ ဘယ်ဘုရင်လက်ထက်က အကောင်ကြီးမှန်းမသိဘူး။ တော်တော်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ သင်္ချိုင်းထဲမှာဆိုရင် ငါနိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်...သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးဗျာ”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“မနက်ဖြန်ည သန်းခေါင်အတိ နင်လာခဲ့။ ဘန့်ဘွေးကုန်းမြောက်ဘက်က လူမောင်ယာတောကို နင်လာခဲ့”

“ဟာ...သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးပြောတော့ သင်္ချိုင်းထဲမှာဆိုဗျ”

“ဟဲ့...တာတေ၊ အဲဒါ ဟိုကုန်းက သင်္ချိုင်းဟောင်းဟဲ့။ ငါပိုင်တဲ့နေရာပဲ”

“ဪ...ဒီလိုလား။ ကောင်းပါပြီ မဲဝါ။ ကျုပ် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်ဗျာ”

မဲဝါ ပြန်ကြွသွားပြီဗျ။ နားပေါက်တစ်ကောင်လောက်ရှိတဲ့ ခွေးနက်ကြီးက ဝူတွေကြားကနေ ပြေးလိုက်သွားတယ်။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး...အီး...အီး”

မဲဝါရဲ့ နှေးကြီးအူသံကိုသာ လူတွေကြားရရင် တော်တော်ကို ကြောက်ကြွမှာဗျို့။

ကျုပ်က ပျက်ကွင်းဆေးကွင်းထားလို့ ကြားရတာ။ တခြားလူတွေက ဘယ်ကြားမှာတုံးဗျာ။ ကျောက်ခဲတို့၊ သံမဏိတို့လည်း မကြားကြဘူးဗျ။ ကြားသာကြားရင် ဒီကောင်နှစ်ကောင်လည်း ပြေးမှာဗျ။ ဒွေးအူတဲ့အသံက သရဲကြီးတစ်ကောင် အော်ဟစ်နေသလိုပါပဲဗျာ။

နောက်နေ့ည ရောက်တော့ မိုးမချုပ်ခင်ကတည်းက ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ကျုပ်တို့ရောက်နေတာဗျ။ ကျုပ်တို့ဆိုတာက ကျောက်ခဲရယ်၊ သံမဏိရယ်၊ ကျုပ်ရယ်ပေါ့ဗျာ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“လာဟေ့...တာတေ၊ ငါတို့လည်း မင်းကိုစောင့်နေတာ”

ကျုပ်တို့သုံးယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကိုကြီးကျော် ဒင်တို့မိသားစုက ထမင်းပွဲ ထပြင်တော့တာပဲဗျို့။

ကိုကြီးကျော်ဒင်ရဲ့အမေ ဘွားမယ်ဥက ကြက်သားကာလ သားချက် ချက်တာ လွှတ်နာမည်ကြီးတာဗျ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားမယ်ဥရဲ့လက်ရာနဲ့ တိုးပြီပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်က ဘွားမယ်ဥကြားအောင် ပြောလိုက်တာဗျာ။

“အေး...တာတေရေ၊ ဘွားမယ်ဥကလည်း ငါ့သားတွေ ကို ကြက်သားကာလသားချက် ကောင်းကောင်းလေး ချက်ကျွေး ချင်နေတာ၊ ဒီတစ်ခါမှ ကြုံတော့တာဟေ့”

ကြက်သားကာလသားချက်က တစ်ခွက်၊ ပုစွန်ခြောက် ငရုတ်သီးကြော်က တစ်ခွက်၊ မရန်းသီးဆားရည်စိမ်ကို ကြက်သွန် နီအကွင်းကြီးတွေလှီးပြီး သုပ်ထားတာက တစ်ခွက်၊ ပဲကြီးကို အိနေအောင် ဆူးပုပ်နဲ့ နှပ်ထားတာက တစ်ခွက်၊ ပြီးတော့ ကျုပ် တို့အညာထုံးစံ ဖရုံရွက်၊ ကင်းမုံရွက်၊ ဆူးပုပ်ရွက်တွေ အကုန် ရောပြီး ငရုတ်ပွသီးနဲ့ ချက်ထားတာက တစ်ခွက်ဗျ။ စားလို့လည်း လွှတ်မြိန်တာဗျို့။ ကျောက်ခဲတို့နှစ်ယောက်လည်း ကျိတ်လိုက်ကြ တာ ခေါင်းကိုမဖော်ဘူးဗျို့။

ထမင်းပိုင်းပြီးတော့လည်း မြေပဲကြော်နဲ့ လက်ဖက်သုပ်

ဗျ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အညာသားစည်းစိမ်တွေပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ ဇိုက်ကလေးလည်း တင်းရော နဂါးဆေး ပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာတော့တာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ...ဒီည ဘယ်လိုတုံး”

“ဒီအကောင်ကြီးကို ဒီည အပြီးရှင်းမှာပါဗျာ”

“ဟေ့...လွယ်ပါ့မလားကွ။ မင်းနိုင်ပါ့မလား။ ငါလိုက် ခဲ့ရမလား။ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကြီး ငါသွေးထားတာ မြည့်နေ တာကွ။ အဲဒါကြီးနဲ့ ငါဝင်ပိုင်းပစ်လိုက်မယ်ကွာ”

“ဟာ...ကိုကြီးကျော်ဒင်ရာ၊ ခင်ဗျားကလည်း မဟုတ် တာပြောရောမယ်။ သရဲကို ဓားနဲ့ခုတ်လို့ ဘယ်ရမှာတုံးဗျ”

“ဟေ့...ဒါဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာတုံး”

“ညသန်းခေါင်တိတိမှာ ကျုပ်ကိုလာခဲ့ဖို့ မဖဲဝါက မှာ သွားတယ်။ ကျုပ်လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မဖဲဝါလုပ်မှာ။ ဘာမှမပူနဲ့”

“ဟေ့...ဟုတ်လား။ ဘယ်ကိုလာရမှာတဲ့တုံးကွ”

“ခင်ဗျားတို့ရွာ မြောက်ဘက်က ဘိုးလူမောင်ယာတော ထိတဲ့ဗျ။ အဲဒါ ဟိုတုန်းက သန့်ရှင်းဟောင်းကြီးဆို”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါတို့ ဘိုးပြောတာ ကြားဖူး တယ်”

“ဒါဆို ငါရွာထဲကကောင်တွေ ရသလောက် လိုက်ခေါ် လိုက်မယ်”

“ဟာ...မလုပ်နဲ့ ကိုကြီးကျော်ဒင်။ ဘယ်သူမှ လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအကောင်က သဘက်ကြီးတဲ့ဗျ။ တော်တော်လုပ်ယူ ရမယ်လို့ မဲဝါကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကိုပြောတာ”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ကိုကြီးတာတေ၊ ကျုပ်တို့ရော လိုက် ရမှာလား”

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကိုမေးတယ်ဗျ။

“မဖြစ်ဘူး ကျောက်ခဲ။ မင်းတို့ မလိုက်နဲ့။ အန္တရာယ် ရှိတယ်။ ဒီမှာပဲနေခဲ့။ ကိစ္စပြီးရင် ငါပြန်လာခဲ့မယ်။ ကဲ...ကိုကြီး ကျော်ဒင်၊ ရွာထဲက ကျောက်ခဲတို့အရွယ်၊ သံမဏိတို့အရွယ် ကလေးတွေခေါ်ပြီး အိမ်တွေကို လိုက်ဆော်သြချေဗျာ။ ည ၁၀ နာရီထိုးတာနဲ့ တံခါးတွေလုံအောင်ပိတ်ကြဖို့၊ သတိပေးရယူနဲ့ နေ ဖို့ပေါ့ဗျာ။ ဘာသံပဲကြားကြား ထွက်မကြည့်ဖို့၊ အဲဒါပြောခိုင်းဗျာ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ငါအခု လူလွတ်ပြီး စိစစ် လိုက်မယ်”

ကိုကြီးကျော်ဒင်ကား ဝိုင်းထဲမှာထိုင်နေတဲ့ ကောင်လေး တွေကို ခေါ်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောတယ်။ ခဏနေတော့ ကောင် လေးတွေ ထွက်သွားရေဗျ။

ညသန်းခေါင် နီးပြီဗျ။ သန်းခေါင်ကြက်တောင် စပြီး တွန်နေပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ပြီး ရွာပြင်ထွက်လာ ခဲ့တယ်။ မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီးသား။ လွယ်အိတ်ထဲမှာလည်း

ဆေးဝါးက အစုံအလင်ဗျ။ မဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲရုပ်ကလေးလည်း ခါတယ်။

ရောက်ပြီဗျို့...။ ဘိုးလူမောင် ယာတောဆိုတာ ဒါပဲဗျ။ ဆန်းပင်ကြီးတွေ လေးငါးပင်ရှိတယ်။ ကျုပ်က ထနောင်းပင်ကြီး အောက်မှာ ရပ်ပြီး မဲဝါကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“သန့်ရှင်းရှင်မကြီးဗျာ...ကျုပ်တာတေ ဘိုးလူမောင်ယာ တောကို ရောက်နေပါပြီ။ မဲဝါ အမြန်ကြွခဲ့ပါ”

ဟော...ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲက မဲဝါအရုပ်ကလေး လှုပ် ဆာပြီဗျို့။ ဒီအရုပ်ပါရင် မဲဝါရဲ့အသံကို ကျုပ်ကြားရတယ်ဗျ။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...အီး...အီး...အီး”

ဟာ...လာပြီဗျို့။ မဲဝါကြီးတော့ လာပြီ။ ကျုပ် ခွေးအူ သံကြားတဲ့ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ...မြေကြီးပေါ်မှာ ခုတ်တောင်သာသာလောက် ကွာပြီး ရွှေလာတာဗျို့။ ရိပ်ခနဲ ရိပ် ခနဲ နေတာပဲဗျာ။ သူ့ခွေးကြီးတောင် ပြေးလိုက်လာရတာဗျို့။

ဟော...မဲဝါက ရပ်ပြီး နေရာကြည့်တယ်ဗျ။ မဲဝါ ဆန်းပင်ကြီးတွေနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရပ်နေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ခေါင်း ကြီးမော့ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကိုဆန့်ထားတယ်။

ဟာ...လေတွေတိုက်ပြီဗျို့။ ချက်ချင်းကို လေမုန်တိုင်း ဆို တိုက်တော့တာဗျ။

“ဝူး...ဝူး...အား...အား...အီး”

ဟာ...ဘန်ဘွားကုန်းရွာထဲက အော်တဲ့အသံကြီးမျိုး။
ဘယ်လိုအသံကြီးမှန်းကို မသိတာပါဗျာ။ ကြောက်စရာကြီးဗျာ။
ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာ။

ရွာသားတွေတော့ ဒီအသံကြားမယ် မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကြား
ရင်လည်း လန့်ပြီး ပြေးကုန်လောက်ပြီဗျာ။

“ဘုန်း...ဘုန်း...ဘုန်း...ဘုန်း...ဘုန်း”

ဟာ...ခြေသံကြီးဗျာ။ တဘုန်းဘုန်းနဲ့ လျှောက်လာတာ
ဗျာ။ ဘန်ဘွားကုန်းရွာထဲက ထွက်လာတဲ့အသံဗျာ။ ဟော...ဟော
ဟိုမှာ လာနေပြီဗျာ။ အမလေး...နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမှ မဟုတ်
တာ။ လာပြီဗျာ...မဖဲဝါဆီကို တန်းပြီးလာတာဗျာ။

ဟော...မဖဲဝါရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီဗျာ။ ကိုယ်လုံးကြီးရော
အရပ်ကြီးပါ မဖဲဝါထက် ရှည်တယ်ဗျာ။ မဖဲဝါက သဘက်ကြီး
ကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး ပြောနေတယ်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ဟာ...သဘက်ကြီးက ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်းနဲ့
အော်နေတာဗျာ။ ဒေါသတအားထွက်နေတဲ့ပုံပဲဗျာ။

“ဖုန်း”

ဟာ...မြန်လိုက်တာဗျာ။ မြန်လိုက်တာ။ မဖဲဝါကို
သဘက်ကြီး ရိုက်လိုက်တာဗျာ။ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်တာ။
ဟာ...မဖဲဝါ အရွယ်သေးသွားပါလား။ ဟာ...မဖဲဝါ အရပ်

ကလေး ပုပုလိုက်လာတာဗျာ။ ဟာ...အရပ်က သုံးပေလောက်ပဲ
ရှိတော့တယ်ဗျာ။ ဟာ...ထပ်ပုသွားပြန်ပြီ။ ဟင်...မျောက်တစ်
ကောင်ရဲ့ အရွယ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်ဗျာ။ ဟာ...ထပ်ပုနေ
ပြန်ပြီ။ ဟာ...ယုန်တစ်ကောင်အရွယ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်ဗျာ။

ဟာ...ကိုက်ပြီ။ ကိုက်ပြီ။ သဘက်ကြီး မဖဲဝါကို သူ့
ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ခွေးကြီးဟပ်သလို ဟပ်လိုက်တာဗျာ။ ဟာ...ပါ
သွားပြီ။ မဖဲဝါ သဘက်ကြီးပါးစပ်ထဲကို ပါသွားပြီဗျာ။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက အတင်းမာန်ဖိပြီး ပြေးကိုက်တော့
တာဗျာ။

“ဘုန်း”

“ဂိန်...ဂိန်...ဂိန်...ဂိန်...အိ...အိ...အိ”

ဟာ...သဘက်ကြီးက ခွေးကြီးကို ဆောင့်ကန်ထုတ်
လိုက်တာ ယာခင်းတစ်ခုကျော်ကျော်မှာ သွားကျတာဗျာ။

“အိ...အ...ဟိ”

ဟာ...မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး ပြန်ထမလာနိုင်တော့ဘူးဗျာ။
ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ဘလောင်ဆူသွားပြီဗျာ။ ဒေါသဖြစ်
လွန်းလို့ အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီဗျာ။

ကျုပ် မဖဲဝါကို ခင်တယ်ဗျာ။ မဖဲဝါကလည်း ကျုပ်ကို
ခင်တာ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်မှာ ဘာကိစ္စရှိရှိ အမြဲကူညီခဲ့တာ။

ကျုပ် ဘာမှကို မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးဗျာ။

ကျုပ်လက်တစ်ဖက်က လွယ်အိတ်ထဲကို ရောက်သွားပြီး ဆရာနွဲ့ဖ ကျုပ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ အင်းချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်မိတယ်။

“တာတေ...သိပ်အရေးကြီးမှ ဒီအင်းကို သုံးနော်။ ဒီအင်းကို နတ်မိစ္ဆာကြီးတွေတောင် မခံနိုင်ဘူး။”

လို့ ဆရာစိုင်းနွဲ့ဖ ပြောပြီး အပ်ခဲ့တဲ့ အင်းဗျ။ ဒီနေရာမှာ သုံးလို့ တော်၏။ မတော်၏ဆိုတာ ကျုပ်မသိတော့ဘူးဗျ။

သူ့ကိုယ်သူ တစ္ဆေလို့ပြောတဲ့ အကောင်ကြီးက မဲဝါကို ကိုက်သွားတာပဲ ကျုပ်သိတယ်။

အင်းချပ်ကို ကျုပ်လက်မှာ တင်းတင်းဆုပ်လိုက်တယ်။ ဆရာနွဲ့ဖသင်ပေးထားတဲ့ အင်းနှိုးဂါထာကို ကျုပ်ရွတ်တယ်။ လွယ်အိတ်ကိုတော့ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားပြီးသားဗျ။ ပုဆိုးကိုလည်း ဘန်ဘွေးကုန်းရွာပြင်ရောက်ကတည်းက ကျုပ်ခါးတောင်းကျိုက်ထားတာ။

ကဲ...ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စမ်းကွာ။ ကျုပ်ပြေးပြီ။ ပြေးပြီ။ သဘက်ကြီးနောက်ကျောကို ပြေးပြီ။ အနားရောက်တော့ အင်းနဲ့ ပစ်ဖို့ ကျုပ်လက်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး။”

ဟာ...သဘက်ကြီး သိသွားပြီဗျ။ ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ အောင်မလေး...မျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကြီးဗျာ။

ပါးစပ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီးဗျ။ ကျုပ်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ကဲကွာ...”

ကျုပ် အင်းနဲ့ပစ်လိုက်ပြီဗျ။ ဟာ...ဆရာနွဲ့ဖရဲ့အင်းက တော်တော်ကို ထူးဆန်းတာဗျာ။ ကျုပ်လက်က အထွက်မှာ မီးတွေ ဝုန်းခနဲ ထတောက်ပြီး သဘက်ကောင်ကြီးကို ပတ်ပြီး ပျံနေတာဗျ။

“အား...အား...အား...အား...အား...”

အော်ပြီဗျ။...အော်ပြီ။ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး အော်နေပြီ။ ဟာ... မဲဝါ...မဲဝါ မသေဘူးဗျ။ သဘက်ကြီး ပါးစပ်ထဲ ကနေ ခုန်ထွက်လာပြီ။ ဟော...မဲဝါ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားတယ်။ အရွယ်ကတော့ ယုန်လောက်ကလေးပဲဗျ။

ဪ...ကျုပ်သိပြီဗျ။ သဘက်ကြီးကို ပတ်နေတဲ့ အင်းမီးတောက်ရဲ့ စက်ကွင်းကနေ လွတ်အောင်ပြေးတယ်။ ဟော...သဘက်ကြီး ခူးကြီးထောက်ကျသွားပြီဗျ။

“အား...အား...အား...အား...”

သဘက်ကြီးအော်သံက ကျုပ်နားတွေ ကွဲထွက်တော့ မတတ်ပဲဗျာ။ ကျုပ် မဲဝါကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟာ... နဂိုအရွယ်ပြန်ရောက်နေပြီဗျ။

“တာတေ...ငါသတိတစ်ချက် လစ်သွားလို့ ခံလိုက်ရတာ။ နင့်မှာ အထက်အင်းတော်ကြီး ပါလာပေလို့ပဲ။ ကဲ...နင့်

အင်းကို ပြန်သိမ်းလိုက်တော့။ ဒီအကောင်ကို ငါလုပ်မယ်”

ကျုပ်လည်း ဆရာခွဲဖို့လုပ်သလို လက်ဝါးကိုဖြန့်ပြီး အင်းသိမ်းဂါထာကို ရွတ်လိုက်တယ်။

ဟာ...မီးတောက်ပြီး ပျံနေတဲ့အင်းက မီးတောက်ကြီး ချက်ချင်းပျောက်ပြီး ကျုပ်လက်ဝါးထဲ ပြန်ရောက်လာတယ်ဗျ။

“နင် နောက်ကိုဆုတ်နေ တာတေ”

ကျုပ်ချက်ချင်း နောက်ကို ပြန်ပြေးလာတယ်။ စောစောက ကျုပ်ရပ်နေတဲ့ ထောင်းပင်ကြီးအောက်မှာ သွားပြီးရပ်နေ လိုက်တယ်။

ဟာ...မမေဝါ သူ့ရဲ့ ကာမဇိဒ္ဓိတွေ ထုတ်ယူ နတာဗျ။
ဟာ...ဟာ...မမေဝါ အရပ်ကြီးရော၊ ကိုယ်လုံးကြီးပါ အကြီးကြီး ဖြစ်သွားပြီဗျ။

ဟော...ခုန်ဝင်သွားပြီဗျ။ ဒူးကြီးထောက်ပြီး ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်ကျနေတဲ့ သဘက်ကောင်ကြီးရဲ့ ကျောကို သူ့ရဲ့လက်ဝါး ကြီးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်ပြီဗျ။

“ဘုန်း...ဘုန်း...ဘုန်း”

“အား...အား...အား...အား”

သဘက်ကောင်ကြီး ကျောကုန်းကြီးကော့ပြီး အော်နေပြီ ဗျ။ ကျုပ်လည်း နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနဲ့ ပိတ်ကိုထားရတော့ တာပဲဗျ။ နားတွေကွဲထွက်မတတ်ကို ဖြစ်တာဗျ။

မမေဝါက သူ့ကိုယ်သူ တစ္ဆေလိုပြောတဲ့ သဘက်ကောင် ကြီးရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့...သဘက်ကောင်၊ နင်က အသက်ကြီးတယ်ဆိုပြီး နင်ထင်တာ နင်လုပ်လို့ ရမတဲ့လား။ နေရာတိုင်းမှာ သူ့အပိုင်နဲ့ သူ အပ်နှင်းခံထားရတာ နင်မသိဘူးလား။ နင့်ကို ငါမစီရင်ဘူး။ သက်ဆိုင်ရာကို ခေါ်သွားပြီး အပ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မမေဝါက လက်ကြီးနှစ်ဖက်အပေါ်ကို မြှောက်ပြီး ရှေ့ယမ်းနေတယ်ဗျ။ ပါးစပ်ကလည်း တိုးတိုး တိုးတိုး နဲ့ ပြောနေတယ်။

ဟာ...ကောင်းကင်ကြီး မည်းသွားသလိုပဲဗျ။ ဟာ... အကောင်ကြီးသုံးကောင် ကောင်းကင်မှာ ဝဲနေတာ အတောင်ပံ မည်းမည်းကြီးတွေ ဖြန့်လို့ဗျ။ အား...သရဲကြီးတွေဗျ။ မျက်လုံး နီနီကြီးတွေနဲ့ဗျ။ ဟော...ဟော...နှစ်ကောင် ထိုးဆင်းလာပြီး သဘက်ကြီးရဲ့ လက်မောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်က ဆွဲမပြီး ပျံတက်သွားတယ်။ တစ်ကောင်က နောက်က ကပ်လိုက်သွား တယ်။ မမေဝါက မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေတယ်ဗျ။

ကျုပ်လည်း ကြည့်နေတာပဲဗျ။

“အီ...ဟီ...အီ...ဟီ...”

အသံကြားလို့ ကျုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမေဝါရဲ့ ခွေးကြီးဗျ။ ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ မမေဝါကြီးဆီကို လျှောက်

လာတယ်။ မမဝါက သူ့ခွေးကြီးကို လက်နဲ့ တစ်ချက် သပ်ပေးလိုက်တာ ခွေးကြီး အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။

မမဝါကို ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ နဂိုအရွယ်အတိုင်း အရပ်ဆယ်ပေကျော်ပေါ့ဗျာ၊ ပြန်ဖြစ်နေပြီဗျ။

“တာတေ...နင့်ကို ငါကျေးဇူးတင်တယ်”

လို့ ပြောပြီး မြေကြီးပေါ်က တစ်တောင်ကျော်ကျော် လောက် မြောက်ပြီး ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ရွှေသွားတယ်။ သူ့ခွေးကြီးကလည်း နောက်ကနေ ပြေးပြီးလိုက်သွားတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်လည်း ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက စိုးရိမ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျုပ် ကိုကြည့်နေရာကနေ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။

“ကဲ...ကိုကြီးကျော်ခင်၊ ရွာထဲကလူတွေကို အန္တရာယ်ကင်းပြီလို့ လိုက်ပြောလိုက်ပါဗျာ”

စောစောက လိုက်ပြောတဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ ရောပြီး ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိတို့ပါ လိုက်သွားကြတယ်ဗျို့။

တစ်ဝိုင်းဝင် တစ်ဝိုင်းထွက် လူတွေကို လိုက်ပြောကြတာ ဒီတော့မှ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ရွာကလေးမှာ ချက်ချင်း မီးတွေလင်းလာပြီး လူသံတွေ ကြားရတော့တာဗျို့။ ခွေးတွေလည်း အိမ်ရှေ့လမ်းမတွေပေါ်ကို ထွက်လာကြတယ်ဗျ။

တစ်ရွာလုံးက လူတွေရယ်သံ၊ စကားပြောသံ၊ ခွေးသံ

တွေနဲ့ ဘန့်ဘွေးကုန်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတော့မှပဲ ကျုပ်လည်း နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို မီးညှို့ပြီး နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဆက်တိုက်ဖွာလိုက်ရတော့တာပေါ့ဗျာ...။

တာတေ

ဖော်ဆရာဝိညာဉ်

အညာမိုးဆိုတာ ပြီးပြီးဖောက်ဖောက်ပါပဲဗျာ။ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေတွေကြီးပြီး သပြေသီးမှည့်ကောက်နေကြတဲ့အချိန်။ ကျုပ်တို့အညာမှာက တစ်ဖြုတ်နှစ်ဖြုတ်လောက်ရွာလိုက် ပူလိုက်ပေါ့ဗျာ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကောင်းကင်က မှိုင်းနေပေမယ့် မိုးသေးမိုးမွှားတောင်ရွာချင်မှ ရွာတာဗျ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးဆိုရင် ပူချက်ပေါ့ဗျာ။ အိုက်စပ်စပ်ကြီးဗျ။

မိုးရွာရွာ မရွာရွာ ဝါဆိုက ဝါဆိုပဲပေါ့ဗျာ။ ဒီနှစ်က ဝါထပ်တော့ ဒုတိယဝါမှာမှ သံဃာတွေ ဝါဆိုကြတာဗျ။

ရွာမှာ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ဖို့ တာတေ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်နေတာဗျ။ ဒုတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကများဆိုရင် စည်ချက်ဗျာ။ အကျွေးအမွေးတွေများ ပေါ့မှပေါ့ဗျာ။

တကယ်ကို ပျော်ဖို့ကောင်းတာဗျ။

ပြောရဦးမယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ တော်ချက်ကို ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းမှာက ကျောင်းမခွဲခြားဘူးဗျ။ ရွာဦးကျောင်းရော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းရောမျှပြီး လှူကြတာ။ သူ့ကျောင်းကိုယ်ကျောင်းမခွဲခြားဘူး။ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ရင်တောင် ဒီတစ်ခါ ဒီကျောင်းပို့ရင် နောက်တစ်ခါ နောက်တစ်ကျောင်းပေါ့ဗျာ။ အလှူအတန်းလုပ်ရင်လည်း နှစ်ကျောင်းလုံးကသံဃာတွေ ပင့်တာဗျ။ အဲဒီလို အမြဲစည်းလုံးနေကြတော့ ပျော်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။

ဝါဆိုပွဲပြီးသွားတော့ ရွာလည်းငါတ်သွားရောဗျ။ ကျောက်ခဲတို့တောင် ကျုပ်ဆီမရောက်တာ လေးငါးရက်ရှိပြီဗျ။ ဒီကောင်တွေလည်း အလုပ်တွေ များနေကြတယ်ထင်တယ်။

ဒီနေ့တော့ တောင်ဘက်ပိုင်းက ကိုထွန်းအံ့ကြီး မှီတွေ

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ရလာလို့ အမေကို လာပေးတာမျိုး မနည်းပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ အညာသားတွေများ မှီကျင်းတွေ့ရင် လွှတ်ပျော်တာမျိုး မှီရတဲ့ မျက်နှာဆိုတဲ့စကားကို ကျုပ်တို့ အညာသားတွေက ကောင်းကောင်းနားလည်ကြတာမျိုး။

မနက်စောစော ယာထဲသွားရင်း လမ်းမှာ မှီကျင်းတွေ့ လို့တော့ အဲဒီနေ့ ယာထဲမရောက်တော့ဘူးဗျာ။ မှီကျင်းစောင့် နေရတာလေ။ မှီကျင်းဆိုတာက တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မြေကြီးထဲက ထွက်လာရုံကလေး ရှိသေးတာမျိုး ဖြူဖြူလုံးလုံးကလေးတွေ ရှိ သေးတာ။ တစ်ပွင့် နှစ်ပွင့်လောက်တော့ ကြီးနေပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ကိုတွေ့တဲ့လူက ထိုင်စောင့်နေရတာမျိုး။ ယာထဲသွားမယ့် လူညွှန်း ကို အဲဒီနားမှာတင် နွားဖြုတ်ပြီး ထောက်ထားလိုက်ရော ဗျာ။ လူကတော့ မှီကျင်းစောင့်နေရောပေါ့ဗျာ။ မျက်စိအောက်မှာ တင် မှီတွေက မြေကြီးထဲကနေ ထိုးထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာ တာမျိုး။ နေမွန်းတည့်လောက်ရှိရင်း မှီစုံပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့မှ မှီတွေကို နှုတ်ရတာမျိုး။ တစ်ချို့ မှီကျင်းတွေများဆိုရင် တစ်တင်း လောက် တစ်တင်းခွဲလောက်ကို ရတာမျိုး ဒါကြောင့်လည်း မှီကျင်း ရတဲ့လူက လွှတ်ပျော်တာပေါ့ဗျာ။

ဒီနေ့ ကိုထွန်းအံ့ကြီး တွေ့တဲ့ မှီကျင်းကလည်း အကြီး သားဗျာ။ တစ်တင်းခွဲလောက်ကို ရဆိုပဲ။

ကျုပ်အမေကလည်း မှီအချက်ကောင်းဗျာ။ ငရုတ်ပွက

လေးထောင်းပြီး စပ်ရှားရှားကလေးချက်တာမျိုး ပဲဟင်းလေးက တစ်ခွက်၊ မျှင်ငပိလေးကို ငရုတ်ခြောက်ကလေးနဲ့ မရမ်းသီး ခြောက်တလေးထည့်ကြော်ထားတာက တစ်ခွက်ဗျာ။

ကျုပ်ဖြင့် စားကောင်းချက်ဗျာ။

သုံးပန်းကန်လောက်ကို ကြိတ်ပစ်လိုက်တာဗျာ။ စား သောက်လည်းပြီးရော မန်ကျည်းပင်အောက်က သစ်သားကွပ် ဖုတ်ကလေးပေါ်မှာ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလိုက်သေးဗျာ။

မကြာပါဘူးဗျာ။ မျက်စိ စဉ်းကျလာရော့ဗျာ။ ကျုပ် ခေါင်းအုံးအိပ်နေကြ ဝါးဘိုးခြမ်းကလေးပေါ်မှာ ပုဆိုးဟောင်း ခေါက်ကလေး အုပ်လိုက်ပြီး လှဲချလိုက်တယ်။ ဒါ တာတော့စည်း ခိပ်ပေါ့ဗျာနော့။

ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာဗျာ။ နေ့ခင်းကြောင် တောင်ကြီးမှာ အိပ်မက်တွေ ဘာတွေမက်လို့ဗျာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဓားပြတိုက်နေတာဗျာ။ ဓားပြက ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်လို့ဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အိတ်ကပ် ထဲ ရှိသမျှငွေတွေ အကုန်ပေးလိုက်မို့ စိတ်ကူးနေတာဗျာ။ အိတ်ထဲ တို့ လက်နှိုက်ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်တော့...

“ဟာ နှစ်ကျပ်ခွဲပဲ ရှိတာပါလား။”

အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ကျုပ် လန့်ပြီးပြောလိုက်တာဗျာ။ ဓားပြတော့ ကျုပ်တို့ စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ။ ငွေကလည်း ဒါပဲပါတယ်။

ဘယ်လိုပြောပြရပါမလဲလို့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်တွေ့ရင်း
ချွေးတွေကို ပြန်နေတာမျိုး။ ဓားပြတော့ ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်
တော့မှာပဲ။ မြန်မြန်တောင်းပန်မှဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဓားပြတ
ကျုပ်တို့ရွာက ကိုဟန်ကွန်ကြီး ဖြစ်နေရောမျိုး။

“ဟေ့လူ ကိုဟန်ကွန် ကျုပ်ပါဗျ၊ တာတေပါ”

လို့ ကျုပ်က ပြာပြာသလဲပြောတော့ ဓားပြကိုဟန်ကွန်
ကလည်း သေနတ်ကြီးချိန်လျက်နဲ့ ကျုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်
နေတယ်ဗျ။

“ဟာ တာတေ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျ၊ ကျုပ် တာတေလေ”

“ဟာ တာတေ”

ကျုပ်လည်း လန့်နိုးသွားရောမျိုး။ ဒီမှာတင် ကျုပ်နားထဲ
ကို ဒီအသံဝင်လာတာဗျ။

“တာတေ၊ ဟေ့ကောင် အိပ်လှချေလား”

ကျုပ် အိပ်မက်လား၊ ဘာလားနဲ့ တွေးနေတုန်းမှာ-

“ဟဲ့ မြောက်ပိုင်းက အောင်ကင်းလား၊ ဝင်ခဲ့လေ၊ နင့်ညီ
တော့ အိပ်လို့ဟဲ့”

အမေ့အသံကြားလိုက်တော့မှ ကျုပ်တို့ဝိုင်းဝက ခေါ်
လိုက်တဲ့အသံမှန်း သိသွားတာဗျ။ အိပ်နေရာကနေ လူးလဲထပြီး
ကြည့်လိုက်ရတယ်။

“ဟာ ဘိုကြီးအောင်ကင်း လာလေဗျ၊ ခင်ဗျားကလည်း
ဧည့်သည်လုပ်နေပြန်ပြီ”

ကိုအောင်ကင်းက အမေရော ကျုပ်ရော ခေါ်လိုက်
တော့မှ ဝိုင်းထဲ ဝင်လာတာဗျ။

“ဧည့်သည် မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို နှိုးရမှာ အားနာ
သွားလို့ပါ။ ဝါဆိုပွဲမှာလည်း မင်း ပင်ပန်းထားတာ တွေ့နေတာ
မို့လား တာတေရ”

“ရပါတယ်ဗျ၊ လာ ထိုင်၊ ဒီနေ့ ယာထဲဆင်းသေးလား”

“မဆင်းဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မနေ့ကတော့ ထွန်သေးတယ်၊
ဒီနှစ် မိုးအခြေအနေကလည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိတော့ ဆုတ်ဆိုင်း
ဆိုင်း ဖြစ်နေတာကွ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီနှစ်မိုးက ဘယ်လိုလာဦး
မှန်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဘတို့ကတော့ မိုးကောင်းနိုင်တယ်ပြော
တာပဲဗျ၊ ဝါလည်း ထပ်တာကိုး”

ကျုပ်က နားမေးပေါ့လိပ်အသစ်ကလေး မီးညှို့ပြီး
တိုကြီးအောင်ကင်းကို တည်တယ်။ ကျုပ်ဆေးလိပ်တိုကိုလည်း
မီးညှို့ပြီး ဖွာတာပေါ့ဗျ။

“လမပြည့်ခင်ကတော့ ဆိုင်းမဆင့် ဝံမဆင့် ရွာချလိုက်တဲ့
ခိုက် နည်းဘူးဗျနော့၊ လေတောင် တော်တော်တိုက်သွားတာ”

“အေးလေ၊ ဖွားစောမြတို့ဝိုင်းထဲက အပင်တစ်ပင်

တောင် လဲသွားလို့”

“ဟင် ဘာပင်လဲတာတုံးဗျ”

“ဘာပင်လို့တော့ မသိဘူးကွ၊ သစ်ပင်လဲတာတော့ သိတယ်”

ကျုပ်လည်း ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ ကိုကြီးအောင်ကောင်းကို လာရင်းကိစ္စတောင် မမေးမိဘူးဗျ။

“နို့ ကိုကြီးအောင်ကင်း ကိစ္စများ ရှိလို့လား”

“အေး.. လာရင်းကိစ္စတောင်ပြောဖို့ မနေရောဟေ့၊ မင်းတို့မြောက်ပိုင်းက ဟန်ကွန်ကြီးသတင်း ကြားပြီးပြီလား တာတေ”

“ဗျာ.. ကိုဟန်ကွန် ဟုတ်လား၊ ကိုဟန်ကွန်က ဘာဖြစ်လို့တုံး”

ကိုကြီးအောင်ကင်း မေးတော့ ကျုပ် လန့်တောင်သွားတယ်ဗျ။ စောစောကလေးတင် အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုဟန်ကွန်နဲ့ သေနတ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို ဓားပြတိုက်နေတာလေဗျာ။

“ဟန်ကွန်နဲ့ တောထဲဝင်ပြီး ခြံစည်းရိုးမျောတိုင်ခုတ်တာ တစ်လလောက် ရှိပြီတဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ ပါသွားသေးတုံး”

“သူတစ်ယောက်တည်းတဲ့ကွ၊ ခိုကွာက ဆယ်ရက်စာပဲ ယူသွားတာဆိုပါ၊ ခါတိုင်းလည်း သူတစ်ယောက်တည်း သွားနေ

ကျဆိုပါ၊ ခြံတိုင်တွေ လိုသလောက်ရမှ အစည်းတွေ စည်းထားခဲ့ပြီး ရွာက လှည်းပြန်ယူတိုက်တာတဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကိုဟန်ကွန်နဲ့ သွားတဲ့တောကို လူလွှတ်လိုက်ပေါ့ဗျ”

“လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကတည်းက ငါတို့မြောက်ပိုင်းက သာအေးနဲ့ ဆံရှည်ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ သူတဲကလေးတော့ တွေ့တယ်တဲ့၊ သူဝန်စည်စလှယ်ထည့်တဲ့ သံပုံးနဲ့ စားအိုးစားခွက်တွေတော့ အကုန်ပြန်သယ်လာကြတယ်ကွ၊ သူတဲကလေးလည်း ပြိုကျနေတယ်ဆိုပါ၊ ပြီးတော့ ဟန်ကွန် ခုတ်ထားတဲ့ ခြံတိုင် မျောတွေလည်း တောထဲမှာ ပြန်ကျနေတာ တွေ့တယ်တဲ့ကွ၊ ဆံရှည်တို့ ထင်တာကတော့ လပြည့်မတိုင်ခင် ရွာတဲမိုးမှာ တောင်ကျရေ ကျပ်ရတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က လေလည်း တော်တော်တိုက်တာဆိုတော့ တဲလည်းပြိုပြီး ခြံတိုင်တွေ ရေနဲ့မျောကုန်တာဖြစ်မယ်တဲ့၊ လူကိုတော့ ဘယ်မှ ရှာမတွေ့ဘူး ပြောတယ်”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဗျ”

“အေး.. သာအေးတို့ ပြန်လာပြီး နှစ်ရက်လောက် ဩတော့ သာအေးရယ်၊ ဆံရှည်ရယ်၊ ကိုမောင်ချစ်ရယ်၊ ဘကြီးအောင်ဇံရယ် ထပ်လိုက်ကြသေးတယ်၊ တောထဲကို တော်တော် နှုတ်အောင်ဝင်ပြီး ရှာကြတယ်၊ ဘာမှမတွေ့ဘူးကွ၊ မင်းသိတဲ့

အဲဒါပဲလေ တာဝန်ပေး၊ ဒီတာဝန်က လူကို အန္တရာယ်ဖြစ်
မယ့် ကျွေးတို့၊ ဆင်တို့ နို့တားမှ မဟုတ်တာ”

“စော၊ ဘာများဖြစ်လဲ မသိဘူး”

ကျွပ် စိတ်တောင်မကောင်းဘူးလား၊ စောစောကတည်း
ကိုဟန်ကွန်ကို ကျွပ် ဆိပ်မက် မက်နေတာလေး၊ ဆိပ်မက်ဆဲမှာ
စော့ အဆုတ်ကြီးနဲ့၊ ကျွပ်ကိုတောင် ခေါ်တုတ်ကနေသေး
တယ်”

“ဟဲ့ဒါနဲ့ မီးသောင်ကုန်းက ခေါ်တုတ်တို့ သွားခေါ်ပြီး
နတ်မမေမလို့ လုပ်နေကြတယ်”

“ဟပ် ခေါ်တုတ် နောက်နေပြီလား”

“နောက်နေပြီကွ၊ ခေါ်တုတ်တို့ ခြင်တော့မှ ဝါက ခေါ်
ကို ဆတ်ရသွားပြီ၊ ဒီစာကြောင်၊ တာဝန်ကို သွားပြောဦးမှပဲဆို
မတွေးမိလို့ မင်းဆီကို တွက်လာတာကွ”

“နဲ့ တယ်ဆီမိမှာ နတ်မေးမှာတုံး”

“ဟ တာဝန်ကွ ဟန်ကွန်တို့ဆိပ်မှာပေါ့၊ သွပ်နီမ မမယ်
တင်လည်း၊ မုတီးရည်နဲ့ မုတီးခွက်ပေါ့ကွာ”

“နဲ့ ကိုဟန်ကွန်တို့ မမယ်တင်တို့မှာ ကလေးက တယ်၊
ယောက်တုံး”

“ခုနီယောက်လေကွ၊ အကြီးလေးက ကောင်လေးကွ၊
အယ်ခုနီနို့၊ အဝယ်က မိန်းကလေး၊ အဲဒါခုနီလောက်ပဲ နို့မယ်

ထင်တယ်၊ ခု လာမယ့်နေ့မှာ ဆီစာကြီးကောင်လေးကို ခွပ်ပြီး
မလို့ ချည်ရွယ်ထားကြတာဆိုပဲ”

“အင်း... အယ်လိုများ ခြင်ပါလိမ့်နဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နွှာ
ထဲမှာ ဒီဆတင်း သိပ်မပြန်သေးဘူး”

“မပြန်ဆို ဟန်ကွန် ပျောက်နေတာကို ထုတ်လည်း စာစု
ခု သိကြတာကိုကွ၊ ခုခေါ်ကံ တက်တာပြီမှ မျောက်နေတယ်ဆို
တာ သိတာကွ တာဝန်ကွ ဟိုခက်ကစော့ ဟိုတက် သွားခုတ်နေ
တယ် ဆင်နဲ့၊ ဒီတက် သွားခုတ်နေတယ် ဆင်နဲ့၊ ပြောနေကြ
တာကွ”

“ကိုကြီးတာစော၊ ကိုကြီးတာစော”

“ဟေ... ကျွေးကံပဲပါလား၊ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ အယ်က
ပြေးလာတာတုံး၊ နောက်က ပါလာတာ တယ်က ကလေးစော့
တုံး”

“ဒီကောင်စော့ ပြောက်ပိုင်းကကွ၊ ကျွပ် ပြောက်ပိုင်းက
ဆိုဟန်ကွန်တို့ဆိပ်က ပြေးလာတာ”

“ဟေ... တာခြင်လို့တုံး”

“ခေါ်တုတ်ကြီးကို ကိုဟန်ကွန်ကြီး ဝင်ပူးနေတယ်”

“တာ... ကိုဟန်ကွန်က ဝင်ပူးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးတာစော”

“ဟ ဒါဆိုရင် ကိုဟန်ကွန်က စောလို့ပေါ့”

“အဲဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူးဗျ၊ အဲဒါ ဝင်ပူးနေတဲ့ ကိုဟန် ကွန်သရဲက ကိုကြီးတာတေကို အမြန်သွားခေါ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ပြေး လာခေါ်တာဗျ”

“ဟင်... ဒါဆို သွားမှပေါ့”

ကိုကြီးအောင်ကင်းရော၊ ကျုပ်ရော ချက်ချင်းထပြီး လိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျ။ ကိုဟန်ကွန်တို့ဝိုင်းထဲရောက်တော့ လူတို့ အုံနေတာမျိုး။

“တာတေ လာပြီ၊ တာတေ လာပြီ”

လို့ ပြောပြီး လူတွေ ကျုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။

“အောင်မယ်လေး မောင်လေး တာတေရေ နင့်အစ်ကို ကြီးတော့ ဆုံးရှုံးပါပေါ့လားဟဲ့”

ကျုပ်တို့တွေတော့ မမယ်တင်က အော်ငိုပါရောဗျာ။ “ကျုပ်လည်း စိတ်ထဲ တော်တော်ကို မကောင်းတာပါဗျာ။ ကျွန် အိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက်တော့ အားလုံးက ကျုပ်ကို လမ်းဖယ်ဖေ ကြပါတယ်။

ဒေါ်တုတ်ကတော့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ တာမျိုး။

“တာတေ ညီလေး၊ ဟီး ဟီး ဟီး၊ ငါ့ကို ကယ်ပါဦးတာ”

“ကိုဟန်ကွန်၊ ခင်ဗျား ကိုဟန်ကွန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် တာတေ၊ ငါ ဟန်ကွန်ပါ ညီလေးရယ်”

“နို့ ကိုဟန်ကွန် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေရတာတုံးဗျာ”

“အောင်မယ်လေး ကိုဟန်ကွန်ရဲ့၊ ကျုပ်ကို ရှင် ထားခဲ့ ပြီပေါ့”

မမယ်တင်ကလည်း အော်ငိုပေါ့ဗျာ။ သူငိုသံကြီး ဖူးသွား တော့ ကိုဟန်ကွန် ပြောတာကို ကျုပ် ဘာမှမကြားလိုက်ဘူး။ ဘေး တ လူတွေလည်း မကြားလိုက်ဘူးဗျ။

“ဟဲ့ မယ်တင့် နင် ခဏတိတ်စမ်း၊ ဒီမှာ တာတေမေး နေတာ၊ ဘာမှမကြားရတော့ဘူး”

မမယ်တင့် တိတ်သွားသဗျ။ ဒီတော့မှပဲ ကိုဟန်ကွန် ပြောတာကို ကြားရတော့တာဗျ။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေတာတုံးဗျ”

ကျုပ်က ထပ်မေးရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ ဒေါ်တုတ်ကို ဝင်ပူးနေတဲ့ ကိုဟန်ကွန်က...

“ငါ မသေဘူး တာတေ၊ အစ်ကို မသေဘူး”

“ဗျာ... ခင်ဗျားကသာ မသေဘူး ပြောနေတာ၊ အခုပဲ တစ္ဆေဖြစ်လို့ ဒေါ်တုတ်ကို ဝင်ပူးနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ ငါ တစ္ဆေမဟုတ်ဘူး၊ အခုထိ ဒါက ငါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ကတော့ မရှိတော့ဘူးကွ”

“ခင်ဗျား အလောင်းလား”

“အလောင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ တာတေ၊ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ကိုယ်”

ဝါမှ မသေတာ"

"ဟင် ဒါဆိုရင် အယ်ရောက်သွားတဲ့အ ကိုဟန်ကွန်နီ"

"လူတစ်ယောက် လူသွားတာကွ၊ အဲဒီလူက အောက် လမ်းဆရာလား မသိဘူး။ သူမှာ ကိုယ်မရှိဘူး၊ ဝိညာဉ်ပဲရှိတယ်၊ ငါ သတိမေ့သွားတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကိုယ်ထဲကို သွင်းသွားတာ၊ အခု ဝါမှာ ဝစ်ရောက်ကိုယ် မရှိတော့ဘူးကွ"

"ဟာ ဟုတ်လား၊ ကယ်တုန်းက မြစ်သွားတာတဲ့၊ ဟို ရက်က မပြောဘဲ အခုမှ လာပြောတာ အကြောင်းတဲ့ ကိုဟန် ကွန်နီ၊ ခင်ဗျား ဝင်ပူးလို့ မရလို့လား"

"မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီကောဇွဲနောက်ကို ငါ လိုက် နှလို့ကွ တာမောရ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ အယ်လိုမှာ မြစ်ရောက်တဲ့အ ကိုဟန် ကွန်နီ"

"ဝါ ကောလဲမှာ မြို့ကိုခိုခိုတာ အောက်အောက်ရနေပြီကွ၊ ဝီကန်ဒေါက် မြို့တိုင် မျောတွေက နည်းနည်းရှားနေတော့ လိုက်စွာ ပြီး ခုတ်နေရလို့ ရက်ကြာသွားတာ၊ ဝါဆိုလေမပြည့်ခင်က လေကြီး ဖြိုးကြီးချတဲ့နေ့မှာ လေတွေ တအားတိုက်ပြီး ငါ့ကလေးလည်း ပြီးသွားတယ်၊ အဲဒီရက်မတိုင်ခင် တစ်ရက်ကတည်းက ငါ့ဖုတ်ရ တာကွ၊ ကောင်ကုရေတွေလည်း တအားတုလာတော့ စကောဇွဲပေါ် တက်နေမှပဲဆိုပြီး ကက်သွားတာ၊ ကောဇွဲပေါ်မှာရူပေါက်တန်ခို

တွေတာနဲ့ ဖိုနိုနို အဲဒီထဲကို ဝင်တာပေး၊ လူတလည်း ဖုတ်ရ၊ မြို့ ကလည်း ပြည့်နေတော့ ဒေါသတွေမှလာပြီး ဝုတ်တရောက်မှာ ငါ့လဲ ထဲ သွားတယ်၊ 'ဗွတ်' ဆိုတဲ့ အသံတစ်သံ ကြားပြီး ဝါခေါ်မိက လျောက်ပုန်နဲ့ ဆောင်ဝီတယ်ကွ၊ နောက်တော့ ငါ့ဘာမှမသိတော့ သဲ မေ့သွားတယ်"

"ဟင် သတိမေ့သွားတော့ ခင်ဗျား ကယ်ကိုရောက်ကွ၊ ထုံး"

"ကယ်မှမရောက်ဘူး တာတေ၊ အိပ်ပျော်သွားသလို မြစ် တာကွ၊ ငါ လန့်နိုးလာတော့ ငါ့ကိုယ် မရှိတော့ဘူး၊ ဝိညာဉ်ပဲ ရှိတော့တယ်"

"ခင်ဗျား အသိမေ့သွားတာ သယ်ယောက်ကောဇွဲ ကြော လို့တဲ့"

"အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူးကွ"

"နဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်က အယ်ရောက်သွားတဲ့"

"အေး... ငါ ချက်ချင်းလိုက်တာကွ၊ ငါ့ကိုယ်ကို ခွေလေးမှာ သွားတွေ့တယ်"

"ဟာ ဟုတ်လား၊ ကိုဟန်ကွန်နီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ခင်ရန အယ်ကွ၊ ငါ့မိတ်ထင် ပြောရရင် ဖိလူက အောက်လမ်းဆရာ အစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဓားပြကွ"

“ဟင် ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိတာတုံး ကိုဟန်ကွန့်ရဲ့”

“ဒီကောင်နောက်ကို ငါလိုက်ကြည့်နေတာကွ တာတေရ”

“ဒီကောင် မန္တလေးက ဘာဘူကြီးရဲ့ ရွှေဆိုင်ကို ဝင်ပြီး ဓားပြတိုက်တာကွ၊ ဘာဘူကြီးက ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း ဒီကောင် ဝင်သွားပြီး လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး သေနတ် ချိန်သလို ချိန်တာကွ၊ ငါ့စိတ်ထင် ဘာဘူကြီး မျက်စိထဲမှာ သေနတ်နဲ့ ချိန်တယ်လို့ပဲ မြင်နေပုံ ရတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင် က အိတ်တစ်လုံး ထုတ်ပေးပြီး ‘ဘာဘူ ဒီအိတ်ထဲကို ရွှေဒဂါးပြား ငါးဆယ်ထည့်၊ ပြီးရင် ငွေသားတစ်ထောင်ထည့်’ သူလည်း အဲဒီ လိုပြောရော ဘာဘူကြီးက မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ သူပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ခုမကျန် လုပ်ပေးတာ၊ သူလိုချင်တာတွေလည်းရရော ဒီ ကောင် ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတယ်၊ ဘာဘူကြီးက ဆိုင်ထဲမှာ ဝိုင် ဝိုင်ကြီး ကျန်ခဲ့တာကွ၊ ငါ့စိတ်ထင် ဒီလူ မှော်တတ်တယ်လို့ ထင် တယ်၊ အဟန်ပညာနဲ့ လုပ်ထားတာကွ၊ သူမြင်စေချင်တဲ့ အတိုင်းကို တခြားလူက မြင်တာကွ၊ သူပြောတဲ့အတိုင်းကို လိုက် လုပ်ရတာ”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးတုံးဗျ”

“ဘာဘူကြီးရဲ့ ဆိုင်ဘေးက မိန်းမကြီး ရောက်လာပြီး ဘာဘူကြီးကို ခေါ်တော့ ခေါ်လို့မရဘူးကွ၊ ဘာဘူကြီးက မျက်လုံး ပြူးကြီးနဲ့ ဝိုင်နေတာ၊ အဲဒီတော့မှ အဲဒီမိန်းမကြီးက အော်ဟစ် ခေါ်တော့တာပေါ့ကွာ၊ အနီးအနားက လူတွေ ဝင်လာပြီး ဘာဘူ

ကြီးမျက်နှာကို ရေခဲတောက်တော့မှ သတိရလာတာကွ၊ ဒီတော့ မှ ဘာဘူကြီးက ‘ဓားပြ၊ ဓားပြ၊ ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ရွှေဒဂါး တွေ ဓားပြတိုက်သွားပြီ၊ အကျိုးအမြတ်နဲ့လူ’ လို့ ပြောတော့ လူတွေ အနီးအနားကို လိုက်ရှာကြတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း ဒီကောင်နောက် ကို ချက်ချင်းလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဒီကောင် ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲပါ တတ်တာကွ၊ အကျိုးက အပြာရောင်နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနဲ့ သျှောင်ထုံးကြီး ထုံးထားတဲ့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ပုံစံကွ”

“ဟာ ဒါဆိုရင် ဒီလူက အောက်လမ်းဆရာထက်တော့ အများကြီး မြင့်မယ့်ပုံပဲဗျ၊ နို့ အဲဒီလူ အခု ဘယ်မှာတုံးဗျ”

“မန္တလေးနန်းရှေ့က ခြံကြီးတစ်ခြံကို ငှားပြီး နေတယ် ကွ၊ ညဆိုရင် ဒီကောင်က ပိုက်ဆံပေါပေါနဲ့ မိန်းမတွေခေါ်ပြီး ပျော်ပါးနေတာ”

“ကိုဟန်ကွန့် သူ့အိမ်ကို သေသေချာချာ မှတ်မိတယ် မို့လား”

“ဟာ မှတ်မိတာပေါ့ကွ တာတေရ၊ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး တာတေရာ”

ကိုဟန်ကွန့် ပြောတာတွေကို ငြားတော့ လူတွေ တော် တော်အံ့ဩကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ် လည်း အံ့ဩတာပါပဲ၊ ကျုပ်တစ်သက် ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးဖို့နေနေ သာသာ ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူးဗျာ။

“ကဲ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ ခပ်သွား ခပ်သွား ထပ်မှသွားနဲ့ ကျွန်
ချက်ချင်းလုပ်မယ်”

ကျောက်ခဲရယ် ကျွန်ရယ် ပြန်လာတယ်။ ကိုအောင်ကမ်း
လည်း နောက်က လိုက်လာပါတယ်။

“တာတေ မင်း ဘာလိုတုံး လိုတာပြောပါလို့ တို့မြောင်
ပိုင်းသားတွေက ပြောတယ်ကွ”

“တို့ကြီးအောင်ကမ်း ခေါ်တုတ်ကို ပြန်မပို့နဲ့ဦးဗျာ၊ ဒီည
ကျွန် အလုပ်လုပ်ရသိမ့်မယ်”

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ မလွတ်ဘူး၊ မလွတ်ဘူး၊ ပြီးတော့
အာလိုသေးတုံး”

“ကြက်ကပ်ကောင် ချက်ဗျာ၊ အန်တန်မြည် ထမင်းချက်
ပြီးရင် ငှက်ပျော့ကပ်နဲ့ ယေအေဗျာချာထုတ်ပြီး ထမင်းစားရီး
မြှုပ်ထားဗျာ၊ ခြောက် ကိုအောင်ကမ်း၊ ချောင်းနဲ့ ချောင်းဝတ်လောက်
ခပ်ထားဗျာ၊ ချောင်းလားတစ်လုံးလည်း အဆင်သင့်ထား၊ မမောင်း
တိုင်ကတော့ ကျွန် ယူနဲ့မယ်၊ အားလုံးအဆင်သင့်သာ ထုတ်ထား
ဗျာ၊ ကျွန်တို့ ညဇွန်နာရီခွဲလောက် ချောက်အောင်လာနဲ့မယ်၊ ခေါ်
တုတ်ကိုလည်း ပြောထားဇွဲ့၊ ကိုကြီးအောင်ကမ်း”

“အေး၊ အေး၊ ဒါထက် ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့အခြေအနေတ
တယ်ဆိုတုံးကွ”

“တို့ကြီးအောင်ကမ်းရေ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီလို

တိစ္ဆဗျံ၊ ကျွန် တစ်ခါမှ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူးဗျာ၊ အာလုပ်ရ
မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန် မသိဘူး၊ ကိုအောင်ကမ်း ပြောသလို
သူ မသေသေးဘူးဆိုတာလည်း ကျွန် နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ဒီညမှ
သိရမှာပေါ့ဗျာ”

ကိုအောင်ကမ်းလည်း လှည့်ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်နဲ့
ကျောက်ခဲလည်း အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်ဗျာ။

“ကျောက်ခဲ ညတုရင် သံမဏိပါ ခေါ်ခွဲလေကွာ”

“သံမဏိ မရှိဘူး ကိုကြီးတာတေ၊ ဒီကောင် ဆရာမနိုင်က
သွားအမျိုးတစ်ယောက်ဆုံးလို့ သွားတယ်”

“ဟာ ဟုတ်လား”

ညဇွန်နာရီခွဲတိတိမှာ ကျွန်နဲ့ ကျောက်ခဲ မမယ်တင်တို့
အိမ်ချောက်တယ်။ ကိုအောင်ကမ်းကြီးက ကျွန်ကို စောင့်နေ
တာဗျာ။

“တာတေရေ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ သွားတော့
လော့”

“သွားမယ်၊ ကိုကြီးအောင်ကမ်း၊ ခေါ်တုတ်ရော”

“ရှိပါတော်၊ အထက်ဆရာကြီး ကိုတာတေရယ်”

“ဟာ ခေါ်တုတ်ကလည်း ကျွန်က အထက်ဆရာကြီး
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ခါစို့ ဇော်က တာတုံးတော့”

“ကျုပ်က ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ တာတေပါ”

“နင့်အစ်ကိုကို ကယ်ပါဦး မောင်လေး တာတေရယ်”

“မငိုနဲ့ မမယ်တင့်၊ ကျုပ် အခုသွားလုပ်တော့မှာ”

ကျုပ်ရယ်၊ ကျောက်ခဲရယ်၊ ကိုအောင်ကင်းရယ်၊ ဒေါ်တုတ်ရယ်၊ ပြီးတော့ မြောက်ပိုင်းဦးအောင်ခဲဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးရယ် အားလုံး ငါးယောက်ဗျ။

ထနောင်းကုန်းသင်္ချိုင်းထဲကိုရောက်တော့ ခါတိုင်းတင်နေကျ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ထမင်းထုပ်ကို ပြင်လိုက်တယ်။ ဖယောင်းတိုင်လည်း ထွန်းလိုက်တယ်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တော့ ဒေါ်တုတ်ကို ကျုပ်ကြည့်တယ်။ ဒေါ်တုတ်ကလည်း သူထိုင်နေကျ မြက်ခင်းလေးပေါ်မှာ ကြုံကြုံကလေး ထိုင်လို့ဗျ။

“သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါဗျာ၊ ထနောင်းကုန်းက ကျုပ်တာတေက စားပွဲသောက်ပွဲများနဲ့ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးကို ကြိုပါတယ်၊ ရောက်ရာအရပ်က အမြန်လှမ်းကြွခဲ့ပါဗျာ”

ကျုပ် ထူးဆန်းတာ ပြောရဦးမယ်ဗျ။ ကျုပ်က ထုံးစံအတိုင်း မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဟန်ကွန်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကျုပ်ကြည့်လို့ မမြင်ရဘူးဗျ။ ဒီမျက်ကွင်းဆေးက နာနာဘာဝမှန်သမျှ မြင်ရတာ။ ကျုပ်အသိပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဟန်ကွန်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မမြင်ရဘူးဆိုတော့ ကိုဟန်ကွန် တစ္ဆေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်ဗျ။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး”

ဟာ ကြွလာပြီဗျို့။ ခွေးကြီးနဲ့ ရွှေ့လာတာဗျို့။ အရပ်အမြင့်ကြီးနဲ့ ဂူတွေပေါ်မှာ ကျော်ပြီး ရွှေ့လာတာဗျ။

“ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး”

ဟော ဒေါ်တုတ်ကိုယ်ထဲ ရောက်သွားပြီဗျို့။ မြန်ချက်ဗျာ၊ လှစ်ကနဲပဲဗျို့။

ဟော ဒေါ်တုတ် ဂူကြီးပေါ်ကို ခုန်တက်သွားပြီ။ လွှားကနဲပဲဗျ။ ဟော ခွေးကြီးတွေထောင်ပြီး စားတော့တာပဲဗျာ။

“ဝွပ်၊ ဝွပ်၊ ဝွပ်၊ ဝွပ်”

ဟာ မဖဲဝါ အရိုးတွေ ဝါးစားနေတာဗျို့။ စားရင်း သောက်ရင်းကနေ ကျုပ်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်တယ်ဗျ။

“မဖဲဝါ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းမှာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ မြောက်ပိုင်းက ကိုဟန်ကွန် တောထဲမှာ ခြံတိုင်သွားခုတ်ရင်း ဂူတစ်ခုထဲဝင်ပြီး မိုးခိုတုန်း သတိမေ့ လဲကျ သွားတော့ သူကိုယ်ထဲကို တပြာသိညာဉ်ကဝင်ပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့ဗျ။ ကိုဟန်ကွန် သတိပြန်ရတော့ ဝင်စရာ ကိုယ်မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ကိုဟန်ကွန်က သူကိုယ်ကို လိုက်ကြည့်တော့ အဲဒီလူက ခန္ဓာလေးရောက်နေပြီး ဘာဘူကြီးရွှေ့ဆိုင်မှာ ဓားပြတိုက်တယ်တဲ့ဗျ။ ခန္ဓာလေးနန်းရွှေ့မှာ ခြံဝင်းတစ်ခု ငှားနေပြီး မိန်းမတွေနဲ့ ဖျော်ပါးနေတယ်တဲ့ဗျ။ အဲဒါ ကိုဟန်ကွန်က သူ မသေသေးဘူးလို့ပြောတယ်”

မမေ့ပါ၊ ကျုပ်လည်း ဘာမှတို နားမလည်တော့ဘူး၊ ဝါပေမဲ့ ကျုပ်မျတ်ကွင်းဆေးနဲ့ သွပ်ညှာဉ်ကို မမြင်ရတာတော့ ထူးဆန်းပုံ
မမေ့ပါက ထမင်းစားရင်း ခေါင်းညှိတ်နေတယ်၊ ပြီးတော့
မှ...

“ဟဲ့ တာဝေ၊ အဲဒီအကောင်က မှော်ဆရာဟဲ့၊ အဟန့် ကောင်းတယ်၊ ရွပ်ပြောင်းရွပ်လွှဲတတ်တယ်၊ နပ်တို့ မနွေးခပ် ကတည်းက ဆိုးလွန်းလို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အကောင်၊ ဒီတောင့်ပိညာဉ်ကို အဲဒီဝုထဲက ကျောက်တလားထဲမှာ ငါထည့် ပြီး ပိတ်ထားတာ၊ ဟန့်ကွန့်က ဝုထဲမှာ မပ်ထိုင်လျက် မှော်ဆိုး သွားတော့ ကျောက်တလားထဲမှာ ကျိုးသွားပြီး ပိစာကောင်နဲ့ ပိညာဉ် သွတ်သွက်လာတာ၊ ဒီအချိန်မှာ ဟန့်ကွန့်နဲ့ ပိညာဉ်ထ လည်း လွင့်ထွက်သွားတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဒီကောင်က ဟန့်ကွန့် ကိုယ်ထဲကို တန်းဝပ်သွားပြီး ထွက်သွားတာ၊

ဟန့်ကွန့် မသေသေးဘူး၊ ဟန့်ကွန့်မှာ နေရမယ့်အချိန် တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ နပ် ဟန့်ကွန့်ပိညာဉ်ကိုခေါ်ပြီး မန္တလေးလိုက် တာတေ၊ ပြီးရင် ပိစာကောင်ကို နပ် ရေအောင်မျှား ပြီး မန္တလေးသင်္ချိုင်းထဲကို ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့၊ ငါ အဲဒီသင်္ချိုင်း ထဲက စောင့်နေမယ်၊ အချိန်မကြာခင်နဲ့ ကြာသွားရပ်တော့ ဟန့် ကွန့် ပြန်ဝပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သင်္ချိုင်းထဲရောက်ရင် ပိစာကောင် သတိမမှသွားအောင် နပ်နှိတ်လိုက်၊ ငါနှိတ်ရင်

ဟန့်ကွန့်ကိုယ် ဖုတ်မီးပြီး ဟန့်ကွန့်ပိညာဉ် မဝင်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်သွားမယ်”

သွားပြီး မမေ့ပါ ပြန်သွားပြီး

“ဝု၊ ဝု၊ ဝု၊ ဝု၊ ဝု”

သွားပြီးတော့ သမဲကြီးတစ်ကောင်နဲ့ အသံမျိုးကြီး နဲ့ ကျိုးလိုက်သွားတယ်၊

ကိုကြီးအောင်တင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခေါ်တုတ်ကို ဝုဝေါ်က ဓမ္မရပြီး သတိရအောင် လုပ်ကြရတာပေါ့များ၊ ပြီးတော့ ရွာကို ပြန်ခဲ့တယ်၊

ကိုဟန့်ကွန့်ကိုယ်ထဲကို ပြန်ရောက်တော့ ကိုဟန့်ကွန့်က ခေါ်တုတ်ကို ဝပ်ပေးရောမျိုး

“တာဝေ ငါ ထာလုပ်ရမှာတုံး ညီလေး”

“စောစောက မမေ့ပါကြီး ပြောသွားတာ ခပ်များ ကြားလား၊ ကျုပ်တို့နဲ့ သင်္ချိုင်းထဲ လိုက်ခဲ့တယ်မို့လား”

“အေး ငါလိုက်တော့ လိုက်ခဲ့တယ်၊ မင်းတို့ လုပ်ကိုင်နေ အားတွေလည်း ငါ့မြင်တယ်၊ မမေ့ပါကို မင်းပင့်တာလည်း တွေ့ အယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို ငါ့မြောမြောတဲ့အကြောင်းတွေကို ငါ ကြား အယ်၊ ဝါပေမဲ့ မမေ့ပါကြီးတော့ ငါ မမြင်ဘူးကွ”

“အင်း၊ ငါဆိုရင်တော့ ခပ်များ မသေတာ လုံးဝသေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ကိုဟန့်ကွန့် မနက်မြန် ကျုပ် မန္တလေးသွားမယ်”

ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ မကွာစေနဲ့နော် ကိုဟန်ကွန်၊
အဲဒီလူက မန္တလေးနန်းရွှေမှာ နေတာနော်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ခြံတံခါးအနီနဲ့ ခြံဝင်းကွ၊ အဲဒီနားမှာ
ခြံတံခါးအနီကြီးတပ်ထားတာ အဲဒီတစ်ခြံပဲ ရှိတာကွ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ တောက်လျှောက်လိုက်နေနော်”

“စိတ်ချ တာတေ၊ စိတ်ချ”

ကျုပ်က သူ့ကို မမြင်ရဘူးဗျ။ မျက်ကွင်းဆေးနဲ့လည်း
မမြင်ရဘူးဆိုတော့ သူပြောလည်း ကျုပ်ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး။
မန္တလေး ရောက်ရောက်ချင်း ကျုပ် အချိန်မဆိုင်းဘဲ နန်းတော်
ရှေ့ကို သွားတယ်။ ကိုဟန်ကွန်ပြောတဲ့ ခြံတံခါးအနီနဲ့ ခြံကြီးကို
လိုက်ရှာတယ်။

တွေ့ပြီဗျို့။ ကိုဟန်ကွန်ပြောတာ ဟုတ်သား။ ဒီတစ်လမ်း
လုံးမှာ တံခါးအနီရှိတာ ဒီတစ်ခြံတည်း ရှိတာဗျ။

ကျုပ်ခြံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ထနောင်းပင်ကြီးအောက်မှာ
အသာကွယ်ပြီး စောင့်နေတာဗျ။ ပါးစပ်ကလည်း ခံတွင်းချဉ်လာ
လို့ နဂါးဆေးပေါလိပ်ကလေး မီးညှိပြီး ဖွာရသေးတယ်ဗျ။

နှစ်နာရီလောက် ရှိပြီဗျ။ အခုထိကို ခြံတံခါးပိတ်ထား
တုန်းဗျို့။ ဟော ခြံတံခါး ဖွင့်ပြီဗျို့။ ဖွင့်ပြီ။ ဟာ ဟုတ်ပါဗျာ။ ခြံ
ထဲက ကိုဟန်ကွန်ကြီး ထွက်လာတာဗျို့။ အောင်မယ် ကိုဟန်ကွန်
က ဘောင်းဘီရှည်နဲ့၊ ရှူးဖိနပ်နဲ့၊ အပေါ်က ရှုပ်အကျီကလည်း

အကောင်းစားဗျ။ လက်ရှည်အပြာဖျော့လေးနဲ့ လက်ထဲမှာ လမ်း
လျှောက်တုတ်တစ်ချောင်းကလည်း ကိုင်ထားသေးသဗျ။

ကျုပ်တောင် သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိတာ။ ဒီမန္တလေး
မှာက တစ်ချို့က မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ကြပေမယ့် တစ်
ချို့က ညနေစောင်း လျှောက်ကြတာဗျ။ မှော်ဆရာက ကိုဟန်ကွန်
ကိုယ်ကို အပိုင်ဖီးပြီး စမတ်ကျကျနဲ့ ညနေဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်
နေတာဗျ။

ကျုပ် သူ့နောက်ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားတယ်။
ဒီလူက အနောက်ကို တစ်ချက်ကလေးတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး
ဗျို့။

“ဆရာ ဆရာကိုဟန်ကွန်”

ကျုပ်က နောက်ကနေ အသာကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။
မှော်ဆရာ ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုမှ သူမ
သိတာ။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတာပေါ့ဗျ။ ဒါတောင် ကျုပ်
က ရွာမှာနေတဲ့ပုံစံ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျကျနန ဝတ်စားထားတာ။
ကျုပ်လည်း ဘောင်းဘီရှည်နဲ့၊ ရှုပ်အကျီခေါက်ရိုးကျနဲ့ပါပဲဗျာ။
ခါတိုင်းလွယ်တဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်လည်း မပါပါဘူး။ သားရေ
လက်ကိုင်အိတ် အကောင်းစားနဲ့ဗျ။

ဒါပေမဲ့ သားရေလက်ကိုင်အိတ် အကောင်းစားထဲမှာ
တော့ ကျုပ်သွားလေရာ ယူတဲ့ ဆေးဝါးတွေ အင်းတွေ ထည့်

ထားတာပေါ့ဗျာ။

“ဆရာကိုဟန်ကွန့်ကလည်း ကျုပ်လို တပည့်ရင်းကို တောင် မမှတ်မိသလို ဖြစ်နေပြန်ပြီဗျာ။ ကျုပ် တာတေလေ ဆရာရဲ့ ဘာလဲ လက်မတွဲဖြစ်တာ ကြာသွားလို့ မေ့သွားတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာ အရမ်းအဆင်ပြေနေလို့ မေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလားဗျ”

“ဟာ တာတေရာ၊ ငါ အခုတလော ကျန်းမာရေး သိပ် မကောင်းဘူးဖြစ်နေလို့ပါကွ။ မင်းကို မသိဘဲ နေပါ့မလားကွာ”

“ဆရာ ဟိုတစ်ခါကိစ္စပြီးတော့ မုံရွာဘက်က ရွာတွေမှာ သွားပြီးရှောင်တိမ်းနေတယ် ကြားလို့ဗျ။ အခုမှ ဆရာကို မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ ကျုပ် လိုက်လာတာ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာနဲ့ ကျုပ် ဓားပြတိုက်တဲ့အိမ်က သိပ်မရလိုက်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တွေ့ထားတဲ့နေရာက တော်တော်ကို ရမယ့်နေရာဗျ။ ဒီတစ်ခါ တိုက်ပြီးရင် တစ်သက်လုံး ဆရာထိုင်စားသွားလို့ရမယ့် နေရာဗျ။ အဲဒါပြောချင်လို့ ဆရာနောက်ကို ကျုပ် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ခဲ့ရ တာ”

မှော်ဆရာ မျက်စိလည်သွားပြီဗျ။ တာတေက သူ့လို မျှော်ပါညာမတတ်ပေမဲ့ လူကဲခတ်တော့ မညံ့ပါဘူးဗျာ။ သူ့စိတ်ထဲ မှာ သူ့ခင်ထားတဲ့ကိုယ်က ဟန်ကွန့်ဆိုတဲ့လူရဲ့ကိုယ် ဆိုတာရယ်၊ ဟန်ကွန့်က ဓားပြ ဆိုတာရယ်ကို သူသိပြီး အံ့သြနေတာပေါ့ဗျာ။

တိုဟန်ကွန့်ရဲ့ ဝိညာဉ်က ကျုပ်ဘေးမှာ ကပ်ပါနေမှာဆိုတော့ သူ့ကို ဓားပြလို့ပြောတာ ဒီလူ ကြားမှာပဲဗျ။ ခုလောက်ဆိုရင် ကျုပ်ကို တျီနီဆဲနေမှာပေါ့ဗျာ။

မှော်ဆရာက ဟန်တော့ကောင်းသားဗျ။ လက်ထဲက ဆမ်းလျှောက်တုတ်ကို ဟန်ပါပါလွှဲရင်း...

“အေးကွာ၊ ငါ့တပည့်တာတေ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဘွဲ့၊ ငါလည်း ဒါမျိုး ခဏခဏ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ မိမိရရ ဆစ်ခါတည်းလုပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားချင်နေပြီကွ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာကိုဟန်ကွန့်ရယ်၊ ဆရာနားမှာ ဆေးပေးမီးယူ ဇနီးအချောအလှကလေးလည်း ရှိသင့်နေပြီဗျ”

“ဟဲ ဟဲ အဆင်ပြေရင် အားလုံးပြည့်စုံသွားမှာပေါ့ ငါ့ ဆည့်ရာ၊ နို့ အခုတွေ့တဲ့နေရာက တော်တော်ရနိုင်လားကွ”

“ဟာ ဆရာရယ်၊ စိန်ချည်းပဲ ပြည်တောင်းနဲ့ ချင်ယူရမှာ နို့စိန်သူဌေးတွေ၊ သုံးမွေ လေးမွေခံတွေဗျ”

“ဟာ ကောင်းလိုက်တာ ငါ့တပည့်ရာ၊ နို့ ဘယ်တော့ ဆယ်လုပ်မှာတုံး”

“ဆရာသာ အဆင်သင့်ရှိရင် တပည့်တာတေက ဒီညကို ဆယ်လိုက်ချင်တာဗျ။ ဒီည တိုက်ထဲမှာ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးပဲ ခယ်ဗျ။ သားသမီးတွေ အကုန်လုံး ရွှေမန်းတင်မောင်ပွဲ သွား ခြည့်ကြမှာဗျ။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရဖို့က မလွယ်ဘူး ဆရာ၊ ကျုပ်

မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေတုန်း ဆရာကို တွေ့လိုက်တော့ အားရှိသွားလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ဟာ တာတေရာ၊ မင်းဆရာဟန်ကွန့်က ဖါမျိုးဆိုရင် အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ၊ မင်း သိသားမဲ”

အမယ် မှော်ဆရာကလည်း အလာကြီးဗျ။ သူ ခဏတော့ စဉ်းစားနေတယ်ဗျ။ ကျုပ် သိတာပေါ့ဗျ။ ဒီလူ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ ဓားပြတိုက်ပြီးလို့ ပစ္စည်းတွေ ရပြီးရင် ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ စဉ်းစားနေမှာပေါ့ဗျ။

“ကောင်းပြီ တာတေ၊ ညကိုးနာရီတိတိ ဒီခြံမှာ ငါ့ထံ လာစောင့်၊ ဘယ်ကို သွားရမှာတုံးကွ”

“သင်္ချိုင်းကိုကျော်ပြီး သွားရမှာ ဆရာ၊ သင်္ချိုင်းဟိုဘက်က လမ်းမှာ လူလည်း ပြတ်တယ်ဗျ”

ညကိုးနာရီထိုးတော့ ကျုပ် သွားစောင့်တယ်၊ ဖောလာပြီဗျို့။ ကိုးနာရီအတိ ခြံတံခါး ပွင့်လာတယ်။

“ကဲ ငါတပည့် တာတေ၊ ဆရာတို့ သွားစို့”

ကျုပ်က သူ့ကို ဦးဆောင်ပြီး သင်္ချိုင်းဘက်ကို ခေါ်ထားတယ်။ ရောက်ပြီဗျို့။ မန္တလေးသင်္ချိုင်း၊ ကျုပ် မဖဲဝါကို လိုက်တာတယ်။ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားတာဆိုတော့ တန်းမြင်ရတာမျိုး မဖဲဝါကြီး သစ်ပင်မှာတပ်ပြီး ဖျောက်ထားတာဗျ။ ကျုပ် အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘူး၊ လက်ထဲမှာ မသိမသာ ဆုပ်ယူလာတာ

ကျောက်တုံးနဲ့ မှော်ဆရာရဲ့ခေါင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လှည့်ပြီး ထလိုက်တယ်။

“ခွပ်၊ ခွပ်”

နှစ်ချက်ဆင့်ထုလိုက်တော့ မှော်ဆရာ မှောက်ကျသွားပြီပေါ့ဗျ။ ဟော မဖဲဝါကြီး ခိုပ်တနဲ ပြေးလာပြီဗျို့။ ဟာ မှောက်ခုံကြီးလဲနေတဲ့ မှော်ဆရာကို ခြေထောက်နဲ့ နင်းလိုက်တာနဲ့ဗျ။ ဟာ မှော်ဆရာရဲ့ဝိညာဉ် ကိုဟန်ကွန့်ရဲ့ကိုယ်ထဲက ထွက်လာပြီဗျို့။

“ဖုန်း၊ ဖုန်း၊ ဖုန်း”

ဟာ ရိုက်ပြီဗျ။ မဖဲဝါ မှော်ဆရာရဲ့ ဝိညာဉ်ကောင်ကို ဆက်တိုက်ကို ရိုက်တာဗျ။ မှော်ဆရာ ချွေးထောက်ကျသွားပြီဗျ။

“နင် ဒီလိုလုပ်လို့ ရရိုးလားဟဲ့၊ မှော်သရဲကောင်ရဲ့”

“ဖုန်း”

ပြောရင်းနဲ့ ထပ်ရိုက်ပြန်ပြီဗျို့။ မှော်ဆရာ ခေါင်းကြီး ခိုက်နေပြီဗျ။

“ဟဲ့ ဟိုအကောင် ဟန်ကွန့် ဝင်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မဖဲဝါက လက်ကြီးညှော်ပြီး ပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုဟန်ကွန့်ရဲ့ ခိုက်လုံးကြီး ဆတ်တနဲ တွန့်သွားတာပါပဲဗျ။

“အား၊ ကျွတ်၊ ကျွတ်၊ ကျွတ်”

ကိုဟန်ကွန့် စုတ်သပ်တယ်ဗျ။ ကျုပ် ကိုဟန်ကွန့်ကို ငုံ့

ပြီးထူပေးနေတုန်း မဖဲဝါက မှော်ဆရာသရဲကို တဖုန်းဖုန်းခိုက်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲကနေ ခေါ်ထုတ်သွားရောဗျို့။

လျှာတွဲလောင်းကြီးကျနေတဲ့ မဖဲဝါရဲ့ခွေးကြီးကလည်း မှော်ဆရာရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မာန်တဖိဖိနဲ့ဗျို့။ ခေါ်သွားကြလေရဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မဖဲဝါ မှော်ဆရာသရဲကို ဘယ်နားမှာ သွားထည့်ထားမလဲတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ကိုဟန်ကွန်ကိုထူပြီး ကျုပ် တည်းနေကျ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။

“ခေါင်းက နာလိုက်တာ၊ တာတေရာ၊ မင်း ကျောက်တုံးနဲ့ ထုလိုက်တာ ငါမြင်ပါတယ်ကွာ”

“မဖဲဝါ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရတာ ကိုဟန်ကွန်ရေခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူထူးလူဆန်းကြီးပါပဲဗျာ”

“မင်းကယ်လို့ ငါ မသေတာ၊ တာတေရာ၊ မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က ဇာတ်ကွက်တော်တော်ပိုင်တဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊ မှော်ဆရာကိုတောင် ယုံအောင်ပြောနိုင်တာ ငါ အံ့သြပါကွာ”

နောက်တစ်နေ့ ကားနဲ့ ကျုပ်တို့ ပြန်ခဲ့တယ်။ ရွာထဲရောက်တော့ ထနောင်းကုန်းသားတွေ ကိုဟန်ကွန်ကို လာကြည့်လိုက်ကြတာမှ တစ်နေ့ကိုကုန်ရောဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ မမယ်တင့်မေးလိုက်တဲ့ အမေးစကားတစ်ခုကြောင့် ထနောင်းကုန်းသားတွေ အူတက်မတတ်ကို ရယ်ကြရတော့တာပေါ့ဗျာ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

မမယ်တင့် ကျုပ်ကို မေးလိုက်တာက...

“မောင်လေး တာတေ၊ ကိုဟန်ကွန်ကိုယ်ထဲက အကောင်က မမယ်တင့်အကောင်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊ မောင်လေးရယ်”

တဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင်ကို ကြောင်သွားတာဗျို့။ ရွာကလူတွေက ဝါးကနဲ ပိုင်းရယ်လိုက်တော့မှ ကျုပ်လည်း မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အော်ရယ်လိုက်မိတော့တာပေါ့ဗျာ။

တာတေ

□□□

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကျောက်တလားချောင်း

ကျောက်တလားချောင်းတဲ့ဗျား။

ကျုပ်တို့ရွာနဲ့တော့လှမ်းပါသေးတယ်။ ဂုံးတောတို့၊ ယုံသွတ်တို့၊ မြောက်ရိုးတို့ဘက်မှာဗျား။ ဘာကြောင့်ဒီနာမည်ခေါ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်းသေသေချာချာမသိပါဘူးဗျား။

တစ်ချို့ကပြောတာတော့ လပြည့်ညဆိုရင် ချောင်းထဲမှာ ကျောက်တလားကြီးတစ်လုံးပေါ်နေတယ်တဲ့ဗျား။ အဲဒီကျောက်တလားကြီးထဲမှာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေ အပြည့်ရှိတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါ ကျောက်တလားသိုက်က ဥစ္စာစောင့်တွေ စောင့်နေကြတဲ့ သိုက်လို့ပြောတယ်ဗျား။

တာတေလည်း ကျောက်တလားချောင်းကို လပြည့်ညတွေဖြတ်ကူးဖူးပါတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ ကျောက်တလားကြီးတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ပါဘူးဗျား။

တစ်ချို့ကလည်းပြောကြသေးတယ်ဗျား။

ညနေမိုးချုပ်စဆိုရင် ကျောက်တလားချောင်းထဲမှာ ကြေးစည်သံတွေ ခေါင်းလောင်းသံတွေကြားရတယ်ဆိုပဲ။

ချောင်းကတော့ နွေမှာပါရေရှိတဲ့ချောင်းဗျား။ နွေဘက်ဖြတ်ကူးရင်တောင် ရေကဒူးဆစ်လောက်တော့မြုပ်သေးတာ။ ရေနန်းချောင်းမဟုတ်ဘူးဗျား။ ဒီချောင်းက ဘယ်အထိစီးသွားတာလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှတိတိကျကျ မသိကြပါဘူးဗျား။ ကျုပ်လည်းမသိဘူး။

တစ်ချို့ကပြောတော့ ကျောက်တလားချောင်းက ယင်းချောင်းထဲကိုစီးဝင်တာလို့ပြောတယ်။ တစ်ချို့ကပြောတော့လည်း တောနက်ကြီးထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်ဆိုပဲဗျား။

ပြောရရင်တော့ ကျောက်တလားချောင်း ပုံပြင်တွေကဆုံး

တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

“တာတေ နင့်ကို ဆရာတော် ဦးဂုဏ်ခေါ်လို့ဆို၊ နင့်မ သွားဘူးလား။”

ကျုပ် အိမ်ရှေ့ကတန်းလျားခုံလေးမှာထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ် အုပ်ဖတ်နေတာဗျ။ စာအုပ်ကလည်းပြတောင်နေပါပြီဗျာ။ ‘ကြမ္မာ ဒိုက်မင်းကြီးဝတ္ထု’ တဲ့ဗျ။ စာရွက်တွေလည်း ဝါညစ်ပြီး တစ်ချို့ နေရာတွေမှာ ခြွေတွေကိုက်လို့ အပေါက်တွေတောင်ဖြစ်နေတာဗျ။ ဒီစာအုပ်ကို ရွာထဲက ကိုကြီးအောင်ခင်တို့အိမ်မှာ တွေ့လို့ယူပြီး ဖတ်နေတာပါဗျာ။ တော်တော်ရှေးကျတဲ့ပုံပြင်တွေပေါ့ဗျာ။ အစွမ်း သတ္တိတွေရှိတဲ့ သရဲတစ်ကောင်က လူတွေကိုဖုတ်ဝင်ပြီး ပြောတဲ့ ဇတ်လမ်းတွေဗျ။ ဖတ်လို့တော့အကောင်းသားပဲ။

အမေအသံကြားတော့ ကျုပ်ကဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရတယ်။

“ကျုပ်သွားပြီးပြီဗျ။ ဆရာတော်က စတုမဓူဆေးကျို ခိုင်းတာပါဗျာ။ စတုမဓူက မီးနွေးနွေးလေးနဲ့ စိတ်ရှည်လက် ရှည်မွှေးပေးရတာလေ အမေရာ။ တစ်ခြားသူတွေကျိုခိုင်းရင် စိတ်မရှည်ကြတော့ မီးပြင်းတွေပေးလိုက်ရင် ဆေးအာနိသင်ပျက် မှာဆိုးလို့တဲ့ဗျို့။”

“အင်း..နင့်ဆရာတော်ကလည်း တာတေမှတာတေ ဖြစ် နေတာနော်။ ကြည့်လေ ဆေးကျိုတာတောင် တာတေကျိုမှ စိတ်

တိုင်းကျတာ”

ကျုပ်အမေပြောတာကိုနားထောင်ရင်း နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကလေးဖွာနေလိုက်တယ်။ အမေပြောတာဟုတ်တော့လည်း ဟုတ် သားဗျ။ ဪ...ဆရာတော်လည်း သက်တော်ကလေးရလာတော့ လူကြီးတွေရဲ့သဘာဝကို ပြောင်းလာတာနေမှာပေါ့လို့ ကျုပ်တွေ့ လိုက်မိတယ်။

“တာတေရေ..တာတေ”

“ဟဲ့...ဘယ်သူတုံးတာတေ၊ ဝိုင်းဝကခေါ်နေတာ”

အမေကမျက်မှောင်ကလေးကြုပ်ပြီး ဝိုင်းဝကိုကြည့်နေ တယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်းဝိုင်းဝကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟင်...တောင်ဝိုင်းက ကိုပြည်သိန်းကြီးဗျ။ ဒီလူကျုပ် ဆီကိုတစ်ခါမှ မလာဘူးပါဘူး”

“ပြည်သိန်း ဟုတ်လား၊ ကြည့်လုပ်နော်တာတေ။ သူ့ အဖေမြဲဒင်က ဘဝင်ခပ်ကိုင်ကိုင်ဟဲ့၊ လူတိုင်းကိုအဖက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုပြည်သိန်းကြီး လာလေဗျာ”

ကျုပ်ကလှမ်းခေါ်လိုက်တော့မှ ကိုပြည်သိန်းကဝင်လာ တာဗျ။ အမေပြောတာလည်းဟုတ်သားဗျ။ ဒီလူတွေမိသားစုက ရွာထဲကလူတွေနဲ့ သိပ်ရောရောနှောနှော မနေကြဘူး။ မေးထူး ခေါ်ပြောလောက်ပဲနေကြတာ။ သူ့အစ်ကိုက ကိုကျော်သိန်းတဲ့ဗျ။

သူတို့မှာဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာ။ သူတို့အဖေ ဦးမြဒင်က ရွာမှာတော့လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ သူတို့ပိုင်တဲ့ယာတွေလည်း အများသားဗျ။ ဒီလူတွေက ဟိုနားဒီနားတောင်မြင်းနဲ့သွားကြတာ။ သူတို့အိမ်မှာမြင်းနှစ်ကောင်တောင်ရှိတယ်ဗျ။ နှစ်ကောင်လုံး မြင်းကောင်းကြီးတွေချည်းပဲ။

“မင်းကိုတွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာဟေ့”

ကိုပြည်သိန်းက အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာရင်းပြောတာဗျို့။

“လာ..ကိုပြည်သိန်းကြီးထိုင် အကြမ်းလေးသောက်ဦး”

ကျုပ် အကြမ်းတစ်ပန်းကန်ငဲ့ပေးလိုက်တယ်။ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတစ်လိပ်လည်း မီးညှိပြီးကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကိုပြည်သိန်းကလည်း အကြမ်းသောက်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာလိုဗျ။

“ကိုပြည်သိန်းဘယ်ကလှည့်လာတာတုံး”

“ဘယ်ကမှလှည့်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဆီကိုပဲတန်းလာခဲ့တာ”

“နို့..ကိစ္စအထွေအထူးများရှိနေလို့လားဗျ”

“ကိစ္စကထူးဆို မကြားဘူးတဲ့ကိစ္စလိုဖြစ်နေလို့ကွ တာတေရ”

“ဘာကိစ္စများတုံးဗျာ”

“ကျုပ်လည်း ကိုပြည်သိန်းစကားကိုကြားတော့တော်

တော်ကိုသိချင်သွားတာဗျို့”

“ငါ့အစ်ကိုကျော်သိန်းကို တစ္ဆေကိုက်လိုက်လို့ကွ”

“ဗျာ...တစ္ဆေကိုက်လိုက်တယ်ဟုတ်လား”

“အေး..အဲဒါကြောင့်ငါပြောတာ ကိစ္စက မကြားဘူးတဲ့ကိစ္စလို့”

“ကျုပ်လည်းမကြားဖူးဘူး ကိုပြည်သိန်းရဲ့၊ နို့..ဘယ်ကတစ္ဆေက ကိုကြီးကျော်သိန်းကို ကိုက်လိုက်တာတုံးဗျ”

“ကျောက်တလားချောင်းက တစ္ဆေကွ”

“ဟင်..တစ္ဆေကိုက်တာရော ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်..တာတေ၊ ဟုတ်တယ်။ ကျော်သိန်းသေသေချာချာပြောတာ။ ကဲ...ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းအားရင်ခဏလောက်ငါတို့အိမ်ကိုကြွပါကွာ”

“ဟာ..ကိုပြည်သိန်းကလည်း ဘယ်နှယ်ကြွပါတုံး၊ ကျုပ်က ဆရာမှမဟုတ်တာ”

ကျုပ်ကိုဆရာလိုပင့်နေပြန်ရောဗျား။

“ဒါကဈော့တာတေရယ်၊ သူ့နေရာနဲ့သူ့အထာဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ”

“ဟာ..ကိုပြည်သိန်းရယ်၊ ကျုပ်က ဘာမှမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်သူပဲဒုက္ခရောက်ရောက် ကျုပ်ကကူညီချင်တာပဲရှိတာပါဗျာ။ ကဲ..ဒါဆိုလည်းသွားမယ်၊ ကိုကြီးကျော်သိန်းကိုမေးစမ်း

ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်တို့ ဘိုးမြဒင်ကြီးအိမ်ရောက်တော့ ဘိုးမြဒင်တို့လင်
မယားက ကျုပ်ကိုဝမ်းသာအားရနဲ့ကိုဆီးပြီးကြိုကြတာမျိုး။

“ကိုကြီးကျော်သိန်းက ဘယ်မှာတုံးဘိုးရဲ့”

“ရှိတယ်ကွ တာတေရ၊ မင်းကိုကြီးကျော်သိန်း အိပ်ခန်း
ထဲမယ်”

ကျုပ်နဲ့ကိုပြည်သိန်းက ကိုကျော်သိန်းအခန်းထဲကို ဝင်
လာခဲ့တယ်။ ကိုကြီးကျော်သိန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ
ထိုင်နေရာကနေ ပြုံးပြီးကြိုတယ်ဗျ။

“လာဟေ့...တာတေ၊ မင်းကိုငါခေါ်ခိုင်းတာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုပြည်သိန်းပြောမှကျုပ်သိတာဗျ”

“အေးကွာ...ငါ့မှာလည်း အထူးအဆန်းတွေကိုဖြစ်နေ
တာဟေ့”

“နို့...တစ္ဆေကဘယ်နားကို ကိုက်လိုက်တာတုံးဗျ၊ ကျုပ်
ကိုအနာပြပါဦး”

“လက်မောင်းကိုကိုက်တာကွ၊ ဟောဒီမယ်”

ကိုကြီးကျော်သိန်းက ဝတ်ထားတဲ့ရှမ်းအင်္ကျီအကွက်က
လေးကို ကြယ်သီးနှစ်လုံးဖြုတ်ပြီး ပုခုံးကိုလှန်ပြတယ်ဗျ။

ဟာ...၊ ဟုတ်သားပဲ။ နည်းတဲ့သွားရာကြီးမှ မဟုတ်
တာ။ အစွယ်နှစ်ချောင်းအရာလည်းပါတယ်ဗျ။ ဒီတစ္ဆေကအစွယ်

ပါထွက်နေတာမျိုး။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဗျ၊ ကိုကြီးကျော်သိန်းရဲ့”

“အဲဒီနေ့က ငါ ယုံလွတ်ကိုသွားတာဟေ့၊ အဲဒီမှာငါတို့
အဘဌပေးထားတာရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စသွားတာ။ ငါစီးနေကျတိမ်
ပျံကြီးနဲ့သွားတာကွ”

တိမ်ပျံဆိုတာက ကိုကြီးကျော်သိန်းစီးနေကျ မြင်းညိုကြီး
ကိုပြောတာမျိုး။ နဲနဲနောနော ဒေါက်ကြီးမဟုတ်ဘူးဗျ။ ရွာထဲများ
စီးသွားတဲ့အခါဆိုရင် ခြံစည်းရိုးတွေအပေါ်မှာ မြင်းကုံးနှီးကကျော်
နေတာမျိုး။

“အပြန်မှာ ငွေတွေလည်းပါလာတော့ ငါကသတိနဲ့ပြန်
သွားတာကွ၊ ကျောက်တလားချောင်းကိုဖြတ်တဲ့အချိန်မှာ၊ မှောင်တ
နေပြီ။ ဒါပေမယ့် လပြည့်ညဆိုတော့ လထွက်စအလင်း
ချောင်ကလေးတော့မြင်နေရပြီကွ၊ အဲဒီတုံးမှာပဲ ငါ့မြင်းပေါ်ကို
အတစ်ယောက်ခုန်တက်သလိုဖြစ်သွားတာကွ၊ ငါလည်းလန့်သွား
ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၊ လူမဟုတ်ဘူးဟေ့။ တစ္ဆေ...တစ္ဆေ။
သွားအကျသားနဲ့ငါ့ကိုရယ်ပြနေတယ်။ ငါလည်း လန့်သွား
တာရော ပါလာတဲ့ငွေတွေကို စိုးရိမ်တာရောဆိုတော့ ဘာမှမတွေး
ဘဲဘဲ ငါ့နောက်ကျောမှာ ကပ်ပြီးပါလာတဲ့တစ္ဆေကို တံတောင်နဲ့
ထိန်းတွတ်တာပေါ့ကွာ၊ မြင်းကလည်းလန့်ပြီး ဟီရောဟေ့။ ပြီး
ဘာချောင်းထဲမှာ ဒုန်းဆိုင်းပြေးတာကွ၊ ရေသံမှ တဝုန်းဝုန်း

ဖြစ်နေတာဟေ့၊ ငါလည်းတစ္ဆေကို တံတောင်နဲ့ ဆက်တိုက်တွတ်
တာပေါ့ကွာ။ ဒီမှာတင်တစ္ဆေကစိတ်ဆိုးပြီး၊ ငါ့ပုခုံးကို ကိုက်လိုက်
တာဟေ့။ ကျောက်တလားချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်တော့
ဒီကောင် မြင်းပေါ်ကစန ခုန်ဆင်းသွားတယ်။ ငါလည်းမြင်းကို
ဒုန်းစိုင်းတော့တာပေါ့ကွာ။ ရွာကိုဘယ်လိုရောက်လာမှန်းတောင်
မသိပါဘူးကွာ”

“အခုဒီအနာကို ဘာဆေးတွေထည့်တုံး”

“ဟာ...ဆေးကလည်းစုံပြီဟေ့၊ ပရောဂဆရာရော
ဆေးရောတော်တော်စုံသွားပြီ၊ ငါလည်းဒီကိစ္စလူသိမခံချင်တာနဲ့
ကြိတ်ပြီး ကုနေတာကွ၊ အခုဟာကဘယ်လိုမှကိုလုပ်လို့မရတော့
ဘူးကွ။ လက်မောင်းကြီးပါရောင်နေပြီတာတောရ”

ကျုပ်ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ကျုပ်လုပ်ပေးပါမယ် ကိုကြီးကျော်သိန်း”

“အေးကွာ တာတောရာ...၊ ငါ့ကိုကူညီပါဦးကွာ။ မင်းတို့
တာရှိရင်ပြောပါကွာ”

“ဒီညခုနစ်နာရီလောက်ကျရင် ကျုပ်လာခဲ့မယ်။ ကျုပ်တို့
ကြက်ကြီးကြီးတစ်ကောင် အူစုံ၊ အသဲစုံ၊ ခေါင်း၊ ခြေထောက်
အစုံချက်ပေးထားပါ။ ဆန်တစ်ပြည်လည်းချက်ဗျာ။ ပြီးရင် ငှက်
ပျောဖက်နဲ့ ထမင်းရောဟင်းရောထည့်ပြီး ထမင်းထုပ် ထုပ်ထား
ဗျာ။ ပြီးတော့ထမင်းတောင်းကလေးထဲထည့်ထားပေါ့။ ကျန်တာ

တွေကျုပ်လုပ်မယ်”

“ဟာ...စိတ်ချတာတေ၊ စိတ်ချ။ ငါအခုပဲကြက်သွား
ဝယ်ပြီးချက်မယ်”

ကိုပြည်သိန်းကပြောသဗျ။ ကျုပ်လည်းအိမ်ပြန်လာပြီး
ကျောက်ခဲကိုဒေါ်တုတ် အခေါ်လွှတ်လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

မီးလောင်ကုန်းကနေ ကျောက်ခဲပြန်ရောက်လာတော့၊
ညနေတောင် တော်တော်စောင်းနေပြီဗျ။

“ကိုကြီးတာတေရေ ဒေါ်တုတ်က ဆပ်သမြောင်ဘက်
ကိုသွားနေလို့ ကျုပ်စောင့်ခေါ်နေရတာဗျို့”

“ဪ...အေး...အေး...”

အမေကဒေါ်တုတ်ကို ထမင်းကျွေးပြီးညှစ်ထားတယ်ဗျ
ပြီးတော့ မိန်းမတို့ သဘာဝပေါ့ဗျာ၊ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့
တိုကြီးကျော်သိန်း တစ္ဆေကိုက်ခံရတဲ့အကြောင်းကိုပြောပြနေရော
ဗျို့။

ညရှစ်နာရီထိုးမှပဲ ကျုပ်တို့ ဘိုးမြဒင်အိမ်မှာ
ထမင်းတောင်း သွားယူကြတယ်။ ထမင်းကုန်းသချိုင်းရောက်
တော့ ညရှစ်နာရီခွဲဗျ။ ကျုပ်ထုံးစံအတိုင်းအားလုံးလုပ်ပြီး မဲဝါ
ကိုပင့်တာပေါ့ဗျာ၊ မဲဝါက ထမင်းစားရင်း ကျုပ်မေးတာကို
ဖြေတယ်။

“တာတေ အဲဒီတစ္ဆေကောင်က မကြမ်းပါဘူး၊ ကျုပ်

သိန်းကသွားပြီးရန်မူလို့ ကိုက်လိုက်တာပါ။ တစ္ဆေကိုက်တာကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကုလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ရက်ကြာရင်သေတတ် ဟယ်။ အဲဒီတစ္ဆေကိုပဲဆေးသွားတောင်းမှရမယ်။ နဲ့နဲပါးပါးကျွေး မွေးပြီးတောင်းပေါ့”

မဲဝါကတော့ ဒီလောက်ပဲပြောသွားတာဗျ။ နောက်နေ့ဆို ရင်လပြည့်နေလေ။ ကျုပ်တွေ့တယ်။ ဒီလိုညမျိုးမှာ ကိုကြီးကျော် သိန်းတစ္ဆေအကိုက်ခံရတာဗျ။ အင်း ဟုတ်ပြီ ကျုပ်စီစဉ်ပြီဗျို့။ ဘိုးမြ ဒင်ကို အမဲသားဟင်းနဲ့ ဆန်တစ်ခွက်ချက် ထမင်းထုပ် ထုပ်ခိုင်း ရတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့တိမ်ပျံကြီးကိုတောင်းတယ်။ ပေးတယ်ဗျာ။ ကျုပ်လိုချင်တာအားလုံး ပျာပျာသလဲပေးတာ ပေါ့ဗျာ။ မဲဝါက ကြာရင်သေနိုင် တယ်လို့ပြောသွားတာကို ကျုပ်က ပြန်ပြီးပြောပြလိုက်တာကိုးဗျ။

ညနေစောင်းတော့ ထမင်းထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်စ လွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး တိမ်ပျံကြီးနဲ့ကျုပ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျောက် ခဲတော့ခေါ်လိုဘယ်ဖြစ်မှာတုံးဗျာ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ယူသွားနေကျဆေးဝါးတွေလည်း အားလုံးထားပစ်ခဲ့ ရတာ အဲဒါတွေပါရင် တစ္ဆေကျုပ်နားကပ်မရမှာစိုးလို့ဗျို့။

ကျုပ်ကတိမ်ပျံကြီးကို ယုံလွတ်ဘက်အထိ စီးသွားတယ်။ ညမှောင်စပျိုးတော့မှ ကျောက်တလားချောင်းဘက်ကို အသားကျ စီးလာခဲ့တာဗျ။ ပြီးတော့ကိုကြီးကျော်သိန်းဆင်းခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ နေ

ရာကပဲ ချောင်းထဲကိုဆင်းလာခဲ့တာ။ ကျုပ်ချောင်းထဲဆင်းတော့ ပဲ မှောင်နေပြီဗျ။ အရှေ့ဘက်က လထွက်စပြုနေပြီဆိုတော့ ချောင်းထဲမှာ နဲနဲကလေးလင်းနေတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကမျက်ကွင်း ဆေးကွင်းလာတာဆိုတော့၊ ချောင်းထဲဆင်းလာကတည်းက အခြေ အနေကိုအကဲခတ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ဪ...လက်စသတ်တော့ တစ္ဆေကောင်က ဘန်ဘွေးပင်ပေါ်မှာဗျ။ ကျကျနနကိုထိုင်နေတာ ဗျို့။ သူကျုပ်ကိုတွေ့တယ်။ အကဲခတ်နေတာဗျ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကိုမြင်နိုင်ပေမယ့် မမြင်သလိုနေရတာပေါ့ဗျာ။ ဟော... ဟော ဒီကောင်လှုပ်လာပြီဗျို့။ ကျုပ်က တိမ်ပျံကိုခပ်ဖြေးဖြေးပဲချောင်း ဧရထဲဆင်းခိုင်းနေတာဗျ။ ဪ...ဒီကောင်က နွယ်ကြိုးနဲ့ ဆင်းလာတာဗျို့။ ဟော...ဒီကောင် ကျုပ်မြင်းပေါ်ကို ခုန်တက် တော့မယ်။ ခုန်ပြီ။

“ဘုတ်”

တိမ်ပျံလန်သွားတယ်။ ကျုပ်ကတိမ်ပျံကို အသာကလေး ထိန်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။ အောင် မယ်တစ္ဆေက ကျုပ်ကိုသွားအကျဲသားနဲ့ရယ်ပြနေတယ်ဗျ။

“ခင်ဗျားဘယ်ကိုသွားချင်လို့တုံး”

ကျုပ်က သူ့ကိုလှည့်မေးလိုက်တော့ တစ္ဆေအံ့ဩသွား တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကမ်းကို လဲက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဒီ တစ္ဆေစကားမပြောနိုင်ဘူးဗျ။ သွားကတော့အကျဲသားနဲ့ရယ်နေတာ

ဗိုလ်၊ မဖဲဝါပြောတာဟုတ်သားဗျ။ ဒီကောင်သိပ်ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းဟုတ်ပုံမရဘူး။

ဟော...ဟော... ဒီကောင်ကျပ်လွယ်အိတ်ထဲကထမင်းထုပ်အနံ့ရသွားပြီဗျ။ နှာခေါင်းကလေးရှုံ့ရှုံ့နေတယ်။ အသားကတော့မည်းနက်နေတဲ့ကောင်ဗျ။ အောက်ပိုင်းမှာပုဆိုးတိုတိုလေးဝတ်ထားတယ်။ ဒူးခေါင်းလောက်ပေါ့ဗျာ။ အပေါ်ပိုင်းမှာတော့ အင်္ကျီမပါဘူး ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့။

“ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ ခင်ဗျားကိုထမင်းကျွေးမယ်ကိုတစ္ဆေ”

တစ္ဆေကဝမ်းသာသွားတဲ့ပုံဗျ။

“ဒါပေမယ့်ကိုတစ္ဆေ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောရဦးမယ် ဟိုဘက်ခါ လပြည့်ညတုံးက၊ ကျုပ်အစ်ကို ကို ကိုက်လွတ်လိုက်တာ အနာဖြစ်နေတယ်ဗျ။ အဲဒါဆေးလိုချင်လို့လာတာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်အစ်ကိုကခင်ဗျားကို ရန်မှလို့ ခင်ဗျားကိုက်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျုပ်အကိုရဲ့ကိုယ်စား ကိုတစ္ဆေကို ကျုပ်က တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်ရင် ကိုတစ္ဆေက ခင်ဗျားကိုက်လိုက်တဲ့ အနာပျောက်မဲ့ဆေး ကျုပ်ကိုပေးပါ။ ကျုပ်က ကိုတစ္ဆေကို အမဲသားဟင်းနဲ့ထမင်းကျွေးပါမယ်၊ ကဲ...ဘယ့်နည်းတုံး”

အသားမဲနက်ပြီး သွားအကျဲသားနဲ့ ရယ်နေတဲ့ တစ္ဆေက

ခေါင်းညိတ်ပြတယ်ဗျ။

ကျောက်တလားချောင်းရဲ့တဖက်ကမ်းလည်းရောက်ရော တစ္ဆေက တိမ်ပျံကြီးပေါ်ကနေခုန်ချပြီး ပျတ်ကန်ပျောက်သွားတယ်ဗျ။

ကျုပ်ကတော့တိမ်ပျံကို စောင်းချမ်းပင်အောက်ဆွဲသွားပြီး ကြိုးချည်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ္ဆေကိုထမင်းကျွေးဖို့ နေရာရှာရတာပေါ့ဗျာ။

ဟောတွေ့ပြီ။ စောင်းချမ်းပင်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျောက်ပြားကြီးဗျ။ ဘေးမှာက မြရာပင်တွေပေါက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဘိစပ်တောလေးလည်းရှိတယ်။ လရောင်လေးကလည်း သစ်ပင်တွေကိုဖြတ်ပြီးထိုးကျနေတော့ မလင်းတလင်းလေးဗျ။

ကျုပ်ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ထမင်းထုပ် ထုတ်ထားတဲ့ငှက်ပျောဖက်ကိုဖြည့်ပြီးဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ အမဲသားဟင်းရဲ့မွှေးချက်ကတော့ဗျာ။ တစ္ဆေမပြောနဲ့။ ကျုပ်တောင်စားချင်သွားတယ်။ ကျုပ်ကထမင်းပွဲဘေးမှာ ရပ်နေတာဗျ။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ တစ္ဆေရောက်မလာတော့ ကျုပ်စိတ်ပူလာတယ်။ ဒီတစ္ဆေ ဘယ်ကိုပျောက်သွားမှန်း ကျုပ်မသိဘူး။ ပြန်မှလာပါဦးမလားလည်း မသိဘူး။ ကိုကြီးကျော်သိန်းအတွက် ဆေးမပေးလိုက်ရင်တော့ခက်ရောဗျာ။ ကျုပ် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လိုက်ကြည့်နေရတော့တာဗျ။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ဟော...တိမ်ပျံဟိတာဗျ။ ဇောင်းချမ်းပင်မှာ ချည်ထားတဲ့ တိမ်ပျံကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဟော လာပြီဗျို့။ လာပြီ။ မည်းနက်နေတဲ့တစ္ဆေက ချုံပုတ်တွေကိုတိုးပြီး ထွက်လာတာဗျ။ ဒါကို တိမ်ပျံကသိလို့ ဟီလိုက်တာ။

တစ္ဆေ ကျုပ်အနားကို ကပ်လာတယ်။ သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး ကျုပ်ကို တစ်ခုခုလှမ်းပေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်က သူပေးတာကို လက်ဝါးဖြန့်ပြီး တောင်းလိုက်တယ်။ ကျောက်အိုးလေး သုံးလုံးဗျ။ ကျုပ် သေသေချာချာယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်အိုးပုတ်ကလေးတွေဗျ။

ကျုပ်ကို တစ္ဆေက ရယ်ကဲ့ကဲ့နဲ့ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့နားရှည်ရှည်ကြီးဘေးမှာ သူ့လက်ကိုကပ်ပြီး တစ်ခုခုကို လှုပ်ပြီး နားထောင်သလိုလုပ်ပြတယ်။

ကျုပ် သိတယ်။ သိတယ်။

ကျောက်အိုးပုတ်ကလေးတစ်လုံးကိုယူပြီး ကျုပ်က နားနားမှာ လှုပ်ကြည့်တယ်။

“ဖျတ်၊ ဖျတ်၊ ဖျတ်”

ဟာ ကျောက်အိုးပုတ်ထဲမှာ အရည်တွေပဲဗျ။ ဒါ ဆေးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်က တစ္ဆေယူလာပေးတဲ့ ကျောက်အိုးပုတ်သုံးလုံးစလုံးကို လှုပ်ကြည့်တယ်။ အကုန်လုံးထဲမှာ အရည်တွေရှိတယ်ဗျ။ တစ္ဆေက သူ့ရဲ့လက်မောင်းကို ဆေးလိမ်းသလို

လုပ်ပြတယ်။ ကျုပ်က သူ့ပြောချင်တာကိုသိတယ်ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျောက်ပြားကြီးပေါ်မှာ ကျုပ်ပြင်ပေးထားတဲ့ ထမင်းပွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ကဲ...ဒီထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေက ကိုတစ္ဆေစားဖို့ ကျုပ်ယူလာတာဗျ။ အားရပါးရသာစားပေတော့”

ကျုပ်ကပြောလိုက်တော့ တစ္ဆေကကျုပ်ကို ရယ်ကဲ့ကဲ့နဲ့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျောက်ပြားပေါ်တက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဟာ စားပြီဗျို့။ စားပြီ။ တစ္ဆေအားရပါးရကို စားတာဗျ။

တစ္ဆေပေးတဲ့ ကျောက်အိုးပုတ်ကလေးသုံးလုံးကို လွယ်အိတ်ထဲသေသေချာချာထည့်ပြီး ကျုပ်နဲ့တိမ်ပျံ ကျောက်တလားချောင်းကထွက်လာခဲ့ရောဗျို့။

ရွာရောက်တော့ ကျုပ်ကိုစောင့်နေတဲ့ ဘိုးမြဒင်တို့ မိသားစုကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဝမ်းသာကြတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ကျောက်အိုးပုတ်ကလေးတွေကို သံစူးကလေးနဲ့ဖောက်ပြီး အထဲကအရည်တွေကို ပုလင်းလေးနဲ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ကိုပြည်သိန်းက ကြက်တောင်ကလေးတစ်တောင်ယူလာပြီး ဆေးရည်ကို ကြက်တောင်နဲ့တို့ပြီး ကိုကြီးကျော်သိန်းရဲ့လက်မောင်းက တစ္ဆေကိုက်ထားတဲ့ အနာကြီးကို လိမ်းပေးရတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘတို့အမေတို့တောင် အိမ်
နေကြပြီဗျ။ နောက်နေ့မနက်အစောကြီး ကိုပြည်သိန်း ကျုပ်ဆီကို
ရောက်လာပြီး ပြောတယ်ဗျ။

“တာတေရေ ကျော်သိန်းအနာကြီး ညက နှစ်ခါပဲလိမ်း
ရသေးတယ်။ တစ်ဝက်လောက်ကိုပျောက်သွားပြီဟေ့”

ဝမ်းသာအားရကို လာပြောတာဗျ။ သုံးရက်လောက်နေ
တော့ ကိုကြီးကျော်သိန်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်ဆီရောက်လာပြီး သူ့လက်
မောင်းကိုလှန်ပြတယ်။

“ဟာ”

ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြပြီး အော်တောင်အော်လိုက်မိတာဗျို့။
ကိုကြီးကျော်သိန်းလက်မောင်းမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိတဲ့အပြင်
နဂိုအသားအတိုင်းဖြစ်နေတာဗျ။ ဒီနေရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က
နီရဲပြီး ရောင်ကိုင်းနေတဲ့ အနာကြီးရှိခဲ့တယ်လို့ပြောရင်တောင်
ယုံမယုံသူရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဗျို့။

တာတေ

အရှောက်ကောင်းကင်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့
တစ္ဆေ

မဂ္ဂ
ပုရပိုက်